Έτος Ι'

Τεῦχος 230ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς Παῦλος καὶ ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Ὑφυπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Δ. Δαβάκη, ἀναχωροῦν ἐκ τοῦ Συντάγματος Χωροφυλακῆς Ἀθηνῶν, μετὰ τὴν ἐπιμνημόσυνον δέησιν ὑπὲρ τῶν πεσόντων ἀξιωματικῶν καὶ ἀνδρῶν τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, πρὸς καταστολὴν τοῦ κομμουνιστικοῦ κινήματος τοῦ Δεκεμβρίου 1944

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἑξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ι'. | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1962 | ΤΕΥΧΟΣ 230ον

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ

Ὑπὸ κ. **ΞΕΝ. ΧΑΤΖΗΣΑΡΑΝΤΟΥ**

Η ἀνθρωπότης ὁλόκληρος θ' ἀκούσῃ μὲ συγκίνησιν καὶ πάλιν τὸ σάλπισμα τῆς ἐπὶ γῆς εἰρήνης, τὸ ὁποῖον ἐσάλπισεν ἡ ἐν τῇ φάτνῃ τῶν ἀλόγων γέννησις τοῦ Ἰησοῦ. Ἡ ἱερὰ παράδοσις ὑπῆρξε πάντοτε ἡ ἀστείρευτος πηγὴ τῶν καλῶν ἐλπίδων, δι' αὐτὸ καὶ πρέπει νὰ πιστεύωμεν καὶ νὰ ἐλπίζωμεν. Εἶναι τὸ ἠθικὸν καθῆκον τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπιβάλλει ἡ ἱερὰ παράδοσις, ἡ μόνη γνησία πηγὴ ἠθικῆς διδασκαλίας. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι διατρέχομεν περίοδον ἀγρίου χειμῶνος, ὅτι ἔχομεν πικρανθῆ πολύ, ὅτι ἐχρειάσθη νὰ συγκεντρώσωμεν ὅλον τὸ ψυχικόν μας σθένος, νὰ ἀντιδράσωμεν μὲ ὅλας μας τὰς δυνάμεις, διὰ νὰ μὴ καμφθῶμεν. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ πιστεύωμεν καὶ νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ αἰθριάσῃ καὶ πάλιν ὁ ὁρίζων, ὅτι τὸ ἄστρον τῆς εἰρήνης θὰ λάμψῃ μέσα εἰς τὴν σκοτεινὴν νύκτα καὶ ὅτι ἡ πίστις θὰ δικαιωθῆ. Πιθανὸν νὰ διέλθωμεν νέαν περίοδον πικρῶν δοκιμασιῶν, πιθανὸν νὰ ἀπαιτηθοῦν νέαι βαρύταται θυσίαι. Αἱ προσπάθειαί μας τότε θὰ χρειασθῆ νὰ φθάσουν εἰς τὴν μεγαλυτέραν δυνατὴν ἀκρότητα τῆς ἐντάσεως, ἡ πίστις μας θὰ ὑποστῆ τὴν σκληροτέραν δοκιμασίαν. Ἀλλὰ ἡ ἱερὰ παράδοσις δεικνύει πάντοτε τὴν ζωὴν νικῶσαν, τὴν ζωὴν κυριαρχοῦσαν καὶ λάμπουσαν. Ἂς πιστεύωμεν καὶ ἂς ἐλπίζωμεν. Ἡ περίοδος τῶν δοκιμασιῶν, τῶν ἀγώ-

νων, τῶν πικριῶν, θὰ παρέλθη καὶ θὰ λησμονηθῆ. Τὸ ἄστρον τῆς εἰρήνης, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ ἀνατείλη ὁλόφωτον.

Ἂς πιστεύωμεν καὶ ἂς ἐλπίζωμεν.

Χριστὸς γεννᾶται. Ὁ Θεὸς κατέρχεται εἰς τὴν γῆν, κῆρυξ τῆς Ἀγάπης, τῆς Εἰρήνης καὶ τῆς Ἰσότητος, κῆρυξ τῆς συναδελφώσεως τῶν λαῶν, παράδειγμα μέγα, αἰώνιον καὶ ἀθάνατον τῆς μέχρι αὐτοθυσίας φιλαλληλίας. Μὲ μοναδικὸν ὅπλον τὴν ἀγάπην, τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν θυσίαν ἐθεμελίωσεν ὁ γλυκὺς Ναζωραῖος τὴν νέαν ζωήν. Χωρὶς ξίφη, χωρὶς πῦρ καὶ σίδηρον κατηύγασε, μὲ τὸ ἀνέσπερον φῶς τῆς Ἀληθείας, τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων.

Χιλιετηρίδες παρῆλθον ἀπὸ τότε καὶ συχνὰ ὁ ἄνθρωπος ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸν Σταυρόν, ἀλλὰ πάντοτε ἐπέστρεψε συντετριμμένος, διότι παρεπλανήθη, διψῶν παρηγορίαν, φῶς καὶ ἐλπίδα, εἰς τὴν ταπεινὴν φάτνην τῆς Βηθλεέμ, ἡ ὁποία φωτίζει ἀκόμη τὸν κόσμον καὶ θὰ τὸν φωτίζη εἰς τοὺς αἰῶνας.....

Ξ. ΧΑΤΖΗΣΑΡΑΝΤΟΣ

ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ :

1. Γενικὰ περὶ ἰμπεριαλισμοῦ καὶ ἔννοια τούτου.
2. Κομμουνιστικὸς ἰμπεριαλισμὸς καὶ προπαγάνδα τούτου.
3. Ἀντιμετώπιση τοῦ κομμουνιστικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ μὲ ἐθνικὴ ἀντιμπεριαλιστικὴ προπαγάνδα.

***

1. Γενικὰ περὶ ἰμπεριαλισμοῦ καὶ ἔννοια τούτου.

Ὅπως εἶναι γνωστό, οἱ Ἰσραηλῖτες ἐπίστευαν ὅτι αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὴν ἐκλεκτὴ φυλή, ποὺ εἶναι ἀπὸ τὸ Θεὸ προωρισμένη νὰ κυριαρχήση στὸν κόσμο.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχαν δημιουργήσει τέτοιο πολιτισμό, ὥστε διεκήρυττον ὅτι «πᾶς μὴ Ἕλλην βάρβαρος», εἶχαν δὲ ὁρίσει καὶ τοὺς Δελφοὺς ὡς τὸν ὀμφαλὸ τῆς γῆς καὶ θεωροῦσαν τὴν ἑλληνικὴ φυλὴ ἡγέτιδα ὅλων τῶν φυλῶν τοῦ κόσμου.

Οἱ Ρωμαῖοι νόμιζαν ὅτι αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὸν τέλειο τύπο τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ κυριαρχήση στὴ γῆ.

Ὁ Χίτλερ δημιούργησε τὸ μῦθο τῆς Ἀρίας φυλῆς καὶ κήρυξε σταυροφορία γιὰ νὰ πείση τὸν κόσμο, ὅτι ἡ φυλὴ αὐτὴ ἐπρόκειτο νὰ κυριαρχήση στὸν κόσμο.

Ὁ Λένιν, τέλος, μὲ τὸ βιβλίο του «ἰμπεριαλισμὸς» (1916) κατηγορεῖ τὰ ἀστικὰ κράτη, ὅτι ἀσκοῦν ἰμπεριαλιστικὴ οἰκονομικὴ πολιτικὴ καὶ θεωρεῖ τὸν ἰμπεριαλισμὸ ταυτόσημο πρὸς τὴν κεφαλαιοκρατία, ἐνῶ παράλληλα διακηρύσσει, τόσον αὐτός, ὅσον καὶ ὅλοι οἱ μεταγενέστεροι του, ὅτι ὁ κομμουνισμὸς θὰ κυριαρχήση σ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ συνέπεια ὁ ἰμπεριαλισμὸς τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως θὰ ἐπικρατήση ἀπόλυτα.

Ἑκατοντάδες βιβλία, καὶ χιλιάδες ἄρθρα ἔχουν γραφῆ γιὰ τὸν ἰμπεριαλισμὸ κατὰ τὰ τελευταῖα ἑκατὸ χρόνια. Οἱ πολιτικοὶ τῶν μεγάλων κρατῶν ἢ συνασπισμῶν κρατῶν, κατηγοροῦν οἱ μὲν τοὺς δὲ ὅτι εἶναι ἰμπεριαλιστὲς καὶ ὅτι ἀσκοῦν ἰμπεριαλιστικὴ πολιτική, ποὺ ὑπῆρξεν ἡ ἀφορμὴ τῶν δύο παγκοσμίων πολέμων, ὁδηγεῖ δὲ καὶ σήμερα πρὸς νέο πόλεμο. Πλεῖστοι ὁρισμοὶ ἔχουν δοθῆ ἀπὸ πολιτικούς, καθηγητὰς πανεπιστημίου καὶ κοινωνιονολόγους, ὅλων τῶν κρατῶν, γιὰ τὸ περιεχόμενο τῆς ἐννοίας τοῦ ἰπεριαλισμοῦ.

Ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 20οῦ αἰῶνα, ἄρχισαν οἱ πολιτικοὶ καὶ οἱ ἐπιστήμονες νὰ χρησιμοποιοῦν τὸν ὅρο «ἰμπεριαλισμὸς» μὲ τὴν ἀκόλουθη ἔννοια :

«Ἰμπεριαλισμὸς εἶναι ἡ τάση τῶν μεγάλων ἰδίως κρατῶν, ποὺ ἡγοῦνται τῆς παγκοσμίας πολιτικῆς καὶ οἰκονομικῆς κινήσεως, γιὰ τὴν ἐπιβολὴ στὶς ἀσθενέστερες χῶρες τῆς κυριαρχίας τους (imperium), ἐθνικῆς, πολιτικοκοινωνικῆς καὶ οἰκονομικῆς».

Κατὰ τὰ παλαιότερα χρόνια, ὁ ἰμπεριαλισμὸς εἶχε τὴ μορφὴ τῆς κοσμοκρατορίας. Τὰ μεγάλα, δηλαδή, κράτη, ὁδηγούμενα ἀπὸ ἰσχυρὲς προσωπικότητες, ἐπεδίωκαν νὰ ἐφαρμόσουν τὰ κοσμοκρατορικά τους σχέδια. Στὶς προσπάθειές τους συναντοῦσαν συχνὰ ὅμοιες προσπάθειες ἄλλων ἰσχυρῶν κρατῶν καὶ ἔτσι τὰ σχέδιά τους ἐματαιώνοντο.

Ἡ ἱστορία εἶναι γεμάτη ἀπὸ τέτοια παραδείγματα, ποὺ μαρτυροῦν ὅτι πολὺ λίγα εἶναι τὰ κράτη ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα κατώρθωσαν νὰ πλησιάσουν πρὸς τὸ τέρμα, μέχρι τοῦ σημείου, δηλαδή, ἀπ' ὅπου θὰ μποροῦσαν ν' ἀτενίσουν πρὸς τὴν κοσμοκρατορία.

Τὴν πλήρη κοσμοκρατορία δὲν τὴν πέτυχαν οὔτε οἱ Μακεδόνες, ποὺ ἐστράφησαν πρὸς ἀνατολάς, οὔτε καὶ οἱ Ρωμαῖοι, οἱ ὁποῖοι κατέκτησαν μὲν τὶς χῶρες γύρω ἀπὸ τὴ Μεσόγειο, δὲν μπόρεσαν ὅμως νὰ προχωρήσουν ἀνατολικώτερα ἀπὸ τὶς μικρασιατικές του ἐπαρχίες.

Ἔτσι, ἐφ' ὅσον τὸ καθένα ἀπὸ τὰ ἰμπεριαλιστικὰ κράτη, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἦσαν συνήθως δύο, δὲν μποροῦσε ν' ἀποκτήσῃ παγκόσμια κυριαρχία, ἀναγκαζόταν ν' ἀρκεσθῇ σὲ συγκυριαρχία μὲ τὸ ἀντίπαλο κράτος, διαμοιράζοντας τὸν τότε γνωστὸ κόσμο.

Κατὰ τοὺς νεωτέρους ὅμως χρόνους, ὕστερα μάλιστα ἀπὸ τὶς ἀνακαλύψεις τῶν νέων χωρῶν, φορεῖς τοῦ συγχρόνου ἰμπεριαλισμοῦ εἶναι τὰ πολὺ μεγάλα καὶ ἰσχυρὰ κράτη, οἱ μεγάλες δυνάμεις ὅπως λέγονται, οἱ ὁποῖες χωρίζουν τὸν κόσμο σὲ σφαῖρες ἐπιρροῆς, πολιτικῆς, κοινωνικῆς καὶ οἰκονομικῆς. Τὸ διακριτικὸ γνώρισμα τῶν μεγάλων δυνάμεων δὲν εἶναι τόσον ὁ ἀριθμὸς τῶν κατοίκων ἢ ἡ ἔκταση, ὅσον ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ διαδραματίζουν πρωτεύοντα ρόλον καὶ ν' ἀκούγωνται στὴν πολιτικὴ καὶ οἰκονομικὴ ρύθμιση τοῦ παγκοσμίων ζητημάτων.

Ὅλα ὅμως τὰ μεγάλα κράτη, ἢ οἱ συνασπισμοὶ κρατῶν, δὲν μποροῦν νὰ χαρακτηρίζωνται ὡς ἰμπεριαλιστικά, ἀλλὰ μόνον ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἀγωνίζονται, κατὰ διαφορετικοὺς τρόπους, νὰ περιλάβουν ὁλόκληρο τὸν κόσμο, ὑπὸ τὴν πολιτικὴ ἢ οἰκονομικὴ ἐπιρροή τους.

Ὅπως ὁ πολιτισμός, ἔτσι καὶ ὁ σύγχρονος ἰμπεριαλισμὸς δὲν συνδέεται ἀπαραίτητα πρὸς μιὰ ὡρισμένη πολιτικὴ μορφή. Μπορεῖ ἕνα κράτος μὲ μοναρχικὸ πολίτευμα νὰ εἶναι ἰμπεριαλιστικό, ὅπως ἐπίσης καὶ ἕνα κράτος μὲ δημοκρατικὸ πολίτευμα. Τὰ μοναρχικὰ ἢ δικτατορικὰ πολιτεύματα συχνὰ παρουσιάζουν ἕνα βάρβαρο ἰμπεριαλισμό, ποὺ ἐπιβάλλεται εὐχερέστερα, καὶ ἐκμεταλλεύονται τὶς ὑπόδουλες φυλὲς καὶ τὰ ἔθνη, ὅπως συμβαίνει μὲ τὸ σοβιετικὸ ἰμπεριαλισμό.

Ἀντίθετα, τὰ δημοκρατικὰ πολιτεύματα ταιριάζουν πρὸς μιὰ μορφή, ἐξευγενισμένου ἰμπεριαλισμοῦ, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον δὲν μεταχειρίζεται κτηνώδη μέσα ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἀσθενῶν κρατῶν, ἀλλ' ἀπεναντίας ἐνισχύει αὐτὰ μὲ κάθε τρόπο, ἔτσι ποὺ νὰ ἐξαφανίζεται κάθε ἴχνος ἰμπεριαλιστικῆς ἰδέας καὶ νὰ προβάλλωνται τὰ αἰσθήματα τῆς ἀλληλεγγύης, τῆς φιλίας καὶ τῆς ἐξασφαλίσεως ἀνεξαρτησίας καὶ ἐλευθερίας.

Γι' αὐτό, τὰ ἰμπεριαλιστικὰ κράτη συναντοῦν σήμερα σθεναρὴ ἀντίσταση στὶς ἐπεκτατικές τους ἐνέργειες καὶ στὰ σχέδιά τους, ἀπ' ὅλες τὶς μεγάλες φιλελεύθερες δημοκρατικὲς χῶρες καὶ τοὺς συνασπισμοὺς μικρῶν κρατῶν καὶ ἀναγκάζονται νὰ παραμένουν στὴ θέση τους ἢ νὰ στραφοῦν πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ὁ Λένιν ἀνέπτυξε τὴ θεωρία ὅτι ὁ ἰμπεριαλιστικὸς καπιταλισμὸς ὁδηγεῖ ἄφευκτα σὲ πόλεμο, γιατὶ οἱ μεγάλες δυνάμεις θὰ φιλονικοῦν πάντοτε μεταξύ τους. «Ὁ ἰμπεριαλισμός, ἔλεγε, ἔχει μέσα του τὸν πόλεμο, ὅπως τὸ σύννεφο τὴ βροχή». Ἡ θεωρία ὅμως αὐτή, γιὰ τὸ ἀναπόφευκτο τοῦ πολέμου μεταξὺ τῶν ἰμπεριαλιστῶν (ἤτοι καπιταλιστῶν), τροποποιήθηκε ἐπὶ τοῦ Κροῦστσεφ στὸ 20ὸ συνέδριο τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, γιατὶ ἦταν ἄχρηστη στοὺς κομμουνιστάς, οἱ ὁποῖοι ὠργάνωσαν τὶς παγκόσμιες ἐπιθέσεις εἰρήνης. Ἐπὶ τῇ βάσει πάντως τῆς θεωρίας αὐτῆς ἐχαρακτηρίσθη ἀπὸ τὸ Λένιν ὁ Α' παγκόσμιος πόλεμος (1914–1918) ὡς ἰμπεριαλιστικός, ὅτι, δηλαδή, ἦταν ἀγώνας μεταξὺ τῶν ἰμπεριαλιστικῶν δυνάμεων γιὰ τὶς ἀγορές. Ἐπίσης καὶ ὁ Β' παγκόσμιος πόλεμος (1939–1945) ἐχαρακτηρίσθη ἀπὸ τὸ Στάλιν στὴν ἀρχὴ ἰμπεριαλιστικός, ἕως ὅτου ὁ Χίτλερ ἐπετέθη ἐναντίον τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, ὁπότε ὁ χαρακτήρας τοῦ πολέμου μετεβλήθη ἀμέσως καὶ ἔγινε καπιταλιστικός.

2. Κομμουνιστικὸς ἰμπεριαλισμὸς καὶ προπαγάνδα τούτου.

Ὁ Λένιν καὶ οἱ κομμουνισταὶ γενικῶς, ὡς οὐσιώδη χαρακτηριστικὰ τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, ἐνεφάνισαν τὸν καπιταλισμό, δηλαδὴ τὴ συσσώρευση τοῦ κεφαλαίου καὶ τὴ διανομὴ τούτου, μεταξύ, δῆθεν, τῶν διεθνῶν μονοπωλίων. Ἔτσι κάθε κράτος καπιταλιστικὸ τὸ θεωροῦν ἰμπεριαλιστικό. Ὁ ἰμπεριαλισμὸς (λέγε καπιταλισμὸς) κατ' αὐτοὺς ἐγκυμονεῖ συνεχεῖς πολέμους.

Ὁ καθένας ἀντιλαμβάνεται μὲ ἁπλῆ λογικὴ σκέψη ὅτι ἡ βάση αὐτὴ εἶναι ὄχι ἁπλῶς ἐσφαλμένη, ἀλλὰ κομμένη στὰ μέτρα τοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος.

Περίεργο δὲ εἶναι, ὅτι, ἐνῶ μιλοῦν μὲ τόσο μῖσος οἱ κομμουνισταὶ γιὰ τὸν ἰμπεριαλισμό, δῆθεν, τῶν καπιταλιστικῶν κρατῶν, δὲν παραλείψανε νὰ συμφωνήσουν τὸ 1939 μὲ τὴν καταφανέστατα ἰμπεριαλιστικὴ Γερμανία, τὴν ὁποία ὅμως δὲν ἐχαρακτήρισαν τότε ἰμπεριαλιστική, προκειμένου νὰ μοιράσουν τὴν ἰμπεριαλιστική, κατ' αὐτούς, Πολωνία καὶ νὰ ἐπιβάλουν τὴν κυριαρχία τους στὰ Βαλτικὰ κράτη, ἐνῶ παράλληλα θὰ συντρίβονταν ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς τὰ δύο μεγάλα εὐρωπαϊκὰ ἰμπεριαλιστικὰ κράτη, δηλαδὴ ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία, καθὼς καὶ ὅλα τὰ μικρὰ κράτη, ποὺ θὰ πρόβαλαν ἀντίσταση. Στὴν Ἄπω Ἀνατολὴ θὰ συντρίβονταν ἡ ἰμπεριαλιστικὴ Κίνα !! ἀπὸ τὴν ἀντιμπεριαλιστικὴ Ἰαπωνία !

Δηλαδή, κατὰ τὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση, τὸ ἔτος 1939, ποὺ ἐπέκειτο ὁ Β' παγκόσμιος πόλεμος, τὸ μὲν ἰμπεριαλιστικὸ στρατόπεδο ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, τὴ Γαλλία, τὰ δημοκρατικὰ Βαλτικὰ κράτη, τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς καὶ τὴν Κίνα, τὸ δὲ ἀντιμπεριαλιστικὸ στρατόπεδο ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὴν Ἰταλία, τὴν Ἰαπωνία καὶ τὴ Γερμανία, μὲ τὴν ὁποία εἶχε συνάψει τὸ γνωστὸ γερμανοσοβιετικὸ σύμφωνο μὴ ἐπιθέσεως. Ἔτσι παρουσιάζεται τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ πραγματικὸς ἰμπεριαλιστικὸς συνασπισμός, γιατὶ ὁμολογουμένως ὅλα τὰ κράτη αὐτά, ἐξ ὁλοκλήρου ἰμπεριαλιστικά, συνασπίσθηκαν γιὰ νὰ ἐπιβάλουν τὴν κυριαρχία τους σ' ὅλο τὸν κόσμο, τὸν ὁποῖον θὰ διαμοίραζαν σὲ σφαῖρες ἐπιρροῆς, ἐὰν πετύχαιναν τὸ σκοπό τους. Ἔτσι ὁ κόσμος θὰ ἐκυριαρχεῖτο κατὰ ἕνα μέρος ἀπὸ τὴ φασιστικὴ Ἰταλία, στὴν ὁποία θὰ ὑπήγετο καὶ ἡ Ἑλλάδα, ἀπὸ τὴ ναζιστικὴ Γερμανία, ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση καὶ ἀπὸ τὴ μοναρχικὴ Ἰαπωνία.

Τὰ σχέδιά τους ὅμως ἀνετράπησαν ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ ἰμπεριαλιστικὰ αὐτὰ κράτη. Ἡ Γερμανία νόμισε ὅτι ἦταν καιρὸς νὰ στραφῆ καὶ νὰ πολεμήση κατὰ τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, ἡ ὁποία, ὀρθῶς, ἀποτελοῦσε τὸ πλέον ἐπικίνδυνο ἰμπεριαλιστικὸ κράτος. Τότε ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωση, γιὰ νὰ σωθῆ, συνεργάσθηκε μὲ τὶς μεγάλες δυνάμεις, ποὺ μέχρι τότε τὶς χαρακτήριζε ἰμπεριαλιστικὲς (Ἀγγλία, Γαλλία, Ἀμερικὴ καὶ Κίνα), ἐναντίον τῶν κρατῶν τοῦ Ἄξονος (Γερμανία, Ἰταλία, Ἰαπωνία), ποὺ τὰ χαρακτήριζε μόλις πρὸ ὀλίγου ἀντιμπεριαλιστικά. Δυστυχῶς ὅμως, μετὰ τὴ συντριβὴ τῶν κρατῶν τοῦ πραγματικοῦ ἰμπεριαλιστικοῦ συνασπισμοῦ (Γερμανίας, Ἰταλίας, Ἰαπωνίας), ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωση, ἀντὶ νὰ συνεργασθῆ μὲ τοὺς συμμάχους της γιὰ τὴν ἐξαφάνιση κάθε ἰμπεριαλιστικοῦ ἴχνους ἀπὸ τὸν κόσμο, ἐξεδήλωσε ἔντονα καὶ ἀπροκάλυπτα τὸ ληστρικὸ πλέον κομμουνιστικὸ ἰμπεριαλισμὸ καὶ πέτυχε νὰ ἐπεκτείνη τὴν κομμουνιστικὴ κυριαρχία της μὲ κάθε μέσο, μὲ τὴν ἔνοπλη βία, μὲ τὴν ἀπάτη, μὲ ἐκβιασμοὺς καὶ ἰδίως μὲ ἐμφυλίους πολέμους σὲ πλεῖστα μικρὰ κράτη (Βουλγαρία, Πολωνία, Ἀλβανία, Ῥουμανία, Γιουγκοσλαβία κλπ.), ἀκόμη καὶ στὴν ἀπέραντη Κίνα, ἐπιχειρεῖ δὲ ἐν συνεχείᾳ νὰ ἐπεκταθῆ στὰ μικρὰ κράτη τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καὶ τῆς Ἀφρικῆς, γιὰ νὰ μπορέση κάποτε νὰ φτάση στὴ διεθνῆ κομμουνιστικὴ κυριαρχία.

Καὶ ἐνῶ ἐργάζεται πυρετωδῶς μὲ ὅλα τὰ μέσα τὰ ὁποῖα διαθέτει, γιὰ νὰ ἐπεκτείνη τὴν κυριαρχία της σ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ νὰ δημιουργήση τὸ διεθνὲς προλεταριᾶτο, κατηγορεῖ τὰ κράτη ποὺ ἀντιτίθενται στὰ σχέδια της ὡς ἰμπεριαλιστικά. Μάλιστα ἀπὸ τὸ 1955 ὁ Κροῦστσεφ καὶ ὁ Μπουλγκάνιν κατὰ τὴν περιοδεία τους στὴν

Ἀσία ἐχρησιμοποίησαν ὡς συνώνυμο τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ τὸν ὅρο ἀποικιοκρατία καὶ ἄρχισαν μιὰ ἐντονωτάτη προπαγάνδα, περιγράφοντας τὶς συνθῆκες ζωῆς στὶς διάφορες χῶρες, ποὺ τελοῦν ὑπὸ τὴν διοίκηση τῶν μεγάλων κρατῶν τῆς Εὐρώπης, προσπαθώντας ἔτσι νὰ πετύχουν τὴν ἐξέγερση τούτων, τὴν πλήρη ἀνεξαρτησία τους καὶ ἐν συνεχείᾳ, διὰ τῆς κομμουνιστικοποιήσεώς των, τὴν ἐνταξή τους στὴν κυριαρχία (imperium) τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως.

Καὶ ἐδῶ ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωση κατώρθωσε νὰ παρουσιασθῆ ὅτι εἶναι προστάτις ὅλων τῶν λαῶν, ποὺ τελοῦν ὑπὸ τὴ διοίκηση τῶν μεγάλων δυτικῶν χωρῶν καὶ νὰ ἐνισχύη αὐτοὺς γιὰ ν' ἀποκτήσουν τὴν ἀνεξαρτησία τους, ἐνῶ παράλληλα θεωρεῖ ὡς τελείως φυσικὴ τὴν ὑποταγὴ στὶς θελήσεις της, ὄχι μόνον τῶν ἐνσωματωμένων σ' αὐτὴν κομμουνιστικῶν χωρῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκείνων ποὺ ἐχαρακτηρίζοντο ἁπλῶς ὡς δορυφόροι καὶ πάνω στὶς ὁποῖες κυριαρχεῖ ἀπόλυτα καὶ πολιτικῶς καὶ οἰκονομικῶς, χωρὶς βέβαια νὰ παραδέχεται ὅτι ἡ κυριαρχία αὐτὴ ἀποτελεῖ ἰμπεριαλισμό.

Ἔτσι κάθε κομμουνιστικὴ ἰμπεριαλιστικὴ ἐπιχείρηση, ὄχι μόνον χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση ὡς δῆθεν ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὸν καπιταλισμὸ (ἰμπεριαλισμό), ἀλλὰ καὶ ἐνισχύεται μὲ ὅλα τὰ μέσα καὶ ἐναντίον ἀκόμη τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ Ο.Η.Ε. Σχετικὲς εἶναι οἱ περιπτώσεις τῆς Κορέας, τῆς Ἰνδοκίνας καὶ τῆς Ἑλλάδος. Ἀποτελεῖ δὲ τραγικὴ εἰρωνεία ὅτι, ὅταν τὸ 1939 ἡ Ἑλλάδα τηροῦσε αὐστηρὴ οὐδετερότητα ἀπέναντι στὰ ἐμπόλεμα κράτη, ὁ Χίτλερ τὴν θεωροῦσε ὡς προγεφύρωμα τοῦ ἀγγλικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ καὶ τῆς ἐπετέθη. Ἀργότερα, ὅταν ἡ Ἑλλάδα ἀμυνόταν ἐναντίον τῶν κομμουνιστῶν, ὁ Στάλιν τὴ θεώρησε καὶ πάλι προγεφύρωμα τοῦ ἀγγλικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ καὶ ἐνίσχυε τοὺς συμμορῖτες.

Στὴ σύγχρονη ἐποχὴ ὁ ἰμπεριαλισμός, ὑπὸ τὴν πραγματική του ἔννοια, τῆς ἐπεκτάσεως, δηλαδὴ τῆς κυριαρχίας ἑνὸς κράτους ἢ συνασπισμοῦ κρατῶν ἐπὶ τῶν ἄλλων κρατῶν καὶ τῆς δημιουργίας κοσμοκρατοριῶν, δὲν ὑφίσταται γιὰ τὶς μεγάλες ἐθνικὲς δημοκρατίες. Ἀπεναντίας ἀπεδόθη ἡ ἀνεξαρτησία σὲ ὅλους σχεδὸν τοὺς λαούς, ποὺ ἐτέλουν ὑπὸ τὴν κυριαρχία τῶν μεγάλων κρατῶν.

Ἀντίθετα, ὁ κομμουνιστικὸς συνασπισμός, καὶ ἰδίως ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωση, δὲν συνεκινήθη ὅταν κράτη κομμουνιστικά, ὅπως ἡ Κίνα, ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ Θιβὲτ καὶ τὸ ὑπεδούλωσαν.

Χαρακτηριστικὸ εἶναι ἕνα ἄρθρο τοῦ Ἄγγλου δημοσιογράφου Zaheen Zoberi, ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ Λονδῖνο τὸν Μάϊο τοῦ 1959. Τὸ ἄρθρο αὐτὸ γράφει τὰ ἑξῆς :

«Ἡ καταστροφὴ τῆς τσαρικῆς ἀπολυταρχίας ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς ἐπαναστάτες καὶ ἡ δεδηλωμένη των ἀπόφασις ὅπως ἐλευθερώσουν τὰς καταπιεζομένας μάζας ἀπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ καπιταλισμοῦ, τοὺς ἐβοήθησεν εἰς τὸ παρελθὸν νὰ κερδίσουν πολλὰς συμπαθείας καὶ ὑποστήριξιν εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἰδιαιτέρως δὲ εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Ἀφρικήν. Ἡ θεωρία τῶν ἐθνικοτήτων τοῦ Λένιν, ἡ διακηρύσσουσα τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν ἐθνῶν, εἶχεν ἰδιαιτέραν ἀπήχησιν εἰς τὰ ἐθνικιστικὰ κινήματα τῆς Ἀσίας. Ἀλλὰ μόλις ὁ κομμουνισμὸς ἐδραίωσε τὴν κυριαρχίαν του ἐπὶ τῶν τσαρικῶν ἐδαφῶν, οἱ σοβιετικοὶ κυβερνῆται ἀνεζωογόνησαν τὴν παλαιὰν ρωσικὴν ἐπιθυμίαν, διὰ μίαν ἰμπεριαλιστικὴν ἐπέκτασιν εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Εὐρώπην, τὴν Μέσην Ἀνατολὴν καὶ τὴν Ἀσίαν. Τὰ ἀπελευθερωτικὰ κινήματα, τὰ ὁποῖα ἔγιναν εἰς τὴν κεντρικὴν Ἀσίαν μὲ αἴτημα τὴν ἐφαρμογὴν τῶν λενινιστικῶν ἀρχῶν, κατεστάλησαν ἀνηλεῶς. Οἱ παλαιοὶ μουσουλμανικοὶ πολιτισμοὶ τῆς κεντρικῆς Ἀσίας ἐδέχθησαν τὴν κυρίαν ἐπίθεσιν, δεδομένου ὅτι τὸ Ἰσλὰμ ἀντέδρασε πεισμόνως εἰς τὴν ἐπιθετικὴν πρόκλησιν τοῦ ἀθεϊστικοῦ καὶ ὑλιστικοῦ κομμουνισμοῦ. Ἐφ' ὅσον αὐταὶ αἱ εὐρείας κλίμακος καταπιέσεις περιωρίζοντο ἐντὸς τῆς Ρωσίας, τὸ σοβιετικὸν σύστημα, ἐξηκολούθει νὰ ἀπολαμβάνη τὴν αὐτὴν καλὴν φήμην μεταξὺ τῶν Ἀσιατῶν καὶ Ἀφρικανῶν ἐθνικιστῶν. Τὰ ἐπακόλουθα τοῦ τελευταίου πολέμου, ἀπεκάλυψαν περισσότερον τὰς ἐπεκτατικὰς φιλοδοξίας τῆς

Ρωσίας. Ἀπὸ τὰ ὑποχωροῦντα γερμανικὰ στρατεύματα ὁ Στάλιν ἀπέσπασε τὰς χώρας τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης καὶ ἐπέβαλε εἰς αὐτὰς τὰς μὴ δημοφιλεῖς κομμουνιστικὰς κυβερνήσεις μειοψηφίας, αἱ ὁποῖαι, ἐκ τῆς φύσεώς των, ἐξαρτῶνται ἀκόμη ἐντελῶς ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν καὶ οἰκονομικὴν ὑποστήριξιν τῆς Ρωσίας. Ἐφ' ὅσον δὲν ἐνεπλάκη εἰς τὴν μέθοδον τῆς πολιτικῆς κυριαρχίας καὶ τῆς οἰκονομικῆς ἐκμεταλλεύσεως, ἡ σοβιετικὴ κυβέρνησις καταπνίγει ἀναποφεύκτως κάθε ἀπόπειραν διεκδικήσεως τῆς ἰσχύος της. Ἐχρειάσθη δὲ ὅλη ἡ ἰσχὺς καὶ ἡ σκληρότης τοῦ ἐρυθροῦ στρατοῦ, διὰ νὰ καταπνιγοῦν αἱ αὐθόρμητοι μαζικαὶ ἐξεγέρσεις εἰς τὴν Οὐγγαρίαν πρὸ πέντε ἐτῶν.

Ὅλαι αἱ ἀπόπειραι δικαιολογίας τῆς συνεχιζομένης σοβιετικῆς καταπιέσεως τῶν μικρῶν ἐθνοτήτων τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης, δὲν ἐπέτυχαν νὰ ἀποκρύψουν τὸν σοβαρὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διατρέχει ἡ ἐλευθερία τῶν λαῶν ἀπὸ τὴν διείσδυσιν τοῦ κομμουνισμοῦ. Αἱ ἀνατρεπτικαὶ δραστηριότητες τῶν σοβιετικῶν πρακτόρων τοῦ Ἰράκ, τελευταίως, προεκάλεσαν διαμαρτυρίας, καχυποψίας καὶ φόβον εἰς ὅλον τὸν ἀραβικὸν κόσμον. Ἀπὸ τὸν τύπον καὶ τὸ ραδιόφωνον τῆς Μέσης καὶ Ἄπω Ἀνατολῆς ἀκούονται καθημερινῶς δυσμενῆ σχόλια. Ἀπὸ τὸ Κάϊρον ἡ «Φωνὴ τῶν Ἀράβων» προειδοποιεῖ ὅτι «μὲ τὴν νέαν στάσιν τῆς Μόσχας ἤρχισε μία ἀγρία μάχη μεταξὺ ἀραβικοῦ ἐθνικισμοῦ καὶ κομμουνιστικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ. Αἱ παρατηρήσεις τῆς ἐφημερίδος τῆς Βηρυτοῦ «Ἄλ Κιφάχ» εἶναι χαρακτηριστικαὶ τοῦ ἀντιρωσικοῦ τόνου τοῦ ἀραβικοῦ τύπου, ἐκτὸς τοῦ Ἰράκ. «Ἡ Ρωσία ἀπεκάλυψε τὸ αἰώνιον τσαρικὸν ἰμπεριαλιστικόν της πρόσωπον καὶ εἶναι εὐτύχημα διὰ τοὺς Ἄραβας τὸ ὅτι ἤνοιξαν ἐπὶ τέλους τὰ μάτια των πρὸς τὸν κομμουνιστικὸν κίνδυνον». Ἡ ἐμμονὴ τῶν ρωσικῶν σχεδίων εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολὴν εἶχεν ἀμεσωτέραν ἐπίδρασιν εἰς τὴν Τουρκίαν, τὴν Περσίαν, τὸ Πακιστὰν καί, μέχρι πρό τινος, εἰς τὸ Ἰράκ, ποὺ προέβλεψαν τὴν ἀπειλὴν τῆς ἐθνικῆς των ἀνεξαρτησίας καὶ ἐσχημάτισαν τὸ ἀμυντικὸν σύμφωνον τῆς Βαγδάτης, μίαν συμμαχίαν μετὰ τῆς Βρεταννίας καὶ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Ἡ ἀσυμφωνία μεταξὺ κομμουνισμοῦ καὶ ἐθνικισμοῦ εἶναι σαφεστάτη τώρα εἰς τὴν Εὐρώπην, τὴν Μέσην Ἀνατολὴν καὶ τὰς χώρας τῆς Ἀσίας. Ἡ κινεζικὴ ἐπίθεσις ἐναντίον τοῦ Θιβέτ, ἑνὸς ἀνισχύρου καὶ εἰρηνικοῦ κράτους, συνεκλόνισε τοὺς ἀσιατικοὺς λαούς, ἀπὸ τῆς Ἰνδονησίας μέχρις Ἰαπωνίας. Ὅλα τὰ ὄργανα τῆς κοινῆς γνώμης καταδικάζουν ὁμοφώνως τὴν λαϊκὴν δημοκρατίαν τῆς Κίνας. Ἡ ἰνδονησιακὴ σοσιαλιστικὴ ἐφημερὶς «Πεντομὰν» γράφει : «Εἰς τὸ Θιβέτ, ὁ διεθνὴς κομμουνισμὸς ἐπέφερε θανάσιμον πλῆγμα ἐναντίον τοῦ ἐθνικισμοῦ». Ἡ ἐφημερὶς «Τάϊμς» τῆς Ἰνδονησίας προειδοποιεῖ τὴν Κίναν ὅτι «ἐξανεμίζει ταχέως τὸ ἀπόθεμα καλῆς θελήσεως, τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν Ἀσίαν». Ἡ ἐφημερὶς «Στρέϊτς Τάϊμς» τῆς Σιγκαπούρης, τονίζει ὅτι «ἡ συντριβὴ τῆς ἐλευθερίας τοῦ Θιβέτ, ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴν Κίναν, ἀποτελεῖ μεγίστην προδοσίαν τῆς δηλώσεως τοῦ Μπαντούγκ. Πρόκειται περὶ αἱματηρᾶς καὶ ἐπιμόνου ἐκδηλώσεως ἀποικιακοῦ πνεύματος, τὴν ὁποίαν ἡ Ἀσία πρέπει νὰ καταδικάσῃ». Ἡ Ἰνδία ἐδέχθη τὴν τραγωδίαν τοῦ Θιβὲτ μὲ θλῖψιν καὶ ἀπογοήτευσιν. Αἱ στεναὶ πνευματικαί της σχέσεις μὲ τὸ Θιβέτ, αἱ διηγήσεις τῶν προσφύγων καὶ ἡ φυγὴ τοῦ καταδιωκομένου Δαλαΐλάμα προεκάλεσαν βαθεῖαν συμπάθειαν εἰς τὴν Ἰνδίαν. Ἡ ἐφημερὶς «Τάϊμς» τῆς Βομβάης γράφει : «Μιὰ κριτικὴ στάσις ἔναντι τῆς Κίνας ἐπικρατεῖ τώρα εἰς τὴν Ἰνδίαν». Ἡ δὲ ἐφημερὶς «Τριμπιούν» τοῦ Ἀμπὰλ παρατηρεῖ ὅτι «ὁ καταπληκτικὸς ὄγκος τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ Θιβετιανοῦ ἐθνικισμοῦ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἑρμηνευθῇ ὡς μηχανορραφία τῶν ἰμπεριαλιστῶν καὶ τῶν ἀντιδραστικῶν». Ἡ ἀποστροφὴ ὅμως αὐτή, ἔναντι τῆς ἀνηλεοῦς στάσεως τῆς Κίνας, ἐμπνέει ἐλπίδας καὶ θάρρος, δεδομένου ὅτι, ἐὰν ὁ κομμουνισμὸς ἀναγκασθῇ νὰ τηρήσῃ στάσιν ἀμυντικήν, τοῦτο θὰ ἀποτελῇ σημαντικὸν βῆμα πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἀσίας».

Ώστε, σήμερα, χωρὶς ἀμφιβολία καὶ μὲ τὴ λογικὴ τῆς πράξεως ἀποδεικνύεται ὅτι, ἐνῶ ὁ ἐθνικιστικὸς ἰμπεριαλισμὸς ὄχι μόνον σταμάτησε ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἀλλὰ καὶ ὑπεχώρησε, τείνουν δὲ νὰ ἐξαφανισθοῦν καὶ τὰ τελευταῖα ἴχνη αὐτοῦ, ὁ κομμουνιστικὸς ἰμπεριαλισμὸς βρίσκεται σὲ πλήρη δράση, μὲ ἀντικειμενικὸ σκοπὸ τὴν ἐπιβολὴ διεθνῶς τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τὴν ἐξασφάλιση ἔτσι, ἀπὸ τὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση, τῆς διεθνοῦς κυριαρχίας, τὴν ἐπιβολή, δηλαδή, τοῦ σλαυικοῦ κομμουνιστικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ.

Θεωρητικά, τόσο κατὰ τὸ παρελθόν—ἐποχὴ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ ρωμαϊκὴ ἐποχὴ—ὅσο καὶ σήμερα, ὑποστηρίζεται ἀπὸ μερικούς, ποὺ σκέπτονται φιλοσοφικά, ὅτι ἡ δημιουργία καὶ ὕπαρξη ἑνὸς μόνον ἰμπεριαλιστικοῦ διεθνοῦς κράτους, ποὺ θὰ περιελάμβανε ὅλη τὴν οἰκουμένη, θὰ μποροῦσε νὰ πραγματοποιήση τὸ ἰδεῶδες τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου. Τοῦτο σήμερα τὸ προπαγανδίζουν ἐντονώτατα οἱ κομμουνισταί.

Εἶναι ὅμως, ἂν ὄχι ἀδύνατη, πολὺ ἀμφίβολη ἡ πραγματοποίηση παγκοσμίας εἰρήνης, μὲ τὴν ὑπαγωγὴ ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου, ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν καὶ τὴν ἐπιρροὴ ἑνὸς ἢ λίγων ἰμπεριαλιστικῶν κρατῶν, γιατὶ ἡ ἀποτελεσματικὴ συνεννόηση μεταξύ τους, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν πολέμων, εἶναι πολὺ δυσχερής. Τὸ καθένα ἀπὸ τὰ ἰμπεριαλιστικὰ αὐτὰ κράτη θὰ ζητῇ μοιραίως νὰ καταλάβη ἀνώτερη θέση ἀπὸ τὰ ἄλλα. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ἀδύνατο, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν κράτη ἰμπεριαλιστικά, νὰ ἐδραιωθῇ εἰρήνη στὸν κόσμο. Ὁ ἰμπεριαλισμὸς καὶ ἡ εἰρήνη ἀποτελοῦν δύο ἄκρα ἀντίθετα. Πρέπει ἐπομένως, κατ' ἀρχήν, νὰ ἐξαφανισθῇ τὸ ἰμπεριαλιστικὸ πνεῦμα, ἀπὸ ὅλα τὰ κράτη, καὶ νὰ ἀποδειχθῇ τοῦτο ἐμπράκτως, ὁπότε εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξη «εἰρηνικὴ συνύπαρξις», ἀδιαφόρως πολιτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ συστήματος, τὸ ὁποῖον ἰσχύει σὲ κάθε μέρος. Δυστυχῶς ὅμως, κατὰ τὰ μεταπολεμικὰ χρόνια καὶ μέχρι σήμερα, ἐνῶ διακηρύσσονται οἱ προθέσεις μόνον τῶν σοβιετικῶν ἡγετῶν, γιὰ διεθνῆ εἰρήνη καὶ συνύπαρξη, ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα καὶ οἱ ἐνέργειες στὶς ὁποῖες προβαίνει ὁ κομμουνισμὸς σ' ὅλο τὸν κόσμο μαρτυροῦν ὅτι ὁ κομμουνιστικὸς ἰμπεριαλισμὸς ὄχι μόνον ὑφίσταται, ἀλλὰ καὶ ἐπεκτείνεται ἐπικίνδυνα, ὥστε μόνον ἡ συλλογικὴ ἀντίδραση τοῦ πραγματικὰ ἀντιιμπεριαλιστικοῦ στρατοπέδου θὰ φέρη ἀνάσχεση καὶ ματαίωση τῶν σκοπῶν τους, μὲ παράλληλη προώθηση τοῦ πνεύματος τῆς συνεργασίας γιὰ τὴν εἰρήνη.

Ἐν τούτοις ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα κατορθώνει νὰ δημιουργῇ τέτοια σύγχυση, ὥστε νὰ ἀναστρέφῃ τοὺς ὅρους καὶ νὰ παρουσιάζῃ ὡς ἰμπεριαλιστικὲς χῶρες τὶς Η. Π. τῆς Ἀμερικῆς, καὶ τὶς δυνάμεις τῆς Δύσεως, προβάλλοντας, κυρίως, ὡς ἐπιχειρήματα τὴν διατήρηση τῶν ἀποικιῶν καὶ τῶν δυνάμεων τοῦ Ν.Α.Τ.Ο.

Ὁμολογουμένως ἡ τεχνικὴ τῆς σοβιετικῆς προπαγάνδας κατορθώνει νὰ παρουσιάζῃ τὸ ἄσπρο μαῦρο καὶ τὸ μαῦρο ἄσπρο, κατὰ τὴ λαϊκὴ ἔκφραση. Γιατί, ἐνῶ ἡ προπαγάνδα αὐτὴ κόπτεται γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία τῶν ἀποικιῶν, δὲν λέει ἀπολύτως τίποτε γιὰ τὸ ἄνευ προηγουμένου σοβιετικὸ ἀποικιακὸ καθεστώς, ποὺ ἐφαρμόζει ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωση, κρατώντας ὑπὸ τὴν κυριαρχία της ὅλα τὰ δορυφόρα κράτη.

Ὁ κομμουνιστικὸς λοιπὸν ἰμπεριαλισμὸς γίνεται καθημερινῶς περισσότερο ἀδιάλλακτος καὶ προκλητικὸς στὴν προβολὴ τοῦ δόγματος τοῦ «ἀναποφεύκτου θριάμβου τοῦ σοσιαλισμοῦ», ὑπὸ τὸ ὁποῖο καλύπτεται ἡ μόνιμη καὶ ἀμετάβλητη κομμουνιστικὴ στρατηγικὴ ἐπιδίωξη, τῆς παγκοσμίας κυριαρχίας. Ἐκεῖνο ἀκριβῶς ποὺ χαρακτηρίζει τὴ διεθνῆ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα εἶναι ἡ αὐξανομένη ἔμφαση ποὺ δίνει στὸν τελικὸ σκοπὸ τῆς κοσμοκρατορίας. Ἡ ἔμφαση αὐτὴ εἶναι αἰσθητή, τόσο στὸ θεωρητικὸ τομέα, ὅσο καὶ στὶς πρακτικὲς ἐκδηλώσεις. Ἔτσι προπαγανδίζεται συνεχῶς ὅτι ἡ παγκοσμία ἐπικράτηση τοῦ κομμουνισμοῦ ἀποτελεῖ τὴν διέξοδο γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἡ δὲ κομμουνιστικὴ κοσμοκρατορία χαρακτηρίζεται ὡς «ἱστορικὴ ἀνάγκη, ποὺ ἡ ἔλευσή της προβλέπεται ἄφευκτη».

Μὲ τοῦτο ἐπιδιώκεται νὰ δοθῆ ἐπιστημονικὸ κῦρος στὸν κομμουνιστικὸ ἰμπεριαλισμό, ἀφοῦ αὐτὸς ἀποτελεῖ τὸ φυσικὸ τέρμα τῆς κοινωνικῆς ἐξελίξεως. Ἐπίσης ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα προσπαθεῖ νὰ δημιουργήση κλῖμα δυνάμεως, γιὰ τὴν διεκδίκηση τῆς κοσμοκρατορίας, παρουσιάζοντας ὅτι ἡ πορεία τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἄμιλλας, μεταξὺ τῶν δύο ἀντιθέτων κοινωνικῶν συστημάτων, ἀποκλίνει πρὸς τὸν κομμουνισμό. Τοῦτο ἀποδεικνύεται, δῆθεν, ἀπὸ τὴν ὑπεροχὴ ποὺ ἔδωσαν ἡ ἔκθεση ἐπιτευγμάτων τῆς σοβιετικῆς οἰκονομίας στὴ Μόσχα, στὶς 16–6–1959, ἡ κατασκευὴ καὶ ἡ ἐξαπόλυση τεχνητῶν δορυφόρων καὶ πυραύλων στὴ σελήνη, ἀστροναυτῶν κλπ.

Τέλος, ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα καταβάλλει προσπάθεια νὰ δώση εἰρηνικὴ μορφὴ στὴν ἀξίωση τῆς κοσμοκρατορίας τῆς ΕΣΣΔ καὶ τοῦτο γιὰ νὰ μὴν ἔρθη ἡ ἀξίωση αὐτὴ τοῦ σοβιετικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ σὲ ἀντίθεση, μὲ τὰ αἰσθήματα τῆς παγκόσμιας κοινῆς γνώμης.

Ἔτσι ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα προσπαθεῖ νὰ συμβιβάση δύο ἀντίθετα πράγματα. Ἀφ' ἑνὸς μὲν εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ προβάλη τὴν ἐπιδίωξη τῆς κοσμοκρατορίας, γιὰ νὰ συνενώση ὅλους τοὺς κομμουνιστικὰς στὴν ἐνιαία προσπάθεια νὰ τεθοῦν ὅλοι ὑπὸ τὴν ἡγεσία τῆς Μόσχας, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ λάβη ὑπ' ὄψι της τὰ εἰρηνόφιλα αἰσθήματα τῶν λαῶν καὶ ν' ἀποφύγη κάθε σύγκρουση πρὸς αὐτά. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς προσπαθεῖ νὰ ἐπενδύση τὴν ἀξίωση τῆς παγκόσμιας ἐπικρατήσεως μὲ εἰρηνικὸ μανδύα. Ἐμφανίζει λοιπὸν τὸν κομμουνιστικὸ ἰμπεριαλισμὸ ὄχι ὡς ἀποτέλεσμα πολέμου, ἀλλὰ ὡς καρπὸν εἰρήνης καὶ δημοκρατικῆς ἐπεξεργασίας, ποὺ γίνεται μὲ βάση τὴν δῆθεν «ὑπεροχὴ τοῦ σοσιαλισμοῦ ἔναντι τοῦ καπιταλισμοῦ». Σύμφωνα μὲ τὴ θέση αὐτή, ὁ Κροῦστσεφ στὰ ἐγκαίνια τῆς ἐκθέσεως τῆς Μόσχας (1959) μίλησε γιὰ τὴν νίκη τοῦ κομμουνισμοῦ στὴν εἰρηνικὴ ἄμιλλα μὲ τὸν καπιταλισμό. Μὲ τὰ συνθήματα αὐτὰ οἱ κομμουνισταὶ προσπαθοῦν νὰ μὴν ἀπομονωθοῦν ἀπὸ τὶς λαϊκὲς μᾶζες, οἱ ὁποῖες θέλουν τὴν εἰρήνη. Ταυτόχρονα ὅμως ἀποβλέπουν στὴ βαθμιαία μεταβολὴ τοῦ κινήματος «εἰρήνης» σὲ κίνημα «ἀντικαπιταλιστικό». Μὲ τὸ σόφισμα αὐτὸ ὁ ἰμπεριαλισμὸς προπαγανδίζεται ὡς αἰτία τοῦ πολέμου, ἀφοῦ ἔχει τὶς πηγὲς του στὸν καπιταλισμό. Ἔτσι ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα στρέφεται κατὰ τοῦ καπιταλιστικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, τοῦ ὁποίου ἀγωνίζεται νὰ κόψη τὶς ρίζες. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα δὲν κάνει ποτὲ χρήση τοῦ ὅρου ἰμπεριαλισμός, προκειμένου γιὰ κομμουνιστικὰ κράτη, ὁμιλεῖ ὅμως, κατὰ κόρον, γιὰ τὴ διεθνῆ ἐπικράτηση τοῦ κομμουνισμοῦ.

Ἡ ἡγεσία, λοιπόν, τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ, στὰ πλαίσια τῶν γραμμῶν αὐτῶν καὶ μὲ τὴν πεποίθηση ὅτι θὰ μπορέση νὰ ἐπιβάλη τὴν παγκόσμια κυριαρχία του, χωρὶς νὰ προσφύγη σὲ γενικὸ πόλεμο, ἐξακολουθεῖ νὰ διακηρύσση, ὅτι ὁ κομμουνισμὸς δὲν ἔχει ἀνάγκη πολέμου γιὰ νὰ ἐπιβληθῆ, ἀλλὰ εἰρηνικῆς ἄμιλλας καὶ γι' αὐτὸ ἡ «εἰρηνικὴ συνύπαρξη» ἀποτελεῖ βάση τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς ΕΣΣΔ.

Ἡ τοποθέτηση αὐτὴ δὲν σημαίνει, βέβαια, ὅτι ὁ κομμουνιστικὸς ἰμπεριαλισμὸς ἔγινε πραγματικὰ «εἰρηνόφιλος» καὶ ὅτι παραιτήθηκε τῆς βίας, ὡς μεθόδου ἐπικρατήσεώς του. Ἐκφράζουν ἁπλῶς τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ Δύση θὰ ὑποταχθῆ εἰρηνικά, χωρὶς νὰ παραστῆ ἀνάγκη κηρύξεως ἑνὸς γενικοῦ πολέμου, τοῦ ὁποίου ἡ ἔκβαση εἶναι ἀμφίβολη γιὰ τοὺς κομμουνιστάς. Ἐν τούτοις, ὁ κομμουνιστικὸς ἰμπεριαλισμὸς διεξάγει πάντοτε πολέμους τοπικούς, ὑπὸ μορφὴν ἐμφυλίων πολέμων, χωρὶς νὰ χρησιμοποιῆ ἐμφανῶς ρωσικὰ στρατεύματα, μὲ τὰ κατὰ τόπους παραρτήματα τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως γιὰ τὴν κατάκτηση ἐλευθέρων χωρῶν. Τοὺς τοπικοὺς αὐτοὺς πολέμους τοὺς ὑποκινεῖ, τοὺς ἐνισχύει μὲ χρήματα καὶ τοὺς ὁπλίζει, ὁ διεθνὴς κομμουνισμός.

Ὅλα αὐτὰ μαρτυροῦν ἔκδηλα ὅτι ὁ κομμουνιστικὸς ἰμπεριαλισμὸς εἶναι πάντοτε ἕτοιμος γιὰ πόλεμο καὶ στὸ στρατιωτικὸ καὶ στὸν ἰδεολογικὸ τομέα.

Σχετικὰ μὲ τὶς ἰδεολογικὲς προετοιμασίες τῶν κομμουνιστῶν, χαρακτηριστικὲς ἐκδηλώσεις εἶναι οἱ ἑξῆς: 1) Ἡ πρώτη γραμμὴ ποὺ προπαγανδίζει εἶναι ὅτι γιὰ νὰ πάψη ἡ ἀντίθεση ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ κομμουνιστικοῦ καὶ τοῦ ἀστικοῦ συστήματος (καπιταλιστικοῦ), δύο δρόμοι ὑπάρχουν: ἡ «εἰρηνικὴ συνύπαρξη» ἢ «ὁ πόλεμος τῆς ἐργατικῆς τάξης κατὰ τῆς ἀστικῆς». Αὐτὴ λέγεται θεωρία περὶ «δικαίου πολέμου» τῆς ἐργατικῆς τάξης.

2) Ἡ δεύτερη γραμμὴ ποὺ προπαγανδίζεται εἶναι ὅτι κατ' ἀνάγκην θὰ διεξαχθῆ ἀγώνας γιὰ τὴν εἰρήνη, μὲ προσφυγὴ ἐὰν χρειασθῆ σ' ὅλα τὰ μέσα, δηλαδὴ καὶ στὸν πόλεμο. Κατὰ τὴ θεωρία αὐτή, ἐφ' ὅσον ὁ καπιταλισμὸς θὰ ὑφίσταται, θὰ ὑπάρχη ἐπίσης ὁ μόνιμος κίνδυνος τῶν ἐνόπλων συγκρούσεων καὶ ἐπομένως ὁ ἀγώνας γιὰ τὸ σοσιαλισμὸ περικλείει τὸν ἀγώνα γιὰ τὴν εἰρήνη. Σύμφωνα μὲ τὴ θεωρία αὐτὴ ὁ κομμουνιστικὸς ἰμπεριαλισμὸς δὲν θὰ διστάση, ὅταν θὰ ἔχη ἐξασφαλίσει ἀπόλυτη ὑπεροχὴ στὸ στρατιωτικὸ τομέα, νὰ ἐξαπολύση πόλεμο χάριν τῆς «εἰρήνης», γιὰ τὴν ὁλοκληρωτική, δηλαδή, ἐξάλειψη τῶν αἰτίων τοῦ πολέμου, ἤτοι τοῦ καπιταλισμοῦ, καὶ τὴν ἀποκατάσταση «μιᾶς σταθερᾶς καὶ διαρκοῦς εἰρήνης». Ἔτσι, ἕνας τέτοιος πόλεμος, ποὺ εἶναι φανερὰ κατακτητικὸς (ἰμπεριαλιστικός), θὰ ἐμφανισθῆ ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴ προπαγάνδα, ποὺ διαστρεβλώνει τὰ πάντα, ὡς «ἰδεολογικὸς ἀγώνας ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου».

3. Ἀντιμετώπιση τοῦ κομμουνιστικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ μὲ τὴν ἐθνικὴ ἀντιιμπεριαλιστικὴ προπαγάνδα.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δυναμικὰ μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα τὰ ἐλεύθερα ἑνωμένα ἔθνη ἀντιμετωπίζουν τὸν κομμουνιστικὸ ἐπαναστατικὸ ἰμπεριαλισμὸ τῆς σοβιετικῆς Ἑνώσεως, ὅπως εἶναι οἱ ὠργανωμένες δυνάμεις τοῦ NATO καὶ O.H.E., πρέπει οἱ ὑπηρεσίες προπαγάνδας τούτων νὰ κινοῦνται ἐντατικὰ καὶ μεθοδικά. Σκοπὸς τῆς ἐθνικῆς προπαγάνδας πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀποκάλυψη τοῦ σοβιετικοῦ ψεύδους, ὅτι ἡ ἐπιδίωξη μὲ κάθε μέσο, ἢ ἔστω μὲ τὴν εἰρηνικὴ ἄμιλλα, ἐπιβολῆς τοῦ κομμουνισμοῦ δὲν ἀποτελεῖ ἰμπεριαλισμό, ἀλλὰ μοιραία κοινωνικὴ ἐξέλιξη, καὶ ὅτι τὰ μέτρα ἀμύνης, ἢ ἔστω εἰρηνικῆς ἄμιλλας τοῦ ἀστικοῦ συστήματος (καπιταλιστικοῦ καὶ ἀστικοῦ) ἀποτελοῦν κεφαλαιοκρατικὸ ἰμπεριαλισμό. Χρειάζεται ἐντονώτατη ἐργασία διαφωτίσεως τῶν λαῶν τῶν ἐλευθέρων χωρῶν, γιὰ νὰ καταλάβουν πῶς δουλεύει ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα, ὥστε νὰ καταφέρνη νὰ παρουσιάζη τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς καὶ τὰ κράτη τοῦ ἀτλαντικοῦ συμφώνου (NATO) ὡς ἰμπεριαλιστικὰ καὶ τὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση ὡς κράτος ἀντιιμπεριαλιστικό, ἐνῶ συμβαίνει τὸ ἀντίθετο.

Καὶ ἡ προπαγάνδα αὐτὴ τῶν ἐλευθέρων ἐθνῶν πρέπει νὰ χρησιμοποιῆ ὅλα τὰ μέσα καὶ νὰ εἶναι πρακτικὴ καὶ ἁπλῆ, ὥστε νὰ τὴν καταλαβαίνη καὶ ὁ μέσος καὶ ὁ ἁπλὸς ἄνθρωπος, στὸν ὁποῖον ἡ προβολὴ εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνεται μὲ κατανοητὲς ἔννοιες καὶ ἐὰν εἶναι δυνατὸ μὲ σειρὰν εἰκόνων καὶ κινηματογραφικῶν ταινιῶν, ποὺ θὰ παρουσιάζουν, κατ' ἀντιπαραβολὴ πραγματικὲς σκηνὲς καὶ γεγονότα, ἀφήνοντας ἔτσι ἐλεύθερο τὸν καθένα νὰ σκεφθῆ καὶ νὰ κρίνη ποῦ ὑπάρχει ἀλήθεια.

Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

Η ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΡΝΕΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

VII. Ἡ διαφθορὰ καὶ τὰ πορνεῖα τὴν ἐποχὴν τοῦ Μεσαίωνος.

Μετὰ τὸ Βυζάντιον καὶ τὴν κατάρρευσιν τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας, διὰ τῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὸ 1453, ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἡ Εὐρώπη κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας, μετὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, εὑρίσκετο εἰς ἡμιαγρίαν κατάστασιν καὶ γραπτὰ στοιχεῖα περὶ τῆς διαφθορᾶς καὶ τῶν διαφθορείων δὲν ὑπάρχουν. Ἄλλως τε οἱ κάτοικοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τότε ἦσαν ἀγρόται καὶ ἐνυμφεύοντο νέοι, διὰ νὰ ἀποκτήσουν πολλὰ τέκνα καὶ πολλὰς ἀγροτικὰς χεῖρας, διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν κτημάτων των καὶ τὴν βελτίωσιν τῆς οἰκονομικῆς των καταστάσεως. Διότι τότε αἱ ἀγροτικαὶ καὶ ἐργατικαὶ χεῖρες ἦσαν πλοῦτος διὰ μίαν οἰκογένειαν. Μόλις ὅμως ἤρχισαν νὰ δημιουργοῦνται αἱ πόλεις καὶ αἱ μεγαλοπόλεις ἤρχισε καὶ ἡ διαφθορά. Ἐκεῖ ὅπου μάλιστα ὑπῆρχε κινητὸς πληθυσμός, ἀπὸ τὰ ἐμπορικὰ πλοῖα καὶ ἀπὸ τὸ ἐμπόριον, ὅπως εἰς τὴν Γένουαν καὶ εἰς τὴν Βενετίαν, ἐκεῖ ἡ διαφθορὰ ἐξηπλώθη εἰς σημεῖον ἀπελπιστικὸν καὶ αἱ πόρναι ἔπαιξαν πρωτεύοντα ρόλον εἰς τὴν ἐξέλιξίν των. Στοιχεῖα πλέον ἀρκετὰ εὑρίσκομεν, διὰ τὴν διαφθορὰν καὶ τὰ διαφθορεῖα, εἰς πλείστους συγγραφεῖς τοῦ Μεσαίωνος. Ἐξ αὐτῶν πληροφορούμεθα, ἐπὶ παραδείγματι, ὅτι κατὰ μίαν ἀπογραφὴν ἐνεργηθεῖσαν εἰς τὴν Βενετίαν κατὰ τὸ 1509 ἐπὶ πληθυσμοῦ 300.000 κατοίκων, αἱ 20.000 ἦσαν πόρναι κοιναί. Καὶ εἰς τὸν ἀριθμὸν των δὲν εἶχον συμπεριληφθῆ αἱ ἐρασιτεχνικῶς ἐξασκοῦσαι τὴν πορνείαν καὶ αἱ ἔχουσαι αὐτὴν ὡς δευτερεῦον ἐπάγγελμα, ὡς πάρεργον δηλαδή. Τότε μάλιστα συνέπηξαν καὶ ἰδιαίτερον σωματεῖον εἰς τὴν Βενετίαν, διὰ νὰ προστατεύσουν τὰ συμφέροντά των. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὰς Putanes, ὅπως ὠνωμάσθησαν αἱ πόρναι τότε, ἦσαν καὶ αἱ Donnecae, αἱ «κυράδες» ἢ «κυράτσες», εἶδος ἑταιρῶν ἢ πορνῶν περιωπῆς. Περὶ τῶν πορνείων τῆς Βενετίας ὑπάρχει ὁλόκληρον σύγγραμμα τοῦ Ἄγγλου κόμητος τῆς Ὀξφόρδης, ὁ ὁποῖος ἔγραψε διὰ τοὺς νόμους καὶ τὰ χρονικὰ τῆς ἐν Βενετίᾳ πορνείας κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα. Ἐπίσης σώζεται εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Βενετίας «κατάλογος τῶν πορνείων τῆς Βενετίας καὶ τῶν πλέον ἀξιοτίμων κυράδων», περιέχων τὰς διευθύνσεις τῶν διαφθορείων καὶ τὰς τιμάς, καθὼς καὶ τὰ ὀνοματεπώνυμα καὶ τὰς διευθύνσεις τῶν «κυράδων», μὲ ἐκτενεῖς πληροφορίας περὶ τοῦ πόσα εἰς χρήματα καὶ τί δῶρα ἔπρεπε νὰ προσφέρη κανεὶς εἰς αὐτάς, διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ μίαν διανυκτέρευσιν εἰς τὰς οἰκίας των, μὲ τὰς συμπαρομαρτούσας ἀπολαύσεις.

Ἑκατοντάδες καὶ χιλιάδες πολλάκις πορνῶν ἠκολούθουν τὰ στρατεύματα εἰς τὰς διαφόρους ἐκστρατείας. Μάλιστα ἀναφέρεται ὅτι κατὰ τὴν ἐκστρατείαν καὶ τὴν πολιορκίαν τῆς Νυρεμβέργης, κατὰ τὸ 1632, αἱ κοιναὶ γυναῖκες ἦσαν ἰσάριθμοι τῶν πολιορκητῶν. Εἰς τὴν Γερμανίαν ἐχρειάσθησαν νὰ γίνουν ἀγῶνες καὶ μάχαι διὰ νὰ ἀπομακρύνουν τὰς ἱεροδούλους ἀπὸ τὰ στρατεύματα. Σημειωτέον ὅτι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, αἱ ἀκολουθοῦσαι τὰ στρατεύματα ἦσαν Ἀθιγγανίδες, αἱ ὁποῖαι ἐπορνεύοντο ἀκολουθούμεναι ἀπὸ τοὺς συζύγους των καὶ τὰ τέκνα των. Ἐπίσης κατὰ τὸν μεσαίωνα αἱ τρόφιμοι τῶν διαφθορείων εἰς τὰς διαφόρους μεγαλοπόλεις ἦσαν Ἀθιγγανίδες, δηλαδὴ Τσιγγάνες καὶ δι' αὐτὸ ἡ... ἐπίσημος γλῶσσα τῶν πορνῶν, διὰ νὰ μὴ τὴν ἐννοοῦν οἱ πελάται των, ἦτο ἡ Ἀθιγγανική, ἡ ὁποία παρέμεινε καὶ μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, εἰς τὰ παλαιὰ πορνεῖα τῶν Ἀθηνῶν. Ἦσαν τὰ περίφημα «Λουμπι-

νίστικα», ποὺ ὡμίλουν αἱ ἱερόδουλοι καὶ οἱ διεφθαρμένοι νέοι. Ὅλαι των αἱ λέξεις εἶναι καθαρῶς τσιγγάνικες.

Κατὰ τὸν μεσαίωνα αἱ ἑταῖραι εἰς τὰς διαφόρους πόλεις ὠνομάζοντο «ἐλαφραὶ» καὶ «κοιναὶ». Ὑπήγοντο εἰς αὐστηροτάτους κανονισμούς, ὑπεχρεοῦντο νὰ διαμένουν ἐντὸς τῶν πορνείων καὶ ἀπηγορεύετο ὁ συγχρωτισμός των μὲ τὰ ἔντιμα μέλη τῆς κοινωνίας. Ἐθεωροῦντο, δηλαδή, ὡς ἕνα ἀναγκαῖον κακόν. Δὲν ἐπετρέπετο νὰ γυρίζουν τὴν νύκτα εἰς τοὺς δρόμους καὶ εἰς τὰ δημόσια κέντρα καὶ ἰδίως τὰ καπηλεῖα, ἐπλήρωναν φόρους καὶ ὑπεχρεοῦντο νὰ ἀκολουθοῦν τὰ στρατεύματα. Πολλὰ κράτη ἐπεστράτευον μάλιστα, δηλαδὴ ἐξηνάγκαζον, ὡρισμένον ἀριθμὸν ἱεροδούλων νὰ ἀκολουθοῦν τὸ στράτευμα, διὰ νὰ διατηροῦν τὴν συνοχὴν τῶν μισθοφόρων. Διότι διαφορετικὰ αὐτοὶ διελύοντο καὶ κατέφευγον εἰς τὰ ἐκτὸς τῶν πόλεων πανδοχεῖα, ὅπου αἱ ὑπηρετοῦσαι εἰς αὐτὰ ἀντὶ μικρᾶς ἢ μεγαλυτέρας ἀμοιβῆς προσέφερον καὶ σαρκικὰς ἀπολαύσεις εἰς τοὺς πελάτας. Πλεῖστοι συγγραφεῖς ἀναφέρουν ὅτι καὶ εἰς τὰς σταυροφορίας ἠκολούθησαν τοὺς σταυροφόρους «κοιναὶ» καὶ «ἐλαφραὶ» γυναῖκες.

Εἰς τὴν Ρώμην, ἐπὶ κοσμικῆς ἐξουσίας τῶν Παπῶν, ἡ πορνεία εἶχε φθάσει εἰς σημεῖον πλέον ἀηδιαστικόν. Πλεῖστοι Πάπαι εἶχον ὄχι μόνον ἐρωμένας, ἀλλὰ ἦσαν αὐτόχρημα πορνοδίαιτοι. Τοιουτοτρόπως ἀναφέρεται εἰς τοὺς συγγραφεῖς ὅτι κατὰ τὸν 10ον μ. Χ. αἰῶνα εἰς τὴν Ρώμην μία ἑταίρα, ὀνομαζομένη Θεοδώρα, μὲ τὰ δύο κορίτσια της, τὴν Μαροκίαν καὶ Μαροζίαν, κατέκτησαν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν καὶ τοὺς Πάπας καὶ τὴν αὐλήν των καὶ ἡ περίοδος ἐκείνη τῆς παποσύνης ἀπεκλήθη γυναικοκρατία ἢ πορνοκρατία.

Ἐναργεστάτην ὅμως εἰκόνα τῆς διαφθορᾶς κατὰ τὸν μεσαίωνα μᾶς διέσωσε καὶ ὁ περίφημος Βοκκάκιος μὲ τὸ «Δεκαήμερόν» του, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀρετῖνος, ὁ ἀποκληθεὶς Divus δηλαδὴ «Θεῖος», διὰ τὴν γλαφυρότητα τοῦ ὕφους του, ὁ ὁποῖος ἔγραψε τὴν περίφημον «Τριλογίαν τοῦ Razionamenti», ὅπου ἐξετάζει τὴν ἱστορίαν μίας νεαρᾶς, ὀνόματι «Νάνας», κόρης μιᾶς πόρνης, ἡ ὁποία, θέλουσα νὰ προφυλάξῃ τὴν θυγατέρα της ἀπὸ τὴν διαφθοράν, τὴν ἔκαμε καλογραίαν. Καὶ ἡ Νάνα ὄχι μόνον διεφθάρη τὴν πρώτη νύκτα εἰς τὸ μοναστήριον ἀπὸ τοὺς καλογήρους, ἀλλὰ ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ ἀπὸ παντὸς εἴδους ἀκατονόμαστα ὄργια τὰ ὁποῖα περιγράφει μὲ ἄκρατον ρεαλισμὸν ὁ συγγραφεύς. Ἡ μητέρα της, διὰ νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν, τὴν ὑπάνδρευσε. Ἀλλὰ καὶ ὡς ὑπανδρευμένη αὕτη ἔκαμε τέρατα καὶ σημεῖα, τὰ ὁποῖα εἶχε συνηθίσει εἰς τὸ μοναστήριον. Τότε ἡ μητέρα της τὴν ἐδήλωσεν ὡς ἑταίραν διὰ νὰ ζήσῃ ... βίον ἐντιμώτερον. Τοιαύτη διαφθορὰ ἐπεκράτει εἰς τὴν Δύσιν κατὰ τὸν μεσαίωνα.

Εἰς τὴν Γαλλίαν ἡ πορνεία ἀποτελεῖ παράδοσιν ἀπὸ τοῦ ΣΤ′ αἰῶνος καὶ διὰ τὴν βασιλείαν καὶ διὰ τὴν αὐλήν. Ἀπὸ τοῦ ΣΤ′ αἰῶνος ἐκτὸς τῆς βασιλίσσης, ὑπάρχει καὶ ἡ ἀνεπίσημος βασίλισσα, ἡ βασιλικὴ παρακοιμωμένη ἢ παλλακίς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐξελιχθεῖσα ἑταίρα. Ἡ ἱστορία μπορεῖ νὰ μὴ ἀναφέρῃ ὀνόματα βασιλισσῶν τῶν πρώτων βασιλέων τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ σημειώνει μὲ ὅλας τὰς λεπτομερείας τὸν βίον, τὴν δρᾶσιν καὶ τὰς ραδιουργίας τῶν παλλακίδων των. Ὡς πρώτη βασιλικὴ παλλακὶς ἀναφέρεται ἡ Φρεντεγόνδη ἀπὸ τὸν ΣΤ′ μ.Χ. αἰῶνα. Ἀκολουθοῦν ἡ Ὀδέττη ντὲ Σαντιβέρ, τοῦ ΙΓ′ αἰῶνος, τοῦ Καρόλου τοῦ ΣΤ′, ἡ Ἀγνὴ Σορέλ, τοῦ Καρόλου τοῦ Ζ′ εἰς τὸν ΙΕ′ αἰῶνα, ἡ Μαργαρίτα Σασενὰζ τοῦ Λουδοβίκου ΙΑ′, ἡ Φραγκίσκη ντὲ Ρουά, κόμησσα τοῦ Σατωμπριὰν καὶ ἡ Ἄννα Πισολλέ, δούκισσα τοῦ Ἐτάμπ, ἐρωμέναι τοῦ Φραγκίσκου τοῦ πρώτου κ.ἄ. Μόνον τοῦ περιφήμου καρδιοκατακτητοῦ τοῦ Ἑρρίκου Δ′ ἡ ἱστορία ἀναφέρει περὶ τὰς δέκα ἐρωμένας.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ ΙΕ′ αἰῶνος, καὶ ἐπὶ Φραγκίσκου τοῦ Α′, ἀρχίζει πραγματικῶς ἡ ἐποχὴ τῆς ἑταίρας εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου αἱ τοιούτου εἴδους γυναῖκες ἤρχισαν νὰ ἀποκαλοῦνται «Dammes de Joua» καὶ «Filles de Joua», δηλαδὴ κυρίαι ἢ κόραι τῆς χαρᾶς καὶ βραδύτερον «αὐλικαί», ὡς ἔχουσαι σχέσεις μὲ τὴν αὐλήν. Ἦσαν

ὠργανωμέναι εἰς σωματεῖον καὶ ἐπὶ Φραγκίσκου τοῦ Α', κατὰ τὴν πρωτομαγιάν, στολισμέναι μὲ ἄνθη καὶ φέρουσαι ἀνθίνους στεφάνους παρουσιάζοντο ἐν σώματι πρὸ τοῦ βασιλέως, ὁ ὁποῖος ἀναφανδὸν ἐξέλεγε τὰς καλυτέρας διὰ νὰ ὀργιάσῃ μαζί των. Ἦτο, δηλαδή, τότε ἕνα εἶδος καλλιστείων μεταξὺ τῶν καλυτέρων ἱερειῶν τῆς Ἀφροδίτης τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὰ ἀφροδίσια νοσήματα δὲν εἶχον τὴν ἐξάπλωσιν τὴν ὁποίαν ἔλαβον μεταγενεστέρως καὶ ἀπὸ τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος καὶ ἐντεῦθεν. Διότι ἀρχικῶς αἱ ἀφροδίσιοι νόσοι ἦσαν αἱ γνωσταὶ ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα «γονόρροια» ἢ «βλενόρροια», τὴν ὁποίαν συνηντήσαμεν ἀπὸ τῆς ἀρχαίας ἑβραϊκῆς ἐποχῆς, τὰ μαλακὰ ἕλκη καὶ αἱ ψυχαὶ τῆς Σαπφοῦς. Ψυχαὶ ἐνταῦθα εἶναι ὑπὸ τὴν σημασίαν τῆς πεταλούδας καὶ μὲ αὐτὸ τὸ ποιητικὸν ὄνομα ὠνομάσθησαν αἱ φθεῖραι τῶν γεννητικῶν ὀργάνων τῆς γυναικός, διότι, κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν διαφθορείων, τὰς περισυνέλεξε καὶ τὰς μετεχειρίσθη πρώτη ἡ ποιήτρια Σαπφώ, διὰ νὰ αὐτοηδονίζεται ἐκ τοῦ φοβεροῦ κνισμοῦ. Ἐξ αὐτῆς διεδόθησαν εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Τὰ ζωύφια αὐτὰ ἀποκαλοῦνται καὶ σήμερον ἐν Γαλλίᾳ «Papillon d'Amour», δηλαδὴ ἐρωτικαὶ πεταλοῦδες. Ἀπὸ τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος καὶ ὅταν ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὴν νότιον Ἀμερικὴν οἱ πρῶτοι ἐπανελθόντες Ἱσπανοὶ μετανάσται μᾶς ἐφιλοδώρησαν μὲ μίαν φοβερὰν καὶ τρομερὰν μάστιγα, ἡ ὁποία, μέχρις ὅτου δαμασθῇ ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην, ἐπροκάλεσε τόσα δεινὰ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τόσους θανάτους, ὅσους δὲν ἐπροκάλεσαν ἡ εὐλογία, ἡ πανώλης καὶ ἡ χολέρα. Ἡ σύφιλις. Ἡ φοβερὰ διὰ τὰ ἀποτελέσματά της, τὴν παραφροσύνην, τὰς παραλύσεις, τὰ σεσηπότα μέλη, τὰς παρακρούσεις, τὸν θάνατον ποὺ προεκάλει, νόσος, ἤρχισε νὰ διαδίδεται μέσῳ τῶν πορνείων εἰς σημεῖον ἀπελπιστικὸν εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Ἤρχισε τότε ὁ διωγμὸς πλέον τῶν πορνῶν ἀπὸ τὰς πόλεις καὶ ὁ ἐκτοπισμὸς τῶν κοινῶν γυναικῶν εἰς τοὺς τόπους τῆς καταγωγῆς των. Τὸ φοβερὸν κακὸν ὅμως, ἡ ὠχρὰ σπειροχέτη, ἄγνωστος ἀκόμη τότε, ὅπως ὅλα τὰ μικρόβια, μετεδόθη ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν ὕπαιθρον καὶ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην ἡ σύφιλις ἔκαμε θραῦσιν. Τοιουτοτρόπως μὲ τὸ κλείσιμον τῶν πορνείων ἀντὶ νὰ παύσῃ τὸ κακὸν ηὔξησεν ἀκόμη περισσότερον. Καὶ τότε, εἰς τὴν Γαλίαν τὸ πρῶτον ἠναγκάσθησαν καὶ πάλιν νὰ ἀνασυστήσουν τὰ διαφθορεῖα εἰς τὰς πόλεις, νὰ κλείσουν ὑποχρεωτικῶς εἰς αὐτὰ τὰς ἐκδιδομένας γυναῖκας καὶ νὰ τὰς ὑπαγάγουν εἰς τὸν ὑγειονομικὸν ἔλεγχον τοῦ κράτους. Ἔκτοτε καθιερώθησαν αἱ ὑγειονομικαὶ ἐπιθεωρήσεις τῶν κοινῶν γυναικῶν. Κυρίως ὅμως ὁ συστηματοποιήσας πρῶτος τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς μεταδόσεως τῆς πληγῆς τῶν ἀφροδισίων νοσημάτων ἦτο ὁ Γάλλος ἰατρὸς Παρὰν (1790–1836) καὶ ὁ διαδεχθεὶς αὐτὸν Μωντεβίλλ, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐπέτυχον τὴν ὑποχρεωτικὴν ὑγειονομικὴν ἐπιθεώρησιν τῶν κοινῶν γυναικῶν καὶ τὴν καθιέρωσιν αὐστηροτάτων κυρώσεων κατὰ τῶν κρύφα πορνευομένων.

Ἀλλ' ὁ μεσαίων ἔχει πλέον τελειώσει. Εἰς τὸ προσεχὲς θὰ ἀσχοληθῶμεν μὲ τὴν διαφθορὰν καὶ τὰ διαφθορεῖα κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους.

(Συνεχίζεται)

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ»
εὔχονται εἰς τοὺς ἀναγνώστας των
καλὰ Χριστούγεννα καὶ καλὴ Πρωτοχρονιὰ

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΝ ΤΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

Ὑπὸ κ. ΙΩΑΝ. Ν. ΚΙΝΝΑ

Ι. Εἰσαγωγή.

Ὅπως ὅλα τὰ ποικίλα προβλήματα, οἰκονομικά, κοινωνικά, πολιτικά, νομικὰ κλπ. καθίστανται ὁλοὲν καὶ περισσότερον διεθνοῦς κοινοῦ ἐνδιαφέροντος, οὕτω καὶ τὰ ἔχοντα σχέσιν πρὸς τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἐγκληματικότητος καὶ τὴν καταπολέμησίν της καθίστανται διεθνῆ καὶ δημιουργοῦν τὰς προϋποθέσεις, διὰ νὰ ὑπερβοῦν τὰ ἐθνικὰ πλαίσια ἑνὸς κράτους καὶ νὰ ἀπασχολήσουν σοβαρῶς καὶ ἄλλα κράτη, γειτονικὰ ἢ μή.

Τὸ γεγονὸς τοῦτο ὀφείλεται κυρίως εἰς τὴν ταχεῖαν ἐξέλιξιν τῶν μέσων ἐπικοινωνίας καὶ πληροφοριῶν καὶ εἰς τὴν συντόμευσιν τῶν ἀποστάσεων. Οἱ ἐγκληματίαι δύνανται οὕτω νὰ διασχίζουν μὲ εὐχέρειαν τὰ σύνορα, νὰ ἔχουν ἄρτιον δίκτυον πληροφοριῶν καὶ νὰ ἡμποροῦν νὰ σχεδιάζουν τὴν διάπραξιν ἐγκλήματος εἰς μίαν χώραν, ἐκτελοῦντες τοῦτο εἰς ἄλλην καὶ προβάλλοντες τοιουτοτρόπως ἰσχυρὰ ἄλλοθι.

Διὰ τοὺς ἀνωτέρους λόγους τὸ πρόβλημα τῆς ἐγκληματικότητος καὶ ὁ ἀγὼν κατὰ τοῦ ἐγκλήματος ἔχουν ὑπερβῆ ἤδη τὰ ὅρια τῶν κρατῶν καὶ τὰς πολιτικὰς καὶ νομικὰς δεσμεύσεις ἑκάστου ἐξ αὐτῶν.

Ἡ συντονισμένη προσπάθεια τῶν δυτικοευρωπαϊκῶν χωρῶν εἰς τοὺς διαφόρους τομεῖς, καὶ εἰδικώτερον διὰ τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ παραμείνῃ ἀδρανὴς καὶ ὡς πρὸς τὸ θέμα τοῦτο. Τὸ Συμβούλιον τῆς Εὐρώπης, λαμβάνον πρόνοιαν καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς ἐγκληματικότητος, συνέστησε τὸ 1957 μίαν μόνιμον εἰδικὴν ἐπιτροπήν, διὰ τὰ θέματα τῆς ποινικῆς ἐπιστήμης καὶ ἐγκληματολογίας. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ὠνομάσθη: Εὐρωπαϊκὴ ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν προβλημάτων τοῦ ἐγκλήματος. (ΕΕΠΕ).

ΙΙ. Ὑπογραφεῖσαι συμβάσεις.

Ἡ ὡς ἄνω ἐπιτροπὴ ἔχει ὡς μέλη, μέχρις στιγμῆς, τὰ 13 ἐκ τῶν 16 κρατῶν-μελῶν τοῦ Συμβουλίου. Τὰ μὴ μετέχοντα, ἐπὶ τοῦ παρόντος, κράτη εἶναι ἡ Ἰρλανδία, ἡ Ἰσλανδία καὶ ἡ Κύπρος. Ἡ Ἑλβετία, ἡ ὁποία δὲν εἶναι μέλος τοῦ Συμβουλίου, ἔχει θέσιν παρατηρητοῦ εἰς τὴν ΕΕΠΕ.

Ἡ ὡς ἄνω ἐπιτροπὴ περιλαμβάνει καὶ ὑποεπιτροπάς, ἀσχολουμένας μὲ εἰδικώτερα θέματα. Αἱ ὑποεπιτροπαὶ συνιστῶνται ἀναλόγως τῶν παρουσιαζομένων ἀναγκῶν. Κυριώτεραι τούτων εἶναι αἱ ὑποεπιτροπαὶ διὰ τὸ ποινικὸν δίκαιον, τὴν νεανικὴν ἐγκληματικότητα, τὴν θανατικὴν ποινὴν κλπ.

Τὸ ἔργον τῆς ΕΕΠΕ ὑπῆρξε λίαν σημαντικὸν μέχρι σήμερον. Κυριώτεραι ἐπιτεύξεις της ἦσαν αἱ μελέται καὶ αἱ εἰσηγήσεις της διὰ τὰς ὑπογραφείσας δύο, σχετικὰς πρὸς τὴν προσπάθειαν καταπολεμήσεως τῆς ἐγκληματικότητος, συμβάσεις ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης.

Πρόκειται διὰ τὴν σύμβασιν περὶ ἀμοιβαίας βοηθείας εἰς τὰς ἐγκληματολογικὰς ὑποθέσεις, ἡ ὁποία ἀναφέρεται εἰς τὴν λαμβανομένην πρόνοιαν διὰ τὰς ὑποδείξεις ἀπὸ ξένας πηγάς. Τὰ κράτη-μέλη ἀναλαμβάνουν νὰ βοηθοῦν ἄλληλα, ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον, ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἀδικήματα διὰ τὰ ὁποῖα ἡ ἐπιβολὴ τῆς ποινῆς ἐμπίπτει ἐντὸς τῆς δικαιοδοσίας τοῦ κράτους τὸ ὁποῖον ζητεῖ τὰς πληροφορίας ἢ τὴν βοήθειαν.

Ἡ ἀνωτέρω σύμβασις καλύπτει καὶ τὰ αἰτούμενα ἔγγραφα καὶ μαρτυρίας πρὸς προσκόμισιν ἀποδείξεων ἢ τὴν φροντίδα ἐνημερώσεως, ὅσον ἀφορᾶ ἄρθρα, ἐκθέσεις καὶ λοιπὰ ἔγγραφα. Ἡ σύμβασις ἀναφέρεται ἀκόμη εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τῶν

ἐνταλμάτων, ἀρχείων, ἐτυμηγοριῶν τῶν ἐνόρκων, ἀποσπασμάτων δικαστικῶν ἀρχείων καὶ ἰδιαιτέρως παντὸς στοιχείου ἀναφερομένου εἰς τὸν ἐγκληματίαν καὶ τὸ παρελθόν του. Ὡς πρὸς τὴν τυχὸν ἀνάγκην παρουσίας ἑνὸς μάρτυρος ἢ ἑνὸς εἰδικοῦ, τὸ ταξίδιόν του διευκολύνεται ἀπὸ τὴν αἰτοῦσαν χώραν καὶ ἀπολαμβάνει οὗτος μιᾶς ὡρισμένης ἀτελείας, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς εἰς αὐτὴν παραμονῆς του. Θά ἠδύνατο κανεὶς νὰ εἴπῃ συμπερασματικῶς ὅτι ἡ σύμβασις περὶ ἀμοιβαίας βοηθείας ἀναφέρεται κυρίως εἰς τὰς αἰτουμένας ἀποδείξεις ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Τὴν ὡς ἄνω σύμβασιν ὑπέγραψαν τὸν Ἀπρίλιον 1959 11 χῶραι, ἐκ τῶν 16 τοῦ Συμβουλίου καὶ 13 τῆς ΕΕΠΕ. Διὰ νὰ τεθῇ ἐν ἰσχύι πρέπει, μετὰ τὴν ὑπογραφήν της, νὰ ἐπακολουθήσῃ ἐπικύρωσίς της, ὑπὸ ὡρισμένου ἀριθμοῦ μελῶν, σαφῶς καθοριζομένου εἰς ἑκάστην περίπτωσιν. Ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς ἐπικυρώσεων ἦτο τρεῖς. Ἤδη ἡ σύμβασις αὕτη ἐτέθη ἐν ἰσχύι ἀπὸ τῆς 12ης παρελθόντος Ἰουνίου, ἐπικυρωθεῖσα κατὰ σειρὰν ὑπὸ τῆς Ἰταλίας, Ἑλλάδος καὶ Νορβηγίας (Ἀπρίλιος 1962). Ἡ Ἑλλὰς παρουσιάζεται, διὰ μίαν ἀπὸ τὰς ἐλαχίστας φοράς, πρωτοπόρος διεθνῶς. Κατέθεσε τὴν σχετικὴν ἐπικύρωσιν εἰς τὴν Γενικὴν Γραμματείαν τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώτης τὴν 23 Φεβρουαρίου 1962.

Ἡ ἑτέρα σύμβασις ἀναφέρεται εἰς τὴν ἔκδοσιν. Συμπληρωθέντος τοῦ ἀπαιτουμένου ἀριθμοῦ ἐπικυρώσεων, αὕτη ἐτέθη ἐν ἰσχύι τὴν 18ην Ἀπριλίου 1960. Ἤδη ἔχει ἐπικυρωθῇ ὑπὸ 4 κρατῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων περιλαμβάνεται καὶ ἡ Ἑλλάς. Ἄλλαι 7 χῶραι ἔχουν ὑπογράψει τὴν σύμβασιν, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὴν ἔχουν ἐπικυρώσει.

Τὰ κράτη τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης δέχονται ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ὡρισμένους κοινοὺς κανόνας. Πρὸς διεικόλυνσιν τῆς καταστολῆς τοῦ ἐγκλήματος συμφωνοῦν νὰ παραδίδουν τὸ ἕνα εἰς τὸ ἄλλο ὅλα τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα εἶναι ὑπόλογα διὰ κάποιο ἀδίκημα ἢ καταζητοῦνται πρὸς ἔκτισιν ὑφισταμένης εἰς βάρος των καταδίκης. Μία κυβέρνησις δύναται νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἔκδοσιν ὑπηκόων της, ἀλλὰ τότε ὀφείλει νὰ παραδώσῃ τὴν σχετικὴν ὑπόθεσιν εἰς τὰς ἰδικάς της ἀρχάς.

III. Διασφάλισις τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ δικαιοσύνη εἰς τὰς χώρας τοῦ Συμβουλίου, ὡς τονίζεται καὶ εἰς τὴν ἱστορικῆς σημασίας εὐρωπαϊκὴν σύμβασιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, βασίζεται ἐπὶ τῆς ἰσορροπίας μεταξὺ τῶν δικαιωμάτων τῆς κοινωνίας καὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀτόμου. Αἱ προαναφερθεῖσαι δύο συμβάσεις ἔχουν γίνει διὰ νὰ προασπίσουν τὴν εὐρωπαϊκὴν κοινωνίαν ἀπὸ τὴν ἐγκληματικότητα. Ὁπωσδήποτε περιλαμβάνουν πολλοὺς περιορισμούς, ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἐφαρμογήν των, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως διασφαλισθῇ τὸ ἄτομον. Ἡ ἔκδοσις δὲν παραχωρεῖται διὰ ὀλιγώτερον σημαντικὰ ἀδικήματα, δι' ἃ ἡ καταδίκη εἶναι μικροτέρα τοῦ ἑνὸς ἔτους καὶ ἔχει ἤδη ἐκτιθῇ μέρος τῆς, εἶναι μικροτέρα τῶν 4 μηνῶν κλπ. Πολιτικὰ καὶ στρατιωτικὰ ἀδικήματα, καὶ εἰς τὰς περισσοτέρας περιπτώσεις τὰ ἀδικήματα τῶν δημοσίων ὑπολόγων, ἀποτελοῦν ἐξαιρέσεις, ὅπως ἐπίσης ἐξαιροῦνται αἱ αἰτήσεις ἐκδόσεως πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως τιμωρηθῇ ἕνα πρόσωπον, ἐξ αἰτίας τῆς φυλῆς, τῆς θρησκείας ἢ τῆς ἐθνικότητός του. Διὰ νὰ ἀποφευχθῇ ὁ «διπλοῦς κίνδυνος», δηλαδὴ τῆς διώξεως ὑπὸ δύο συγχρόνως κρατῶν ἑνὸς ἀτόμου, ἡ ἔκδοσις δὲν ἐγκρίνεται ἐὰν ἡ ποινή, ἡ ὁποία ἐπεβλήθη διὰ τὸ ἀδίκημα, ἔχει ἤδη ἐκτιθῇ εἰς τὴν χώραν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ζητεῖται ἡ ἔκδοσις. Ἐὰν ἐξ ἄλλου, εἰς τὴν χώραν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ζητεῖται ἡ ἔκδοσις, δὲν ὑφίσταται θανατικὴ ποινή, εἴτε νομοθετημένη, εἴτε ἐν ἀτονίᾳ εὑρισκομένη, διὰ τὸ διαπραχθὲν ἀδίκημα, ἡ χώρα αὕτη πιθανὸν νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἔκδοσιν, ἕως ὅτου ἐξασφαλισθῇ, ἀπὸ τὴν αἰτοῦσαν τὴν ἔκδοσιν, ὅτι ἡ θανατικὴ ποινὴ δὲν πρόκειται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐκ μέρους τῆς τελευταίας.

Παρόμοιαι ἐπίσης ἐπιφυλάξεις, ὅσον ἀφορᾶ τὰ πολιτικὰ ἀδικήματα καὶ τὰ τῶν δημοσίων ὑπολόγων, ἔχουν περιληφθῇ καὶ εἰς τὴν σύμβασιν περὶ ἀμοιβαίας βοηθείας.

Αἱ ἀνωτέρω συμβάσεις ἀποτελοῦν, ἀπὸ τῆς θέσεώς των ἐν ἰσχύι, διὰ τὰ ἐπικυρώσαντα ταύτας κράτη, ὄχι διὰ τὰ ἁπλῶς ὑπογράψαντα, ἐσωτερικὸν δίκαιον. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἄνευ σημασίας τὸ γεγονὸς τοῦτο, διότι πρόκειται περὶ μιᾶς, ἔστω καὶ ἐμμέσου, προσπαθείας πρὸς ἐνοποίησιν τοῦ δικαίου τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν. Εἶναι γεγονὸς ὅτι ἂν οἱ περιορισμοί, οἱ θεσπιζόμενοι ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ τῆς τάξεως εἶναι οὐσιώδεις εἰς ἕκαστον κράτος, τὸ αὐτὸ θὰ ἰσχύῃ καὶ διὰ τὴν ἡνωμένην Εὐρώπην.

IV. Ἐγκληματικότης τῶν ἀνηλίκων.

Μεταξὺ τῶν βασικῶν προβλημάτων τὰ ὁποῖα ἐρευνᾷ ἡ ΕΕΠΕ περιλαμβάνονται καὶ τὰ σχετιζόμενα μὲ τὴν ἐγκληματικότητα τῶν ἀνηλίκων, διότι παντοῦ σχεδὸν εἰς τὴν Εὐρώπην παρετηρήθη αὔξησις ταύτης παρὰ τὴν βελτίωσιν τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς, τὴν εὐημερίαν καὶ τὴν ἐν γένει ἄνοδον τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου. Ἐπὶ τῆς σχετικῆς ἐκθέσεως τὴν ὁποίαν ἐξεπόνησεν ἡ ΕΕΠΕ, βάσει τῶν πληροφοριῶν τὰς ὁποίας συνεκέντρωσε ἀπὸ τὰ κράτη—μέλη τοῦ Συμβουλίου, τὸ Συμβούλιον περιωρίσθη εἰς τὴν ὑπόδειξιν ὡρισμένων παραγόντων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἠδύναντο νὰ δώσουν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημα: Ποῖοι λόγοι κυρίως συνετέλεσαν εἰς τὴν αὔξησιν τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων; Καὶ ἡ ἀπάντησις: Λόγοι ψυχολογικοί, λόγοι ὀφειλόμενοι εἰς τὴν πρόωρον σωματικὴν καὶ πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τῶν νέων, τὸ περιβάλλον, ἰδίως τὸ οἰκογενειακόν, καὶ τέλος ὡρισμένοι κοινωνικοὶ παράγοντες.

Διὰ τὴν μεγαλυτέαν ἐπιτυχίαν τῆς ἐρεύνης αὐτῆς συνεστήθη καὶ εἰδικὴ ὑποεπιτροπὴ πρὸς μελέτην τοῦ θέματος. Ἡ ὑποεπιτροπὴ αὕτη ὑπέβαλε σχετικὴν ἔκθεσιν πρὸς τὴν ΕΕΠΕ, ἡ τελευταία δὲ τὴν υἱοθέτησε.

Τὸ κῦρος τῆς ἀνωτέρω ἐρεύνης, ὅπως καὶ ἄλλων τῆς ἐπιτροπῆς, πιστοποιεῖται καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ ἀνωτέρω ἔκθεσις διὰ τὴν ἐγκληματικότητα τῶν ἀνηλίκων, μεταπολεμικῶς εἰς τὴν δυτικὴν Εὐρώπην, ἐγένετο εὐμενῶς ἀποδεκτὴ ὡς ὑπεύθυνον κείμενον καί, ὑποβληθεῖσα εἰς τὸ συνελθὸν εἰς Λονδῖνον τὸν Ἰούνιον 1960 συνέδριον τοῦ ΟΗΕ, διὰ τὴν πρόληψιν τοῦ ἐγκλήματος καὶ τὴν μεταχείρισιν τῶν καταδίκων, ἐγένετο ἀποδεκτὴ ὑφ' ὅλων τῶν συνέδρων.

Εἶναι ἐξ ἄλλου χαρακτηριστική, ὡ πρὸς τὴν σημασίαν τοῦ ὠφελίμου ἔργου τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης εἰς τὸν τομέα τῆς προσπαθείας καταπολεμήσεως τῆς ἐγκληματικότητος, εἴτε προληπτικῶς, εἴτε κατασταλτικῶς, ἡ συνεργασία τοῦ Συμβουλίου μετὰ τοῦ ΟΗΕ. Αἱ συντελούμεναι ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου σημαντικαὶ σχετικαὶ ἔρευναι βοηθοῦν τὸ ἔργον τοῦ ΟΗΕ, ὅσον ἀφορᾷ τὴν δυτικὴν Εὐρώπην. Παραλλήλως ὑφίσταται προοπτικὴ στενωτέρας συνεργασίας τῶν δύο τούτων ὀργανισμῶν, ὅσον ἀφορᾷ τὰ ζητήματα τῆς ἐγκληματικότητος.

V. Ἔρευνα διὰ τὴν θανατικὴν ποινήν.

Τὸ θέμα τῆς θανατικῆς ποινῆς ἠρευνήθη εἰς εὐρωπαϊκὴν κλίμακα ἀπὸ τὴν ΕΕΠΕ. Ἡ ἔρευνα ὡλοκληρώθη ἀπὸ μίαν ἔκθεσιν περιλαμβάνουσαν πλήρη εἰκόνα τῆς παρούσης καταστάσεως, εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ ὑφιστάμενον δίκαιον καὶ τὴν πρακτικήν, καθὼς καὶ τὸ les ferenda, ὡς καὶ αἱ σημαντικώτατης ἀξίας ἀπόψεις τῆς κοινῆς γνώμης. Ἡ ἔρευνα αὕτη ἀσφαλῶς θὰ ἐπηρεάσῃ τὴν τηρουμένην ἐπὶ τοῦ θέματος πολιτικὴν τῶν δυτικοευρωπαϊκῶν κρατῶν καὶ ἰδιαιτέρως ἐκείνων τὰ ὁποῖα περιλαμβάνουν ταύτην μεταξὺ τῶν ποινῶν των.

Ἡ σχετικὴ ἔκθεσις ἐξεδόθη ἀπὸ τὸ Συμβούλιον τῆς Εὐρώπης ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ θανατικὴ ποινὴ εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς χώρας». Τὸ ἔργον αὐτὸ ὀφείλεται εἰς εἰδικὴν ὑποεπιτροπὴν τῆς ΕΕΠΕ, ἡ ὁποία συνεστήθη προκειμένου νὰ ἐρευνηθῇ ἡ κρατοῦσα κατάστασις, ὅσον ἀφορᾷ τὸ θέμα τῆς θανατικῆς ποινῆς εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ ἀναφέρεται, ἐκτὸς τῶν 16 κρατῶν—μελῶν τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης, καὶ εἰς τὴν Φινλανδίαν, Γροιλανδίαν, Λίχτενστάϊν, Μονακό, Πορτογαλίαν, Ἱσπανίαν καὶ Ἅγιον Μαρῖνον (Τὰ ἐγκλήματα πολιτικῆς ἢ στρατιωτικῆς φύσεως ἐξαιροῦνται). Ἡ

μελέτη χωρίζει τὰ κράτη εἰς τρεῖς κατηγορίας: Ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἔχουν καταργήσει πλήρως τὴν ποινήν, ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα τὴν ἀναγνωρίζουν μὲν ἀλλὰ δὲν τὴν χρησιμοποιοῦν καὶ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα τὴν χρησιμοποιοῦν. Εἰς τὰ τελευταῖα περιλαμβάνονται ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης, ἡ Γαλλία, ἡ Ἑλλάς, τὸ Ἡνωμένον Βασίλειον καὶ ἡ Τουρκία.

VI. Τὸ ποικίλον ἔργον τῆς ἐπιτροπῆς.

Τὸ ἔργον τῆς εὐρωπαϊκῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν προβλημάτων τοῦ ἐγκλήματος εἶναι σημαντικώτατον, διότι ὅλαι αἱ εἰσηγήσεις, αἱ ἐκθέσεις, αἱ ἔρευναι, αἱ προτάσεις, αἱ μελέται, τὸ ὅλον γενικῶς ἔργον της, ἀποτελοῦν βασικὴν προϋπόθεσιν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς δημιουργίας, σὺν τῷ χρόνῳ, ἑνιαίου εὐρωπαϊκοῦ δικαίου, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιτευχθῇ ἐὰν δημιουργηθῇ κοινὸν δίκαιον εἰς τὰς ἐπὶ μέρους ἐκδηλώσεις.

Εἰς τὸ πολυσχιδὲς ἔργον τῆς ἐπιτροπῆς, τὰς εἰσηγήσεις καὶ τὰ σχέδια τὰ ἐκπονηθέντα ὑπὸ ταύτης, περιλαμβάνονται καὶ αἱ ἀκόλουθοι προτάσεις καὶ εἰσηγήσεις.

α) Ἐγένετο πρότασις περὶ κοινῆς μεταχειρίσεως, παρ' ὅλων τῶν κρατῶν τοῦ Συμβουλίου, τῶν τιμωρουμένων ὑφ' ἑνὸς ἐκ τῶν μελῶν του, ὡς καὶ ἐπεκτάσεως τῆς ἰσχύος τῶν εἰς τὸν ἐγκληματίαν ἐπιβληθεισῶν ποινῶν ὑφ' ἑνὸς ἐκ τῶν μελῶν καὶ εἰς τὰ λοιπὰ κράτη-μέλη.

β) Ἐγένετο εἰσήγησις περὶ τοῦ δικαιώματος ἀσκήσεως τῶν ἐκλογικῶν, ἀστικῶν καὶ κοινωνικῶν δικαιωμάτων τῶν ὑποδίκων. Αὕτη ἐβασίσθη ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ὅτι ἡ προφυλάκισις δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ στερῇ «ντὲ φάκτο» τὸν προφυλακιζόμενον ἀπὸ τὰ δικαιώματα τὰ ὁποῖα ἀπελάμβανεν, ὅταν ἦτο ἐλεύθερος. Βεβαίως καὶ εἰς μίαν τοιαύτην περίπτωσιν δυνατὸν νὰ ὑπάρξουν ἐξαιρέσεις, ἐὰν θεωρῆται ὅτι ἡ ἄσκησις ἑνὸς τῶν ἀνωτέρω δικαιωμάτων εἶναι ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν αἰτίαν τῆς προφυλακίσεως ἢ πρὸς τὴν τήρησιν τῆς πειθαρχίας εἰς τὰς φυλακάς. Ἡ εἰσήγησις αὕτη ἔγινεν ἐν συναρτήσει καὶ πρὸς συμπλήρωσιν τῶν κανονισμῶν τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ ΟΗΕ περὶ τοῦ θέματος.

γ) Ἐγένετο ἔρευνα διὰ τὴν πρόνοιαν ὑπὲρ τῶν ἀποφυλακιζομένων. Τὸ θέμα αὐτό, μὲ συγκρίσεις ὅσον ἀφορᾶ τὰ κρατοῦντα εἰς τὰ κράτη-μέλη τοῦ Συμβουλίου, ἐπρόκειτο νὰ ἐξετασθῇ ἐπισταμένως.

δ) Ἐγένετο ἔρευνα, ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἐν γένει κατάστασιν, ἐκλογὴν καὶ ἐκπαίδευσιν τοῦ προσωπικοῦ τῶν φυλακῶν εἰς τὰ κράτη-μέλη. Ἡ σχετικὴ ἔκθεσις περιελάμβανε συμπεράσματα καὶ εἰσηγήσεις συμφώνους πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς συγχρόνου ποινικῆς ἐπιστήμης. Συναφὴς εἶναι καὶ ἡ ἀνταλλαγὴ προσωπικοῦ πάσης συναφοῦς εἰδικότητος μεταξὺ τῶν κρατῶν-μελῶν, ἡ ὁποία λαμβάνει χώραν πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς βελτιώσεως τῆς πείρας τῶν ἀσχολουμένων μὲ τὰ σχετικὰ θέματα.

ε) Ἐγένετο πρότασις διὰ τὴν ἐπέκτασιν τῆς εὐρωπαϊκῆς συνεργασίας καὶ εἰς τὴν ἐγκληματολογικὴν ἔρευναν. Τὸ σχέδιον αὐτὸ ἐγένετο εὐμενῶς ἀποδεκτόν, ἀπὸ τὴν πλειοψηφίαν τῶν ἐγκληματολόγων καὶ τῶν ἁρμοδίων ὑπαλλήλων τῶν κρατῶν-μελῶν τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης.

στ) Ἐγένετο πρότασις διὰ τὴν χρῆσιν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου, τοῦ ραδιοφώνου, τοῦ κινηματογράφου καὶ τῆς τηλεοράσεως, διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς προλήψεως τῆς ἐγκληματικότητος, καὶ μάλιστα τῆς νεανικῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ὅ,τι συμβαίνει συχνὰ εἰς πολλὰς περιπτώσεις.

ζ) Ἐγένετο πρότασις διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν πληροφοριῶν, ὅσον ἀφορᾶ τὴν νομοθεσίαν καὶ τοὺς κανονισμοὺς τῶν φυλακῶν. Ἡ ἀνταλλαγὴ αὕτη θὰ ἐνημερώνῃ τὰ κράτη-μέλη ἐπὶ τῶν σχεδιαζομένων μεταβολῶν.

η) Ὑπεβλήθη σχέδιον εὐρωπαϊκῆς συμβάσεως, διὰ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν ὑπὸ αἴρεσιν ἀπολυθέντων καταδίκων.

θ) Ὑπεβλήθη σχέδιον εὐρωπαϊκῆς συμβάσεως, διὰ ἑνιαίαν πολιτικὴν ἔναντι τῶν ἀδικημάτων τῶν ἐχόντων σχέσιν μὲ τὴν κυκλοφορίαν.

ι) Ὑπεβλήθη σχέδιον συμβάσεως, διὰ τὴν πρόληψιν τοῦ ἐγκλήματος καὶ τὴν μεταχείρισιν τῶν καταδίκων.

Μεταξὺ τῶν μέτρων, τὰ ὁποῖα λαμβάνονται, διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν ἀπόψεων, τὸν συντονισμὸν τῶν ἐνεργειῶν καὶ τὴν χάραξιν κοινῆς πολιτικῆς, περιλαμβάνονται καὶ αἱ εἰς ἐπίπεδον ὑπουργῶν διασκέψεις εἰς τοὺς ποικίλους τομεῖς δραστηριότητος τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης.

Ἡ διάσκεψις τῶν ὑπουργῶν τῆς Δικαιοσύνης ἀποτελεῖ ἓν ἀκόμη ἐπίτευγμα τοῦ Συμβουλίου εἰς τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς ἐγκληματικότητος.

Καθιερώθη ὅπως οἱ ὑπουργοὶ Δικαιοσύνης συγκεντροῦνται περιοδικῶς εἰς μίαν εὐρωπαϊκὴν πρωτεύουσαν, πρὸς συντονισμὸν τῶν ἐνεργειῶν τῶν χωρῶν των καὶ τὴν λῆψιν μέτρων πρὸς καταπολέμησιν τῆς ἐγκληματικότητος, διὰ τῆς κοινῆς πολιτικῆς εἰς τὸν τομέα τοῦτον.

Κατόπιν σχετικῆς ἀποφάσεως τῆς ἐπιτροπῆς ὑπουργῶν τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης (ἑνὸς ἐκ τῶν βασικῶν ὀργάνων τοῦ τελευταίου εἰς τὸ ὁποῖον ἐκπροσωποῦνται ὅλαι αἱ χῶραι-μέλη του, συνήθως διὰ τῶν ὑπουργῶν των ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν), ἡ διάσκεψις τῶν ὑπουργῶν Δικαιοσύνης συνῆλθε, μετὰ πρόσκλησιν τοῦ Γάλλου ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης, εἰς τὸ Παρίσι τὸν Ἰούνιον 1961. Ἔκτοτε ἀπεφασίσθη ὅπως οἱ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργοὶ τῶν κρατῶν-μελῶν τοῦ Συμβουλίου συνέρχωνται περιοδικῶς εἰς τὰς πρωτευούσας τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν (διὰ τὸ 1962 εἰς τὴν Ρώμην, Ὀκτώβριος), πρὸς ἀνταλλαγὴν ἀπόψεων καὶ συντονισμὸν τῆς πολιτικῆς τῶν χωρῶν των, εἰς τοὺς τομεῖς τῆς ἁρμοδιότητός των, χωρὶς ἡ διάσκεψις αὕτη νὰ ἀποτελέσῃ εἰσέτι μόνιμον θεσμὸν καὶ ὄργανον.

Κατὰ τὴν διάσκεψιν τοῦ παρελθόντος ἔτους ὁ ὑπουργὸς Δικαιοσύνης τῆς Αὐστρίας ἐπρότεινε τὴν σύστασιν μιᾶς εὐρωπαϊκῆς ὑπηρεσίας πληροφοριῶν, ἐπὶ τῆς ποινικῆς ἀναμορφώσεως καὶ τῆς ἀντεγκληματικῆς πολιτικῆς. Οὕτω πληροφορίαι ἐπὶ σημαντικῶν νομοσχεδίων ἀποφάσεων, τροπολογιῶν, κλπ. τὰ ὁποῖα μελετῶνται ἐπὶ μέρους εἰς τὰ κράτη-μέλη, θὰ ἀντηλλάσσοντο μέσῳ τῆς Γραμματείας τοῦ Συμβουλίου καὶ θὰ ἐβοήθουν τοὺς νομοθέτας τῶν διαφόρων εὐρωπαϊκῶν κρατῶν.

Τὸ ἔργον τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης ἐνισχύεται ὡσαύτως καὶ ὑπὸ τῶν διαφόρων σχετικῶν, ἰδιωτικῆς φύσεως, ἑταιρειῶν, ὀργανισμῶν καὶ τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας ἐν γένει εἰς τὰ κράτη-μέλη. Ὡς ἐκ τούτου πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτήν, τῆς συνεργασίας μετὰ τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων, τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης, θεωρουμένου ὡς ὑπάτου συντονιστικοῦ ὀργάνου, διὰ τὴν δυτικὴν Εὐρώπην, πρέπει νὰ στραφῇ καὶ ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία ἐν Ἑλλάδι καὶ σχετικῶς πρὸς τὸ θέμα τοῦτο ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος, ὡς ἐπίσης καὶ αἱ σχετικαὶ ἑταιρεῖαι, ὡς ἡ ἑταιρεία Προστασίας Ἀνηλίκων, οἱ ὀργανισμοί, ὡς ὁ Ὀργανισμὸς Προλήψεως Ἐγκλήματος (ΟΠΕ), αἱ ἑταιρεῖαι κοινωνικῆς Ἀλληλεγγύης καὶ αἱ κρατικαὶ ὑπηρεσίαι, ὡς ἡ Ὑπηρεσία Ἐγκληματολογικῶν Ἐρευνῶν. Διὰ τῆς συνεργασίας ταύτης, ἡ ἐπιτυχία τῶν ἐπιδιώξεων τῶν ὡς ἄνω ὀργανισμῶν καὶ ἡ ἀποτελεσματικότης τοῦ ἔργου των, θὰ καταστῇ πλέον εὐχερής.

Ἐξ ὅλων τῶν ἀνωτέρω εἶναι ἐμφανὴς ἡ θετικὴ συμβολὴ τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν προσπάθειαν καταπολεμήσεως τῆς ἐγκληματικότητος καὶ ἡ ἐπικοδομητικὴ προσφορὰ τῶν εἰδικῶν ὀργάνων του πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην. Ἡ Εὐρώπη θὰ δυνηθῇ νὰ καταπολεμήσῃ τὴν ἐγκληματικότητα μόνον μὲ τὴν συνεργασίαν.

Ὁ κ. Χιοὺ Κλαίρ, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐγκληματολόγων τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης, ἔγραφε: «Ἡ εὐρωπαϊκὴ συνεργασία εἰς τὴν ἀντεγκληματικὴν πολιτικήν, λόγῳ τῆς φύσεως τοῦ θέματος, συντελεῖται μετὰ μεγάλης δυσκολίας. Εἶναι ὅμως ἀνάγκη νὰ ἀναπτυχθῇ μὲ ὑπομονὴν καὶ ἐπιμονήν, τιμιότητα καὶ ταπεινοφροσύνην. Ἂν ἡ συνεργασία αὐξηθῇ, θὰ βοηθήσῃ εἰς τὸ νὰ προλάβῃ ἀρκετὰ βάσανα καὶ δυστυχίαν. Αὐτὸ εἶναι σημαντικὸν καὶ ἀξίζει νὰ τὸ ἐπιτύχῃ».

Ι. Ν. ΚΙΝΝΑΣ

ΜΙΑ ΔΙΠΛΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

'Υπὸ τοῦ Peter Beveridge, ἀνωτάτου ἀξιωματικοῦ τῆς Scotland - Yard, κατὰ μετάφρασιν 'Αρχιφύλακος κ. **ΚΩΝ. ΛΑΨΑΝΗ**

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 15ης 'Οκτωβρίου τοῦ 1949 ἀπεφάσισα νὰ ἐπιστρέψω ἐνωρὶς εἰς τὴν οἰκίαν μου. Πράγματι τὴν 10ην μ.μ., εὑρισκόμενος ἐντὸς αὐτῆς, ἐδέχθην τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ὑπαστυνόμου 'Ιωάννου Ντίλλερ, ὅστις μοῦ ἀνέφερεν ὅτι τὸ ζεῦγος Γκούντμαν ἐδολοφονήθη ἐντὸς τῆς οἰκίας του. Τοῦ προσέφερα βιαστικὰ ἕνα οὐίσκυ καὶ ἀφήσαμε ἀμέσως τὸ σπίτι μου, παίρνοντας τὸ αὐτοκίνητο τὸ ὁποῖον μᾶς περίμενε ἀπ' ἔξω. Καὶ οἱ δύο εἶχον δεχθῆ πολλαπλᾶ κτυπήματα διὰ βαρέος ὀργάνου, ἐνῶ εἰς τὸ σπίτι ὑπῆρχε μεγάλη ἀκαταστασία. 'Εν τῷ μεταξὺ ὁ Ντίλλερ εἶχεν ἐξακριβώσει ὅτι τὸ ζεῦγος τῶν φονευθέντων ἦσαν 'Εβραῖοι καὶ ὅτι ἡ κόρη των εἶχε προσφάτως γεννήσει. Οἱ γονεῖς (τὰ θύματα) μετὰ τοῦ γαμβροῦ των Δανιὴλ Ράβεν εἶχον ἐπισκεφθῆ ἐνωρὶς τὴν κόρην των εἰς μίαν μαιευτικὴν κλινικὴν εἰς τὸ Μάσγουελ Χίλλ, ὄχι καὶ πολὺ μακρυά. 'Ο Ντίλλερ εἶχεν ἐπίσης ἐξακριβώσει ὅτι δὲν ἐπέρασε πολλὴ ὥρα ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν γονέων εἰς τὸ σπίτι των καὶ ἐδέχθησαν τὴν ἐπίθεσιν, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν φόνον καὶ τῶν δύο.

'Η οἰκία τῶν Γκούντμαν ἦτο ἀπομεμονωμένη κάπως, χωρὶς νὰ γειτνιάζῃ μὲ ἄλλας οἰκίας καὶ περιεβάλλετο ἀπὸ ἕνα μεγάλον κῆπον. Εἰσῆλθον λοιπὸν ἐντὸς τῆς οἰκίας μετὰ τῶν συνεργατῶν μου Τάνσιλ καὶ Ντίλλερ καὶ ἀμέσως εὑρέθην πρὸ τοῦ πλέον ἀνατριχιαστικοῦ φαινομένου, τὸ ὁποῖον ποτὲ ἔχω συναντήσει εἰς τὴν ἀστυνομικήν μου ζωὴν τῶν 30 ἐτῶν. Τὸ ζεῦγος Γκούντμαν δὲν εἶχεν ἁπλῶς φονευθῆ, ἀλλ' εἶχε κυριολεκτικῶς κατακρεουργηθῆ. Ποτὲ εἰς τὴν ζωήν μου δὲν εἶχα ξαναδῆ τοιαύτην ὠμότητα.

'Αμφότερα τὰ πτώματα ἔκειντο ἐπὶ τοῦ δαπέδου τῆς τραπεζαρίας, φέροντα τρομερὰ κτυπήματα εἰς τὰς κεφαλάς των. 'Ο γέρων Γκούντμαν εὑρίσκετο εἰς τὸ μέσον περίπου τοῦ δωματίου, μὲ τὴν κεφαλήν του ἐστραμμένην πρὸς τὴν θερμάστραν (τζάκι). Ἦτο κανονικῶς ἐνδεδυμένος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σακκάκι του. 'Επὶ τῆς τραπέζης εὑρίσκοντο τὰ ὀμματοϋάλια καὶ ἐσκέφθην ὅτι ὁ Γκούντμαν ἐκάθητο εἰς τὸ τραπέζι, ὅταν ἐδέχθη ἐκ τῶν ὄπισθεν τὸ πρῶτον κτύπημα. Οἱ φακοὶ τῶν ὀμματοϋαλίων του ἔφερον κηλῖδας αἵματος. Εἰς τὸ μέσον τὸ τραπέζι παρουσίαζε ἓν ἔντονον γρατσούνισμα, τὸ ὁποῖον, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα προεκλήθη ἀπὸ ἀστοχῆσαν κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ θύματος κτύπημα, διὰ βαρέος ὀργάνου, διότι πιθανὸν τὸ θῦμα νὰ προσεπάθησε νὰ ἐγερθῆ, ὁπότε, δεχθὲν ἕτερον κτύπημα, κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

'Η γραῖα Γκούντμαν ἔκειτο κοντὰ εἰς τὴν θύραν, μὲ τὴν κεφαλήν της ἐστραμμένην πρὸς τὸ κέντρον τοῦ δωματίου. Ἔφερε καὶ ἐκείνη σοβαρὰ τραύματα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της, προκληθέντα προφανῶς διὰ τοῦ αὐτοῦ μέσου. Παρετήρησα ὅτι οἱ τοῖχοι ἔφερον κηλῖδας αἵματος, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἐμαρτύρει περὶ πάλης μεταξὺ δράστου καὶ θυμάτων. Αὐτὰ τὰ καίρια κτυπήματα εἶχον καταφερθῆ ἐκ τῶν ὄπισθεν.

Εἰς παραπλεύρως εὑρισκόμενον δωμάτιον τοῦ ἰσογείου, ἓν πρᾶγμα μόνον ὑπῆρχεν ἀξιοσημείωτον — ἓν ἀνοικτὸν παράθυρον. Αὐτὸ τὸ παράθυρον ἔφερε σιδηροῦν κιγκλίδωμα καὶ ἤνοιγε πρὸς τὰ ἔξω. 'Αξιοσημείωτον ἴχνος, διότι τὸ νὰ ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον, χωρὶς νὰ παραβιασθῆ, σημαίνει ὅτι ἔχει ἀνοίξει ἀπὸ μέσα. Συνεπῶς τὸ παράθυρον αὐτὸ ἐχρησίμευσε μόνον διὰ τὴν ἀπόδρασιν. 'Επροχώρησα λοιπὸν εἰς τὴν κουζίναν, ὅπου διεπίστωσα ὅτι ἐντὸς τοῦ νιπτῆρος εὑρίσκετο ἡ βάσις τῆς κεραίας τῆς τηλεοράσεως, ἡ ὁποία ἐζύγιζε περίπου $8^1/_2$ οὐγγιές. Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ (ὀργάνου) μέσου τοῦ ἐγκλήματος, διότι προσήρμοζεν ἀκριβῶς εἰς τὸ γρατσούνισμα τοῦ τραπεζιοῦ, εἶχε δὲ γίνει προσπάθεια διὰ τὸν καθαρισμὸν τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ. 'Εν τούτοις, ὅμως, παρὰ τὸ πλύσιμο, τὸ αἷμα ἦτο εὐδιάκριτον.

Ἐν συνεχείᾳ ἀνῆλθον εἰς τὰ ὑπνοδωμάτια. Ἐντὸς ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, προφανῶς εἰς αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποιεῖτο ὑπὸ τοῦ ζεύγους Γκούντμαν, ὑπῆρχε κάποια ἀκαταστασία. Μία γυναικεία ζακέττα καὶ μία ἐπίσης γυναικεία τσάντα εὑρίσκοντο ἐπὶ τοῦ δαπέδου τοῦ δωματίου, σκεπασμένες μὲ τὸ ἐφάπλωμα τῆς κλίνης. Ἐντὸς τῆς τσάντας δὲν ὑπῆρχον χρήματα, ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ κομοδίνου, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο μεταξὺ τῶν δύο μονῶν κλινῶν τῶν θυμάτων, εὑρίσκοντο ἓξ χαρτονομίσματα τῆς μιᾶς λίρας.

Τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον εἰς τὸ ἰσόγειον, τὸ ἄδειασμα τῆς τσάντας καὶ ἡ ἐν γένει ἀκαταστασία τοῦ ὑπνοδωματίου ἐμαρτύρουν διάρρηξιν, ἀλλὰ αἱ 6 λῖραι δὲν θὰ ἠγνοοῦντο ἀπὸ ἕνα διαρρήκτην, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον νὰ ἐρευνήσῃ καὶ νὰ ἀδειάσῃ μία τσάντα. Ἡ περίπτωσις αὐτὴ μοῦ ἔδιδε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ὁ δράστης ὁ ἴδιος ἄφηνε νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ διαρρήξεως. Ἀλλὰ ποῖος ἦτο καὶ διατί τὸ ἔκαμε αὐτό; Μόλις εἶχα τελειώσει τὴν ἐξέτασιν τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος, κατέφθασε καὶ ὁ γαμβρός. Ἔδωσα ἐντολὴν εἰς ἕνα ἀστυνομικὸν τῆς Ἀσφαλείας νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν γαμβρὸν νὰ περιμένῃ ,διότι ἤθελα προηγουμένως νὰ ἰδῶ τὸν κ. Φράϊμαν, ἀδελφὸν τῆς δολοφονηθείσης γραίας Γκούντμαν, ὅστις εὑρίσκετο εἰς τὸ ἰσόγειον καὶ ὅστις πρῶτος ἀντελήφθη τὸ ἔγκλημα τῆς διπλῆς δολοφονίας. Ὁ κ. Φράϊμαν ἦτο ἕνας εὐχάριστος καὶ ἀρκετὰ ἔξυπνος ἄνθρωπος. Ὁ ἴδιος μᾶς εἶπεν ὅτι οἱ σχέσεις του μὲ τοὺς Γκούντμαν ἦσαν καλὲς καὶ ὅτι πράγματι ἐνδιεφέρετο διὰ τὴν ἐπιχείρησιν ἠλεκτρικῶν συσκευῶν, τὴν ὁποίαν ὁ Γκούντμαν διηύθυνεν εἰς τὸ Γουὲστ Ἔντ τοῦ Λονδίνου.

Τοῦ ἐζήτησα νὰ μοῦ ἀναφέρῃ ἐν συντομίᾳ περὶ τῆς οἰκογενείας. Μεταξὺ τῶν ἄλλων μοῦ ἀνέφερεν ὅτι ἡ κόρη τῶν Γκούντμαν, ἡ ὁποία ἦτο 21 ἐτῶν, εἶχε παντρευθῇ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1948 μὲ ἕνα νέον ὀνόματι Δανιὴλ Ράβεν, ἐκατόκουν δὲ ἐκεῖ πλησίον εἰς μίαν ἄνετον οἰκίαν, τὴν ὁποίαν τοὺς ἔδωσαν οἱ Γκούντμαν.

Τὴν 6ην Ὀκτωβρίου, ἤτοι τέσσαρας ἡμέρας πρίν, ἡ κυρία Ράβεν ἐγέννησεν ἕνα ἀγοράκι καὶ κάθε ἀπόγευμα ἢ μᾶλλον βράδυ οἱ γονεῖς της τὴν ἐπεσκέπτοντο εἰς τὴν μαιευτικὴν κλινικήν, εὑρισκομένην ὀλίγα χιλιόμετρα πιὸ πέρα. Κατὰ τὰς ἐπισκέψεις των αὐτάς, συνήθως, συνωδεύοντο ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ των Ράβεν, ἐπέστρεφον δὲ εἰς τὴν οἰκίαν των κατὰ τὰς 9.30′ μ.μ. Γνωρίζων αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὁ κ. Φράϊμαν, ὁ ὁποῖος ἐπίσης ἔμενε κάπου ἐκεῖ πλησίον, ἐπεσκέπτετο τοὺς Γκούντμαν κάθε βράδυ κατὰ τὶς 10, διὰ νὰ πληροφορῆται περὶ τῆς ὑγείας τοῦ νεογεννήτου καὶ τῆς κυρίας Ράβεν. Αὐτὸ τὸ βράδυ (τοῦ ἐγκλήματος) ὁ κ. Φράϊμαν ἔφθασε κατὰ τὶς 9.55′, παρετήρησε δὲ ὅτι τὸ αὐτοκίνητον τῶν Γκούντμαν εὑρίσκετο ἤδη ἐντὸς τοῦ γκαράζ καὶ ὅτι εἰς τὸ χώλλ ὑπῆρχεν ἕνα φῶς. Ἐκτύπησε τὸ κουδούνι καὶ ἀφοῦ ἐπέρασε ἀρκετὴ ὥρα, χωρὶς νὰ ἀνοίξῃ ἡ πόρτα, ἐπῆγε πρὸς τὸ πίσω μέρος τῆς οἰκίας, ὅπου εὗρεν ἕν παράθυρον ἀνοικτόν. Ἐφώναξε, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τοῦ ἀπήντησε. Ἐσκέφθη λοιπὸν νὰ ἐξακριβώσῃ τί συνέβαινε. Ἀνερριχήθη εἰς τὸ παράθυρον καὶ εἶδεν εἰς τὸ χώλλ, καὶ ἀκριβῶς κοντὰ εἰς τὸν διακόπτην τοῦ ἠλεκτρικοῦ, τὸ πτῶμα τῆς ἀδελφῆς του, συζύγου τοῦ Γκούντμαν. Ἐπροχώρησεν, ὅσον ἠμποροῦσε προσεκτικὰ μέσα, ἤναψε τὸ φῶς τῆς τραπεζαρίας καὶ εἶδε τὸν Γκούντμαν, ὁ ὁποῖος ἦτο μὲν ἐν ζωῇ, ἀλλὰ τελείως ἀναίσθητος καὶ ὁ ὁποῖος μετὰ παρέλευσιν 2-3 λεπτῶν τῆς ὥρας ἐξέπνευσεν. Ὁ κ. Φράϊμαν ἀμέσως ἐκάλεσε τὴν Ἄμεσον Δρᾶσιν καὶ τὸν τοπικὸν ἰατρόν.

Αὐτὴ ἦτο ἡ δευτέρα φορὰ ποὺ ὁ κ. Φράϊμαν μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τῶν Γκούντμαν, διότι τοὺς εἶχε ἐπισκεφθῇ καὶ ἐνωρίτερον καὶ εἶχε μείνει μαζί των μέχρι τὶς 7.50′ μ.μ., ὁπότε τοῦ εἶπε ὁ Γκούντμαν ὅτι ἦτο ἡ ὥρα διὰ τὴν συνηθισμένην ἐπίσκεψίν του εἰς τὴν κλινικήν. Δὲν ἀμφέβαλα σὲ ὅ,τι μοῦ εἶπεν ὁ κ. Φράϊμαν, πάντως ἔδωσα ἐντολὴν εἰς τὸν ὑπαστυνόμον Ντίλλερ νὰ προβῇ εἰς μίαν ἐπαλήθευσιν, τηλεφωνῶν εἰς τὴν κλινικήν. Μία ἀδελφὴ ἀπήντησε καταφατικῶς, λέγουσα ὅτι αὐτὸ τὸ βράδυ οἱ Γκούντμαν, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ των Ράβεν, εἶχον φύγει ἀπὸ τὴν κλινικὴν μόλις ὀλίγον μετὰ τὴν 9ην ὥραν. Ὁ Ντίλλερ ἠρώτησε ἐπίσης νὰ μάθῃ καὶ τί ροῦχα ἐφόρει ὁ Ράβεν.

Ἐγνώριζον πολὺ καλὰ τὴν περιοχὴν καθὼς καὶ τὴν θέσιν τῆς κλινικῆς.

Ὑπελόγισα ὅτι ἡ διαδρομὴ δι' αὐτοκινήτου, ἀπὸ τὴν κλινικὴν ἕως τὴν οἰκίαν τῶν Γκούντμαν, δὲν ἔπρεπε νὰ εἶναι πλέον τῶν 20′ λεπτῶν τῆς ὥρας. Συνεπῶς οἱ Γκούντμαν θὰ ἔφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν των τὴν 9.30′ ὥραν.

Καθὼς περιγράφω αὐτὸ τὸ ἔγκλημα, ἴσως δημιουργεῖται ἡ ἐντύπωσις ὅτι ἡ διερεύνησίς του ἐκράτησε ἀρκετὸν χρόνον. Εἰς τὴν πραγματικότητα ὅμως δὲν ἀπῃτήθησαν εἰμὴ μόνον 30′ λεπτὰ τῆς ὥρας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον φαίνεται ἐκπληκτικόν. Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἁπλοῦν, διότι τὸ πεπειραμένον ἀστυνομικὸν μάτι ὑπεισέρχεται εἰς ἀρκετὰ πράγματα, διαβλέπει τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ καὶ ἐπιτρέπει εἰς τὸν ἀστυνομικὸν νὰ καταλήξῃ ἐκ τῶν προτέρων εἰς βέβαια συμπεράσματα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Δανιὴλ Ράβεν εὑρίσκετο εἰς ἓν δωμάτιον μετ' ἄλλων συγγενῶν τῶν θυμάτων, ἐγὼ δὲ ἀνυπομονοῦσα νὰ τὸν ἰδῶ ἰδιαιτέρως. Ἀκολούθως ἔδωσα ἐντολὴν εἰς τὸν ὑπαστυνόμον Ντίλλερ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Τμῆμα. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐδυστρόπησε καὶ ἠρνήθη, ἀλλὰ μετὰ τὴν παρέμβασίν μου, συνεμορφώθη καὶ τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὸ Τμῆμα. Εἰς τὸ Τμῆμα ἐπρόσεξα ἰδιαιτέρως τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Ράβεν ἐφόρει φρεσκαρισμένα ροῦχα, κάτι, δηλαδή, τὸ ἀσύνηθες κατὰ τὸ τέλος τῆς ἡμέρας. Ὁ Ντίλλερ μοῦ ἐψιθύρισε : «Ἔχει ἀλλάξει ροῦχα τὸ βράδυ». Ὁ Ντίλλερ μοῦ εἶπεν ἐπίσης ὅτι εἶχε ζητήσει ἀπὸ τὸν Ράβεν τὰς κλεῖδας τῆς οἰκίας του καὶ ὅτι ἐκεῖνος ἠρνήθη καὶ μάλιστα ἀνησύχησεν, ὅταν ἤκουσεν ὅτι ὁ Ντίλλερ ἐσκέπτετο νὰ μεταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν του. Αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς ἦτο τὸ διαφωτιστικὸν στοιχεῖον τῆς ὑποθέσεως ποὺ ἐζήτουν, τὸ πρῶτον ἀπτὸν ἴχνος, προκληθὲν ἀπὸ τὴν ὀξύνοιαν τοῦ Ντίλλερ καὶ τὴν ἀντίδρασιν τοῦ Ράβεν. Ἀμέσως μετέβην εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ράβεν, παίρνοντας μαζί μου τοὺς Τάνσιλ καὶ Ντίλλερ. Ὅταν ἤνοιξε ἡ θύρα ἀντελήφθημεν τὴν δυσάρεστον ὀσμὴν ἑνὸς καιομένου ἀντικειμένου. Ἐσπεύσαμε πρὸς τὴν κουζίναν, τῆς ὁποίας ἡ πίσω θύρα ἦτο ἀνοικτή. Ἐντὸς τῆς θερμάστρας κάτι ἐκαίετο. Ὁ Ντίλλερ ἔκλεισε τὸ γκάζι καὶ προσεκτικὰ ἀφήρεσεν ἀπὸ τὴν θερμάστραν τὸ περιεχόμενον, ἤτοι ἕνα σακκάκι καὶ ἕνα πανταλόνι. Ἤδη εἴχομεν εἰς χεῖρας τὸ πλέον σημαντικὸν ἀποδεικτικὸν στοιχεῖον, ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ὁποῖον εἰδοποίησα τὸν Σίρερ Γκάτμπερτ, ἀξιωματικὸν τοῦ Ἐγκληματολογικοῦ Ἐργαστηρίου. Ἦτο περασμένα μεσάνυκτα, ἀλλὰ κατώκει πολὺ κοντὰ καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἔφθασε μετὰ τοῦ προϊσταμένου του, ἰατροῦ κ. Χόλντεν. Ἐνῶ ἐκεῖνοι περιειργάζοντο τὰ ἡμικαμμένα ἐνδύματα, ἐμεῖς ἐπεξετείναμεν τὴν ἔρευνάν μας. Εἰς τὸ γκαράζ ἀνεύρομεν ἓν ζεῦγος ὑποδημάτων μὲ κηλῖδας αἵματος ἐπ' αὐτῶν. Κηλῖδες αἵματος εὑρέθησαν ἐπίσης εἰς τὸ βολάν, τὸ χειρόφρενον καὶ εἰς τὸ ἐμπρόσθιον κάθισμα τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ Ράβεν. Οἱ ἐπιστήμονες τοῦ Ἐγκληματολογικοῦ Ἐργαστηρίου ἀνεῦρον καὶ αὐτοὶ κηλῖδας αἵματος εἰς τὸ σακκάκι καὶ τὸ πανταλόνι. Δυστυχῶς ὅμως δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἀνεύρωμεν ἄλλο ἔνδυμα, ὅπως π.χ. ἓν ὑποκάμισον ἢ γραβάτα, τὸ ὁποῖον νὰ εἶχε σχέσιν μὲ τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ τῆς νυκτὸς αὐτῆς. Εὑρέθησαν ὅμως κηλῖδες ἐπίσης καὶ εἰς τὸν νιπτῆρα καὶ εἰς τὸ λουτρόν. Καθὼς ἐγκατελείπομεν τὴν οἰκίαν, ἓν πλησίον εὑρισκόμενον ὡρολόγιον ἐσήμανε 1ην. Ἐσκέφθην ὅτι ἦτο καιρὸς τώρα νὰ ἰδῶ τὸν Ράβεν. Μετέβημεν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Τμῆμα.

Ὁ Ράβεν ἦτο κάτωχρος. Τοῦ εἶπα τί ἀνεύρομεν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ τοῦ ἐζήτησα ἐξηγήσεις. Ἀμέσως ἐξηγριώθη καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ: «Μὲ πιὸ δικαίωμα μὲ ἀνακρίνετε; Μὲ ποιό δικαίωμα μὲ κρατᾶτε ἐδῶ; Δὲν ἔχετε κανένα τέτοιο δικαίωμα. Ἀφῆστε με ἐλεύθερο». Καὶ πάλιν τοῦ ἐζήτησα ἐξηγήσεις, ὁπότε μοῦ ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ ὁμιλήσῃ, πρὶν ἰδῇ τὸν δικηγόρον του. Ὅταν ἔφθασεν ὁ δικηγόρος του, τὸν συνεβούλευσε νὰ καταθέσῃ σχετικῶς μὲ τὰς κινήσεις του κατὰ τὴν νύκτα αὐτήν.

Οὗτος ἁπλῶς ἀνέφερεν ὅτι εἶχε μεταβῇ μετὰ τοῦ ζεύγους Γκούντμαν εἰς τὴν κλινικήν, ὅτι οἱ Γκούντμαν ἔφυγαν ἀπὸ τὴν κλινικὴν ὀλίγον ἐνωρίτερον αὐτοῦ καὶ ὅτι ὅταν ἐπῆγε εἰς τὸ σπίτι των τοὺς συνήντησεν ἐκεῖ, εἰσῆλθε μέσα καὶ τοὺς ἠρώτησε ἐὰν θὰ ἠμποροῦσε νὰ μείνῃ μαζί των αὐτὸ τὸ βράδυ, διότι δὲν ἤθελε νὰ μείνῃ μόνος στὸ σπίτι του. Ἐκεῖνοι τοῦ ἠρνήθησαν καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο ἀνεχώρησε διὰ τὸ σπίτι του. Ὅταν ἔφθασε καὶ ἡτοιμάζετο νὰ κάνῃ τὸ λουτρό του, ἡ κόρη τοῦ κ. Φράϊμαν τοῦ ἐτηλε-

φώνησε ὅτι κάποιο ἀτύχημα εἶχε συμβῆ εἰς τὴν οἰκίαν τῶν Γκούντμαν. Τῆς ἀπήντησε ὅτι θὰ ἔσπευδε τὸ συντομώτερον. Ἐφόρεσε κάτι τὸ πρόχειρον καὶ ἔσπευσεν ἀμέσως. Παρεδέχθη ὅτι τὸ σακκάκι καὶ τὸ πανταλόνι, ποὺ εὑρέθησαν ἐντὸς τῆς θερμάστρας στὴν κουζίνα του, ἦσαν ἰδικά του, ἀλλὰ προσέθεσεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῆ πῶς εὑρέθησαν ἐκεῖ. Ἡ κατάθεσίς του αὐτὴ δὲν ἦτο λεπτομερὴς καὶ τίποτε τὸ θετικὸν δὲν μᾶς ἔλεγε, ἐνῶ καταλλήλως ἀπεύφεγε νὰ μᾶς δώση ὡρισμένας ἐξηγήσεις δι' ὡρισμένα πράγματα. Αὐταὶ αἱ πρῶται καταθέσεις πολλάκις εἶναι μεγάλης ἀξίας, διότι κατὰ κάποιον τρόπον ἐκθέτουν τὸν κατηγορούμενον, συνεπείᾳ τῶν μεταγενεστέρων εἰς βάρος του ἀποκαλύψεων. Δὲν γνωρίζω κατὰ πόσον ὁ Ράβεν θὰ ἐθεώρει τὸν ἑαυτόν του ἱκανοποιημένον, ἐὰν ἡ κατάθεσίς του αὐτὴ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἀφεθῆ ἐλεύθερος. Πάντως, ἂν πράγματι οὕτως ἐσκέπτετο, ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπηγορεύθη, ὅταν ἤκουσε τὴν διαταγὴν τῆς κρατήσεώς του.

Στὶς 6 τὸ πρωὶ ἐπῆγα στὸ σπίτι μου, ἐπῆρα τὸ μπάνιο μου, ξυρίστηκα καὶ ἀφοῦ ἐπρογευμάτισα μετέβην κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ νεκροτομεῖον καὶ παρηκολούθησα τὴν νεκροτομήν, ἐνεργηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ κ. Ντόναλντ Τήαρ. Ὁ ἰατρὸς διεπίστωσεν ὅτι ὁ γέρων Γκούντμαν εἶχε δεχθῆ εἰς τὴν κεφαλήν του περισσότερα ἀπὸ 14 κτυπήματα, ἐνῶ ἡ σύζυγός του εἶχε δεχθῆ 7 κτυπήματα. Ὁ ἰατρὸς ἐπίσης ἀπεφάνθη ὅτι ὡς μέσον ἐκτελέσεως εἶχε χρησιμοποιηθῆ ἡ βάσις τῆς κεραίας τῆς τηλεοράσεως.

Τὸ ἑπόμενον βῆμα μου ἦτο νὰ ἀποκλείσω τὴν περίπτωσιν διαρρήξεως. Ἴσως ὑπῆρξα σχολαστικὸς στὶς ἔρευνές μου, ἀλλὰ μία ἀνάκρισις διὰ δολοφονίαν καὶ μάλιστα διπλῆν πρέπει νὰ εἶναι πραγματικὴ ἀνάκρισις καὶ ὁ ἐνεργῶν ταύτην δὲν πρέπει νὰ φείδεται κόπων. Μετὰ ἀπὸ λεπτομερῆ ἔρευναν τῆς οἰκίας, διεπίστωσα ὅτι ἐντὸς ἑνὸς χρηματοκιβωτίου, εὑρισκομένου κάτωθι μιᾶς κλίμακος, εὑρέθησαν χιλιάδες λιρῶν εἰς ρευστὸν χρῆμα. Τὰ κλειδιὰ τοῦ χρηματοκιβωτίου αὐτοῦ εὑρίσκοντο ἐντὸς τοῦ θυλακίου τοῦ πανταλονίου τοῦ θύματος Γκούντμαν. Ἐπὶ πλέον ὑπῆρχον καὶ διάφορα χρυσαφικά, τὰ ὁποῖα φυσικὰ ἕνας διαρρήκτης δὲν θὰ ἄφηνεν ἄθικτα.

Κατόπιν εἴχομεν τὰς κηλῖδας αἵματος εἰς τὰ ἐνδύματα τοῦ Ράβεν, τὰ ὁποῖα εὑρέθησαν ἐντὸς τῆς θερμάστρας τῆς οἰκίας του, τὸ αἷμα ἐπὶ τῶν ὑποδημάτων του καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοκινήτου του, τὸ ὁποῖον ἀπεδείχθη ὅτι ἦτο τῆς αὐτῆς ὁμάδος μὲ τὸ αἷμα τῶν θυμάτων.

Ἐπίσης ὑπῆρχε καὶ ἓν ἄλλο σημαντικὸν στοιχεῖον. Κατὰ τὴν 6ην Ὀκτωβρίου ἐνωρὶς ὀλίγον μετὰ τὶς 6 τὸ ἀπόγευμα εἶχε σκοτεινιάσει καὶ ὅταν οἱ Γκούντμαν ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὴν κλινικὴν εἰς τὴν οἰκίαν των ἤναψαν προφανῶς τὸ φῶς τῆς τραπεζαρίας, δεδομένου ὅτι ὁ Γκούντμαν ἐκάθητο εἰς τὸ τραπέζι μὲ τὸ σακκάκι του βγαλμένο. Ὅταν δὲ ὁ κ. Φράϊμαν εὑρῆκε τὰ πτώματα, τὸ φῶς τῆς τραπεζαρίας ἦτο ἐσβεσμένον καὶ ὁ διακόπτης του εὑρίσκετο σὲ τέτοιο μέρος, ποὺ ἕνας ξένος δυσκόλως θὰ ἠδύνατο νὰ τὸν ἀνεύρη. Στενὴν σχέσιν μὲ αὐτὸ ἔχει καὶ τὸ ἑξῆς σημαντικὸν στοιχεῖον. Ὑπῆρχε δηλαδὴ ἕνας συνήθης διακόπτης εἰς τὸν τοῖχον, εἰς τὸ συνηθισμένο μέρος, ὄπισθεν δηλαδὴ τῆς θύρας, ἀλλὰ αὐτὴ τὴν νύκτα αὐτὸς ὁ διακόπτης εἶχεν ἀπομονωθῆ ἀπὸ κάποιο λάθος. Προφανῶς διὰ τὸν δράστην τοῦ ἐγκλήματος ἦτο ἀναγκαῖον νὰ καλύψη τὸ ἔγκλημά του διὰ τοῦ σκότους, ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον χρόνον. Οἱοσδήποτε καὶ ἂν ἦτο ὁ δράστης, ἐγνώριζε ποὺ ἦτο ὁ κρυφός, οὕτως εἰπεῖν, διακόπτης, ἢ τουλάχιστον θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ τυχηρὸς διὰ νὰ τὸν εὕρη.

Ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν συνεζήτησα τὸ θέμα μετὰ τοῦ ἀστυνόμου κ. Τάνσιλ καὶ τοῦ ὑπαστυνόμου κ. Ντίλλερ. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ἱκανότεροι ἀστυφύλακες τῆς Ἀσφαλείας εἶχον συγκεντρώσει τὰς ἀπαραιτήτους πληροφορίας, ὅσον ἀφορᾶ τὰς σχέσεις τοῦ Ράβεν καὶ τῶν θυμάτων. Ὡς ἀπεδείχθη αἱ σχέσεις αὐταὶ δὲν ἦσαν καθόλου ἁρμονικαί, διότι αἱ φιλονικεῖαι ἦσαν συχναὶ μεταξύ των. Ἐκάμαμε τὴν καλυτέραν δυνατὴν ἀναπαράστασιν τοῦ ἐγκλήματος. Φαίνεται ὅτι ὁ Ράβεν εἰς μίαν στιγμὴν ἐξάψεως ἥρπασε τὴν βάσιν τῆς κεραίας τῆς τηλεοράσεως, ἡ ὁποία εὑρίσκετο ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν τῆς τραπεζαρίας, καὶ ἐκτύπησε τὸν Γκούντμαν ἐκ τῶν ὄπισθεν, καθ' ὃν χρό-

νον οὗτος ἐκάθητο εἰς τὸ τραπέζι καὶ ἐν συνεχείᾳ τοῦ κατάφερε ἀλλεπάλληλα κτυπήματα. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ γραῖα Γκούντμαν εἶχε ἀνέλθει στὸ ἐπάνω πάτωμα, ἅμα τῇ ἐπιστροφῇ ἐκ τῆς κλινικῆς. Ἤκουσε τὰς φωνὰς τοῦ ἀνδρός της ἀσφαλῶς καὶ κατῆλθεν ἀμέσως κάτω. Καὶ αὐτὴ ἐκτυπήθη ἐκ τῶν ὄπισθεν ἀπὸ τὸν Ράβεν, ὁ ὁποῖος τὴν ἐπερίμενε κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὴν θύραν. Ἐκείνη, ἀμέσως μετὰ τὸ πρῶτον κτύπημα, φαίνεται ὅτι ἔστρεψε πρὸς τὸ μέρος τοῦ δράστου, διότι ὅλα τὰ ἄλλα κτυπήματα τὰ ἐδέχθη εἰς τὸ πρόσωπόν της.

Ἤδη ὁ Ράβεν εἶχε πρὸ αὐτοῦ τὰ δύο πτώματα τῶν πενθερῶν του. Βιαστικὰ ἔσβυσε τὸ φῶς καὶ ἐπῆρε τὸ φονικὸν ὄργανον εἰς τὴν κουζίναν διὰ νὰ τὸ ἀποπλύνῃ. Ἐγνώριζεν ὅτι ὁ κ. Φράϊμαν ἐπρόκειτο νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν οἰκίαν, ὡς συνήθως κατὰ τὶς 10, ἤτοι μετὰ παρέλευσιν ἡμισείας ὥρας. Διὰ νὰ ἀποφύγῃ εἰς βάρος του ὑποψίας ἐσκηνοθέτησε μίαν διάρρηξιν, ἀλλὰ κατὰ τρόπον ἄστοχον. Κατόπιν προσεπάθησε νὰ δείξῃ τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ δῆθεν διαρρήκτης εἰσῆλθεν. Ἤνοιξε, δηλαδή, ἓν παράθυρον εἰς τὸ ἰσόγειον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐπήδησεν ἔξω καὶ ἐν συνεχείᾳ μετέβη εἰς τὸ σπίτι του. Ἀλλὰ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔκαμε ἀκόμη ἓν σφάλμα. Δὲν εἶχε προσέξει ὅτι τὸ παράθυρον ἤνοιγε μόνον ἐκ τῶν ἔσω καὶ ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ ἠμποροῦσε νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς τῆς οἰκίας ἕνας διαρρήκτης. Συνεπῶς ἂν δὲν εἶχεν εἰσέλθει διαρρήκτης διὰ τοῦ παραθύρου αὐτοῦ, θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ εἶχε παραβιάσει ἐκ τῶν ἔξω, πλὴν ὅμως τὸ παράθυρον οὐδὲν ἀπολύτως ἴχνος παραβιάσεως παρουσίαζεν.

Ἤδη οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπῆρχε περὶ τοῦ προσώπου τοῦ δράστου καὶ κατὰ τὶς 6 τὸ ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας αὐτῆς, δηλαδὴ μετὰ 20 ὥρας ἀπὸ τῆς διαπράξεως τῆς διπλῆς αὐτῆς τραγικῆς δολοφονίας, ὁ Δανιὴλ Ράβεν κατηγορήθη διὰ διπλῆν ἀνθρωποκτονίαν.

Ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου οὗτος κατέθεσεν ὅτι ὅταν ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν κλινικὴν εἰς τὴν οἰκίαν τῶν Γκούντμαν καὶ ἤναψε τὸ φῶς, ἀντελήφθη ὅτι ἐπάτει εἰς μίαν λίμνην αἵματος, δικαιολογῶν οὕτω τὸ ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων καὶ ὑποδημάτων του αἷμα, καταληφθεὶς δὲ ὑπὸ πανικοῦ μετέβη διὰ τοῦ αὐτοκινήτου του εἰς τὴν οἰκίαν του. Συνέχισε τὴν ἀπολογίαν του καὶ τὰ ψεύδη διεδέχοντο τὸ ἓν τὸ ἄλλο. Ἡ σημασία τῆς πρώτης, κατὰ τὴν ἀνάκρισιν, καταθέσεως τοῦ Ράβεν ἤδη ἀπεδεικνύετο ἀνυπολογίστου ἀξίας. Οὗτος εἶχεν ἀρχικῶς καταθέσει ὅτι ὅταν ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν κλινικὴν εἰς τὴν οἰκίαν τῶν Γκούντμαν εὗρεν αὐτοὺς κανονικῶς ἐν ζωῇ, ὡς τίποτε νὰ μὴ εἶχε συμβῇ, τοὺς ἐζήτησε νὰ μείνῃ μαζί των αὐτὸ τὸ βράδυ καὶ ἐπειδὴ τοῦ ἠρνήθησαν, ἐπῆγε εἰς τὸ σπίτι του καὶ καθ' ὃν χρόνον ἡτοιμάζετο νὰ πάρῃ τὸ λουτρό του, τοῦ ἐτηλεφώνησαν διὰ τὸ ἔγκλημα.

Ἡ ὑπεράσπισις ὑπεστήριξεν ὅτι ἡ δολοφονία τῶν Γκούντμαν ἦτο ἔργον διαρρήκτου, ὁ ὁποῖος, οὕτω, ἐξεδικήθη διὰ πληροφορίαν τινα τὴν ὁποίαν κάποτε ὁ γέρων Γκούντμαν εἶχε δώσει εἰς τὴν Ἀστυνομίαν.

Παρὰ ταῦτα ὁ Ράβεν ἐκηρύχθη ἔνοχος καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Ἡ αἴτησίς του περὶ ἀπονομῆς χάριτος ἀπερρίφθη, ἐξετελέσθη δὲ τὴν 6ην Ἰανουαρίου 1950. Ὁ κ. Κάσσελς συνεχάρη τοὺς ἀστυνομικούς, οἱ ὁποῖοι εἰργάσθησαν διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ δράστου καὶ ἰδίως τὸν ὑπαστυνόμον Ντίλλερ. Πράγματι ἡ ἀνακάλυψις τοῦ δράστου ἦτο ἰδικόν του ἔργον. Ἦτο ὁ πρῶτος ἐπιληφθεὶς τῆς ὑποθέσεως, ὅστις καὶ ἀπεκάλυψε τὴν ἄμεσον τοῦ Ράβεν σχέσιν πρὸς τὸ ἔγκλημα, ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τοῦ ἐλέγχου τῶν ἐνδυμάτων τοῦ Ράβεν, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τῶν κλειδῶν τῆς οἰκίας τοῦ τελευταίου, διὰ τῶν ὁποίων ἐπρόλαβε τὴν καταστροφὴν τοῦ σακκακίου καὶ τοῦ πανταλονίου αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα, φέροντα κηλῖδας αἵματος τῶν θυμάτων, ὑπῆρξαν τὰ πειστικώτερα ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα.

ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΣ 1.500.000 ΛΙΡΕΤΤΩΝ ΕΙΣ ΚΑΤΑΝΗΝ ΙΤΑΛΙΑΣ

— ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΔΡΑΣΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ [1] —

Ὑπὸ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. **Γ. ΔΟΥΚΑΚΗ**

Ἦταν Μάρτιος τοῦ 1927, ὅταν ἕνα ἀπόγευμα, μέσα στὸ τραῖνο Ἀθηνῶν - Πειραιῶς, συναντήθηκα μὲ κάποιο ἀξιόλογο πράκτορά μου. Τὸν λέγω ἀξιόλογο, γιατί, ἂν καὶ τρόφιμος τῶν καμπαρέ, οἱ πληροφορίες του ἦσαν σοβαρὲς καὶ θετικές. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ εἴδους του ἔχουν τὴ μανία, μπορεῖ νὰ πῆ κανείς, στὸ νὰ δίνουν πληροφορίες, ἄλλοι γιατὶ ἀρέσκονται καὶ ἄλλοι γιὰ νὰ ἀποκτοῦν τὴν εὔνοια τῶν ἀστυνομικῶν.

— Σᾶς ἤθελα κύριε Γιῶργο, μοῦ εἶπε, μόλις μὲ εἶδε, καὶ κάθισε πλάϊ μου. Ἔχω κάτι νὰ σᾶς πῶ, μὰ ἐδῶ δὲν εἶναι κατάλληλα.

— Καλά, τοῦ εἶπα, ὅταν φθάσουμε στὴν Ἀθήνα.

Πράγματι μόλις βγήκαμε πήγαμε καὶ καθήσαμε στὸ καφενεῖο «Βυζάντιον». Ὁ πράκτοράς μου, πίνοντας τὸν καφέ του, ἄρχισε νὰ μοῦ λέγη :

—Πρόκειται γιὰ κάποιο ξένο, ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ γνωριστήκαμε στὸ καμπαρὲ «Μαῦρος Γάτος». Ἐδῶ στὴν Ὁμόνοια. Εἶναι ἕνας νέος εὐγενής, καλοβαλμένος καὶ πολὺ ἀνοικτοχέρης. Ἀφορμὴ τῆς γνωριμίας μας ἦταν ὅτι ἕνα βράδυ, μιλώντας ἰταλικὰ στὴν κοπέλλα ποὺ καθόταν μαζί του κι' αὐτὴ δὲν καταλάβαινε, πλησίασα καὶ τοῦ μίλησα στὴ γλῶσσα του. Αὐτὸς τότε χαρούμενος, μὲ κάλεσε νὰ καθήσω στὸ τραπέζι τους, γιὰ νὰ τὸν διευκολύνω. Ὅπως μοῦ εἶπε τὸν λένε Τζοβάνι Περόττι. Ἀπὸ τότε γίναμε φίλοι, καὶ κάθε βράδυ συναντιώμαστε στὸ ἴδιο καμπαρέ. Ὅταν εἶδα νὰ ξοδεύη τὰ χρήματά του ἐκεῖ μέσα μὲ γυναῖκες τόσο ἀσυλλόγιστα, μπῆκα σὲ πειρασμὸ καὶ σκέφτηκα νὰ ἐκμεταλλευθῶ τὴ γνωριμία του. Κι' ἔτσι ἕνα βράδυ, μὲ τὴ συζήτησι, ἄρχισα νὰ τὸν ρωτῶ γιὰ τὴν πατρίδα του, γιὰ τὶς δουλειές του καὶ ὅ, τι ἄλλο μοῦ ἦρθε κείνη τὴν ὥρα στὸ νοῦ.

Ὁ Τζοβάνι μὲ μιὰ χαρακτηριστικὴ προθυμία μοῦ εἶπε :

— Τὴν πατρίδα μου ἔχω νὰ τὴ δῶ πολλὰ χρόνια, γιατὶ οἱ δουλειές μου μὲ τραβοῦν μακρυά, στὸ Βουκουρέστι. Ἀπ' ἐκεῖ ἦρθα ἐδῶ ὡς ἀντιπρόσωπος, μεγάλων ρουμανικῶν ἐπιχειρήσεων ξυλείας. Τὸ γραφεῖο μου εἶναι στὴ στοὰ Φέξη.

—Τότε ἄρχισα νὰ τοῦ μιλῶ ρουμανικά, μὰ εἶδα πὼς δυσκολευόταν νὰ μοῦ ἀπαντήση. Αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ τὸν ὑποπτευθῶ, γιατὶ ἐφ' ὅσον μοῦ εἶπε πὼς μένει στὸν τόπο αὐτὸ ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἀσφαλῶς ἔπρεπε νὰ ξέρη καλὰ καὶ τὴ γλῶσσα του.

—Ἀπὸ τότε ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ μὲ προσέχη ἀκόμα περισσότερο καί, ἐκτὸς τὰ ἔξοδα ποὺ πλήρωνε κάθε βράδυ στὸ καμπαρέ, μοῦ ἔβαζε καὶ ἀρκετὰ χρήματα στὴν τσέπη. «Γιὰ τὰ μικρά σου ἔξοδα», ὅπως ἔλεγε. Τὰ βόλευα μιὰ χαρά. Ἔβγαινε ξεκούραστα τὸ μεροκάματο. Μὰ ξαφνικὰ τὸν ἔχασα. Πέρασαν δυὸ-τρία βράδυα καὶ δὲν φάνηκε. Τότε ἀποφάσισα καὶ πῆγα στὴ στοὰ Φέξη νὰ βρῶ τὸ γραφεῖο του. Πράγματι στὸν Α' ὄροφο ἀριθ. 49 ἦταν μιὰ μικρὴ ἐπιγραφὴ μὲ λατινικὰ γράμματα στὴν πόρτα : «Τζοβάννι Περόττι—Ἀντιπρόσωπος ἐπιχειρήσεων ξυλείας». Ἀλλὰ δυστυχῶς βρῆκα καὶ τὸ γραφεῖο κλειστό.

—Πρὶν φύγω ρώτησα στὰ πλαϊνὰ γραφεῖα ἂν ξεύρουν ποῦ εἶναι ὁ κ. Περόττι. Μοῦ εἶπαν ὅτι τὸν εἶδαν μόνο τὴν ἡμέρα ποὺ ἄνοιξε τὸ γραφεῖο. Ἔκτοτε δὲν ξανα-

---

1. Τὰ εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἀναφερόμενα ὀνόματα εἶναι φανταστικά, πλὴν τῶν τοῦ δράστου καὶ τῶν ἐπιληφθέντων τῆς ὑποθέσεως ἀστυνομικῶν.

πάτησε. Τί συμβαίνει μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο δὲν ξέρω. Τί ἀπέγινε, ποῦ πῆγε. Πάντως ἐγὼ τὸν ἔχω γιὰ ὕποπτο.

— Τώρα ποὺ τὸν ἔχασες Νικολάκη μοῦ δίνεις τὴν πληροφορία; τοῦ εἶπα ἀστειευόμενος.

— Ἔτσι εἶναι, σωστὰ τὸ λές. Τρελλὸς θἄμουν νὰ σᾶς τὴν ἔδινα ἀπὸ τότε, ἀφοῦ τὰ οἰκονομοῦσα, μοῦ ἀπάντησε.

Ἡ πληροφορία τοῦ Νικολάκη, γι' αὐτὸν τὸν νεοφερμένο ξένο στὸν τόπο μας, ἦταν πράγματι ἐνδιαφέρουσα. Ἐμεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ σκεπτόμαστε διαφορετικὰ ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο. Πρῶτα τὸ κακὸ βάζομε στὸ νοῦ μας. Ἔτσι καὶ τώρα, μ' αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπε ὁ πληροφοριοδότης μου, ὁ νοῦς μου ἔτρεξε ἀμέσως σὲ ἀνθρώπους σκοτεινούς, γιατὶ ὅπως εἶναι γνωστὸν μόνον αὐτοὶ σκορποῦν τὰ λεπτά τους ἄσκοπα καὶ γιὰ νὰ δικαιολογοῦν τὴν σπατάλη τους καμουφλάρονται πίσω ἀπὸ ὀνόματα μεγάλων ἐπιχειρήσεων.

Ἀπὸ τὴν ἑπομένη ξεκίνησα γιὰ νὰ διαπιστώσω τὶς πληροφορίες αὐτές, ἂν καὶ ἡ ὑπηρεσία μας δὲν εἶχε ἀκόμα γι' αὐτὸν κανένα καταδιωκτικὸ ἔγγραφο. Ἄρχισα ἀπὸ τὴ στοὰ Φὲξη.

Τὸ γραφεῖο 49 εἶχε ἐγκαταλειφθῆ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀπὸ τὸν Περόττι, μοῦ εἶπαν οἱ γείτονες. Ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία ἐλέγχου ξενοδοχείων, ποὺ πῆγα κατόπιν, πληροφορήθηκα ὅτι ὁ Τζοβάννι Περόττι εἶχε καταλύσει στὸ ξενοδοχεῖο «Μάζεστικ» καὶ ὅτι ἀπ' ἐκεῖ ἔφυγε γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν.

Πραγματικὰ στὰ ἀρχεῖα τῆς Διευθύνσεως Ἀλλοδαπῶν βρῆκα τὴν ἄφιξι τοῦ Περόττι ἀπ' τὴ Ρουμανία καὶ τὴν ἀναχώρησί του στὶς 15 Ἰουλίου 1927 γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολι.

Οἱ ἔρευνές μου δυστυχῶς δὲν ἐκαρποφόρησαν, ὕστερα ἀπὸ τὴ φυγή του.

*

Ὕστερα ἀπὸ δυὸ μῆνες, ἕνα βραδυνὸ βρισκόμουν στὸ Νέο Φάληρο. Ἀφοῦ ἔκανα τὶς ὀλιγόστιγμες ἐπισκέψεις μου στὰ διάφορα κέντρα, γεμᾶτα κόσμο ποὺ ἔπαιρνε τὴ δροσιά του, κάθισα τέλος στὴ βεράντα τοῦ «Ἀκταίου».

Σὲ λίγο ἕνα ζευγάρι νέων ἀνέβαινε χαρούμενο καὶ γελαστὸ τὰ μαρμάρινα σκαλοπάτια καὶ κάθησε στὸ μοναδικὸ ἄδειο τραπεζάκι, ποὺ ἦταν ἀκριβῶς πίσω μου.

Τὸ ὄμορφο αὐτὸ ζευγαράκι μοῦ ἔκανε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι, γιατὶ ἡ ἐμφάνισις καὶ οἱ τρόποι τους μεταξύ τους, φανέρωναν πὼς ἦσαν ξένοι. Περίμενα ν' ἀκούσω ποιὰ γλῶσσα θὰ μιλοῦσαν.

Ὅταν ἦρθε τὸ γκαρσόνι νὰ πάρη παραγγελίες, ἡ ὄμορφη κοπέλλα τοῦ μίλησε ἀπταίστως ἑλληνικὰ καὶ κατόπιν ἄκουσα νὰ μεταφράζη στὸν καλοβαλμένο συνοδό της στὰ ἰταλικά, ὅ,τι παράγγειλε καὶ συνέχισαν εὔθυμα τὴν κουβέντα τους στὴν ἴδια γλῶσσα.

Βρῆκα τὸν τρόπο νὰ γυρίσω καὶ νὰ τοὺς κοιτάξω κατὰ πρόσωπο. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ νέου κάτι μοῦ θύμισαν, κάποια γνώριμη φυσιογνωμία. Συγκέντρωσα τὶς σκέψεις μου καὶ στάθηκα στὶς πληροφορίες καὶ στὰ χαρακτηριστικά, ποὺ μοῦ εἶχε δώσει ὁ πράκτοράς μου, γιὰ τὸν ξένο ποὺ γνώρισε στὸ καμπαρὲ «Μαῦρος Γάτος».

— Θὲς νὰ εἶναι ὁ Περόττι ; Ἡ ὑπόνοια αὐτὴ μ' ἔκανε νὰ τοὺς θέσω ὑπὸ παρακολούθησι.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο τὸ ζευγάρι ἔφυγε ἀγκαλιασμένο. Τοὺς ἀκολούθησα σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι πίσω τους.

Τράβηξαν τὴν ὁδὸ Φαληρέως, ἔστρεψαν δεξιὰ τὴν πρώτη πάροδο καὶ σταμάτησαν μπροστὰ σὲ κάποιο σπίτι. Ἦταν ἡ γνωστὴ πανσιὸν τῆς Σταχτοπούλου. Ἡ

κοπέλλα, ἀφοῦ ἀποχαιρέτησε τὸ φίλο της στὴν εἴσοδο τοῦ κήπου, πῆρε τὸ δρόμο πρὸς τὸν ἠλεκτρικὸ σταθμὸ τοῦ Νέου Φαλήρου.

Ὁ νέος προχώρησε, μπῆκε στὴ πανσιόν, ἐνῶ ἐγὼ τράβηξα λίγο πιὸ πέρα. Στάθηκα στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου καὶ περίμενα. Ἔβλεπα ὅμως πὼς ὁ ξένος ἀργοῦσε καὶ δὲν ἔβγαινε. Ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα ἀναμονῆς, ἀναγκάσθηκα νὰ φύγω.

Τὴν ἑπομένη θὰ μάθαινα ὁπωσδήποτε ἀπὸ τὴν Σταχτοπούλου ποιὸς ἦταν ὁ νέος ποὺ μπῆκε χθὲς τὸ βράδυ στὴν πανσιόν της.

Ἡ Σταχτοπούλου, κυρία σοβαρὴ καὶ καθὼς πρέπει, ἦταν γνωστή μου καὶ θὰ μοῦ ἔλεγε, ὅπως πολλὲς φορὲς μᾶς βοήθησε σὲ τέτοιες περιπτώσεις. Ἀργὰ τὴ νύκτα, ὅταν γύρισα στὸ Τμῆμα, πῆγα κατ' εὐθεῖαν στὴν ὑπηρεσία ἐλέγχου ξενοδοχείων Ἤθελα ἀμέσως νὰ ἱκανοποιήσω τὴν περιέργειά μου. Ὅπως ξεφύλλιζα τὰ δελτία ξενοδοχείων, βρῆκα τὴν πανσιὸν τῆς Σταχτοπούλου καὶ ἔνοικό της τὸν Περόττι. Ἀκριβῶς μὲ τὰ ἴδια στοιχεῖα, ποὺ τὸν εἶχα βρῆ καὶ στὴν Διεύθυνσι Ἀλλοδαπῶν.

Οἱ ὑπόνοιές μου γιὰ τὸ νέο ποὺ παρακολούθησα χθὲς τὸ βράδυ ἀπὸ τὴ βεράντα τοῦ «Ἀκταίου», ὅτι εἶναι ὁ ξένος τοῦ πράκτορός μου, δὲν μὲ διέψευσαν.

Τὸ πρωὶ ἔγραψα τὸ δελτίο μου καὶ τὸ παρέδωσα στὸν προϊστάμενό μου, στὸν ὁποῖον εἶχα ἀναφέρει τὴν περίπτωσι Περόττι.

—Μᾶς ξανάρθε ὁ Περόττι ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι, τοῦ ἀνέφερα.

Ὁ ὑπαστυνόμος ἐνθουσιάσθηκε μὲ τὰ νεώτερά μου.

—Τώρα πρέπει νὰ δυναμώσουμε τὴν παρακολούθησί του, νὰ δοῦμε τί βγαίνει ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Μέχρι σήμερα ἀναζητούσαμε τὸν ἄγνωστο ἀπὸ τὶς πληροφορίες. Τώρα τὰ πράγματα ἀλλάζουν ποὺ τὸν εἶδες. Μποροῦμε νὰ ἐνεργοῦμε πιὸ συγκεκριμένα, μοῦ εἶπε.

Τὴν ἑπομένη, πρωὶ-πρωί, βρισκόμουν στὸ Φάληρο, στὴν ἴδια γωνιὰ τοῦ δρόμου, κοντὰ στὴν πανσιὸν τῆς Σταχτοπούλου.

Κατὰ τὶς 10 ἡ ὥρα βγῆκε ὁ Περόττι ἀπὸ τὴν πανσιόν, ἄψογος ὅπως πάντα, καὶ τράβηξε γιὰ τὸν ἠλεκτρικὸ σταθμό. Τὸν πῆρα συστηματικὰ στὸ κατόπιν. Πῆρε τὸ τραῖνο, βγῆκε στὴν Ὁμόνοια καὶ τράβηξε τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς. Σταμάτησε μπροστὰ στὸ Δημοτικὸ Θέατρο, ἐκεῖ ποὺ εἶναι σήμερα ἡ πλατεῖα Κοτζιᾶ, κατέβηκε τὰ σκαλοπάτια καὶ μπῆκε στὸ ὑπόγειο καφενεῖο τοῦ θεάτρου. Στάθηκε καὶ κοίταξε ἐρευνητικὰ τοὺς θαμῶνες. Φαινόταν πὼς κάποιον ἀναζητοῦσε, γιατὶ στὸ τέλος τὸν βλέπω νὰ προχωρῆ στὸ βάθος τοῦ καφενείου, νὰ πλησιάζη στὸ τραπέζι ἑνὸς γέρου ἀσπρομάλλη, νὰ τὸν χαιρετᾶ μὲ ὑπόκλισι καὶ νὰ κάθεται ἀπέναντί του.

Κάθισα κι' ἐγὼ σ' ἕνα τραπεζάκι, λίγο πιὸ πέρα, καὶ τοὺς παρακολουθοῦσα διαβάζοντας τὴν ἐφημερίδα μου.

Ἄρχισαν μιὰ ἀτελείωτη συζήτησι, ποὺ κράτησε μέχρι τὸ μεσημέρι, ὅταν ὁ Περόττι ἐγκατέλειψε τὸν συνομιλητή του καὶ γύρισε πίσω στὴν πανσιὸν Σταχτοπούλου.

Τὸ ἀπόγευμα, ἀπὸ πολὺ νωρίς, βρισκόμουν στὸ ἴδιο πόστο, κοντὰ στὴν πανσιόν. Σὲ λίγο βλέπω τὴν ὁμορφη κοπέλλα, ποὺ συνώδευε χθὲς ὁ Περόττι στὸ «Ἀκταῖον», νὰ μπαίνη βιαστικὴ καὶ γελαστή. Μετὰ ἀπὸ λίγη ὥρα βγῆκε ἀγκαλιασμένη μὲ τὸν Περόττι, ἀλλὰ τοὺς ἀκολουθοῦσε ἕνας τρίτος ἄνθρωπος. Ἕνας νέος μετρίου ἀναστήματος, μελαχρινὸς κι αὐτός, μὲ ξενικὴ ἐμφάνισι. Μπῆκαν καὶ οἱ τρεῖς σ' ἕνα ἀγοραῖο αὐτοκίνητο, ποὺ μόλις εἶχε φθάσει, κι' ἔφυγαν. Ποῦ πήγαιναν δὲν θὰ μάθαινα, γιατὶ δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ τοὺς παρακολουθήσω. Γιὰ νὰ μὴ χάνω τὸν καιρό μου τράβηξα γιὰ τὸ καφενεῖο τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου Ἀθηνῶν. Τὸ καφενεῖο αὐτὸ ἦταν κέντρο καλλιτεχνῶν. Ἀπὸ τὸ γκαρσόνι ἔμαθα γιὰ τὸν ἀσπρομάλλη κύριο.

— Εἶναι τακτικὸς πελάτης μας, μοῦ εἶπε. Εἶναι ὁ Ἰταλὸς μουσικὸς Οὐμπέρτο Φιορέττι.

Περισσότερα πράγματα δὲ ζήτησα κι' ἔφυγα.

Στὴν βραδυνὴ παρακολούθησι ἤρθε μαζί μου καὶ ὁ ὑπαστυνόμος Θεοδωρουλάκης. Περιμέναμε ὧρες ὁλόκληρες, ἕως ὅτου ἀργὰ τὴ νύκτα βλέπουμε τὸν Περόττι νὰ φεύγη ἀπὸ τὴν πανσιὸν πολὺ βιαστικὸς καὶ νὰ παίρνη τὸ τραῖνο. Μπήκαμε κι' ἐμεῖς στὸ πλαϊνὸ βαγόνι. Στὴ πλατφόρμ τῆς Ὁμονοίας τὸν περίμενε ἡ γνωστὴ κοπέλλα. Κάτι μίλησαν, τράβηξαν γιὰ τὸν ὁδὸ Πειραιῶς καὶ μπῆκαν σὲ κάποιο σπίτι, ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὸ Βρεφοκομεῖο. Ἐμεῖς σταθήκαμε σὲ κάποια ἀπόστασι καὶ περιμέναμε. Μετὰ ἀπὸ λίγη ὥρα βλέπουμε κάποιον νὰ σταματᾶ ἔξω ἀπὸ τὸ ἴδιο σπίτι. Ἔβγαλε ἀπὸ τὴ τσέπη του τὸ καρνέ του καί, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ δρόμου, ἔγραψε κάτι. Τύλιξε κατόπιν τὸ σημείωμα καὶ τὸ τοποθέτησε στὴ κλειδαρότρυπα. Ἦταν ὁ τρίτος ἄνθρωπος ποὺ τοὺς ἀκολουθοῦσε χθές.

Ψιθυριστὰ καὶ σύντομα συνεννοηθήκαμε μὲ τὸν ὑπαστυνόμο. Ἐγὼ νὰ τὸν παρακολουθήσω καὶ ἐκεῖνος νὰ μείνη στὴ θέσι του καὶ νὰ πάρη μὲ κάθε τρόπο τὸ σημείωμα.

Ὁ τρίτος ἄνθρωπος, ἂς τὸν ὀνομάσουμε ἔτσι, προχώρησε, ἔφθασε στὴν ὁδὸ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ μπῆκε στὸ σπίτι ἀριθ. 31, ἀφοῦ ἄνοιξε μὲ κλειδὶ καὶ ἄναψε ἀμέσως τὰ φῶτα. Ἐνδειξις πὼς ἦταν τὸ σπίτι του. Ἄσκοπα θὰ περίμενα, γιατὶ ἦταν πιὰ περασμένη ἡ ὥρα. Γύρισα πίσω στὸν ὑπαστυνόμο.

— Τί ἔγινε ; τὸν ρώτησα. Βγῆκε κανεὶς ἀπὸ τὸ σπίτι ;

— Ὄχι, μοῦ φαίνεται πὼς θὰ ξημερωθοῦμε.

— Καὶ τὸ σημείωμα ;

—Νάτο, στὰ χέρια μου. Τὸ ἔβγαλα μὲ εὐκολία.

Εἴχαμε μεγάλη ἀδημονία νὰ δοῦμε τί ἔγραφε. Μὲ μεγάλη προφύλαξι σταθήκαμε, κάτω ἀπὸ τὸ ἀμυδρὸ φῶς τοῦ δρόμου, νὰ τὸ διαβάσουμε. Ἦταν γραμμένο ἰταλικὰ καὶ ἔλεγε :

Madame Marina pardon venito domani 3 ore presse parlerino — Kafiero.

Τὸ σημείωμα δὲν ἦταν σημαντικό, ἀλλὰ μᾶς ἔκανε γνωστὸ τὸ ὄνομα τοῦ τρίτου ἀνθρώπου. Κρατήσαμε ἀντίγραφο καὶ τὸ ἐτοποθετήσαμε πάλι στὴ θέσι του.

— Λὲς νὰ εἶναι συνθηματικό ; μοῦ εἶπε ὁ ὑπαστυνόμος.

—Ἴσως. Ὁ χρόνος θὰ τὸ δείξη.

Ξημέρωσε καὶ ὁ Περόττι δὲν βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι. Τότε φεύγοντας πήγαμε κατ' εὐθεῖαν στὰ κρεβάτια μας. Εἴχαμε γίνει πτώματα ἀπὸ τὴν ὀρθοστασία καὶ τὸ ξενύχτι.

Κατὰ τὸ μεσημέρι, ἀφοῦ ξεκουραστήκαμε, τραβήξαμε πάλι μὲ τὸν ὑπαστυνόμο στὴν ὁδὸ Πειραιῶς νὰ παρακολουθήσουμε τὸ σπίτι καὶ γιὰ νὰ δοῦμε ἂν θὰ ἐπραγματοποιεῖτο τὸ ραντεβοῦ τοῦ σημειώματος, ποὺ μᾶς φάνηκε τόσο παράξενος ὁ τρόπος τῆς ἐπιδόσεώς του. Πράγματι στὶς 3 ἡ ὥρα ἀκριβῶς ἔφθασε ὁ Μαντσόνι Καφιέρο καὶ κτύπησε τὴν πόρτα. Ἀμέσως τοῦ ἄνοιξαν. Τὸν ὑποδέχθηκε ἡ γνωστὴ κοπέλλα.

— Ἀσφαλῶς αὐτὸ εἶναι τὸ σπίτι της, εἶπα στὸν ὑπαστυνόμο. Ἔτσι δικαιολογεῖται καὶ ἡ ὁλονύκτιος παραμονὴ τοῦ Περόττι.

Ἀπὸ τὴ γειτονιά, μὲ κατάλληλο τρόπο, μάθαμε ποιὰ ἦταν ἡ κοπέλλα. Λεγόταν Μαρίνα (Λουΐτζι) Valeri, ἦταν Ἰταλικῆς καταγωγῆς, γεννημένη στὴν Ἀθήνα, καὶ κατοικοῦσε ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἐκεῖ.

Ἄρχισε πιὰ νὰ σκοτεινιάζη ὅταν ἔφυγε ὁ Μαντσόνι Καφιέρο. Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ τὸν παρακολουθήσουμε, ἀφοῦ γνωρίζαμε τὸ ὄνομά του καὶ τὴν κατοικία του. Τώρα μᾶς ἐνδιέφερε τί ἀπέγινε ὁ Περόττι. Ἦταν ἀκόμη μέσα στὸ σπίτι ἢ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε φύγει ;

(Συνεχίζεται)

Σ κ ῦ ρ ο ς

Ὑπὸ Ἀστυφύλακος κ. **ΚΩΝ. ΠΡΑΤΤΗ**

Μὲ λίγα λόγια θέλω νὰ στολίσω τὸ γραφικώτατο αὐτὸ νησάκι, μὲ τὶς μαγευτικές του ἀκτές, τὴν ὀργιώδη βλάστηση καὶ τὰ γραφικὰ ἀκρογιάλια του, ποὺ παρουσιάζει ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον, γιατὶ εἶναι πολὺ φορτωμένο μὲ ἱστορία, μολονότι μικρὸ σὲ ἔκταση καὶ πληθυσμό.

Τὸ γαλαζόχρωμο αὐτὸ διαμάντι, μὲ τὸ ἐπιβλητικὸ καὶ θρυλικὸ κάστρο του, εἶναι πατρίδα τοῦ μυθικοῦ ἥρωα, τοῦ Ἀχιλλέα.

Κολπίσκοι, ἀκρογιαλιές, ἀμμουδιές, ὅπου καὶ ἂν περιπλανηθῆς χορταίνει τὸ μάτι σου θέα κι ὁμορφιά, ἀπρόοπτη καὶ ἐνδιαφέρουσα, ἕνα ἀστραφτερὸ περιβάλλον, τονισμένο ἀπ' τὴ χαμογελαστὴ ἔκφραση καὶ πραότητα τῶν κατοίκων του.

Ὁ κυριώτερος μῦθος, ποὺ ἀναφέρεται στ' ὅμορφο αὐτὸ νησάκι, εἶναι γιὰ τὸν Ἀχιλλέα. Ὁ μυθικὸς αὐτὸς ἥρωας ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴν πατρίδα του συνάντησε στὸ ταξίδι του φοβερὴ τρικυμία ποὺ τὸν ἔρριξε στὰ παράλια τοῦ νησιοῦ. Ἐκεῖ πῆρε γυναίκα του τὴ Διημάδεια, κόρη τοῦ βασιλιᾶ Λυκομήδη, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε τὸν Νεοπτόλεμο. Ἀλλὰ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ θρυλικοῦ ἥρωα τῆς Ἀττικῆς, τοῦ Θησέα, συνδέεται μὲ τὸ γραφικὸ αὐτὸ νησάκι.

Λέγεται, μάλιστα, ὅτι ὁ ἡρωικὸς βασιλιὰς τῶν Ἀθηνῶν βρῆκε ἄδοξο τέλος, δηλαδή, ὅτι ὁ Λυκομήδης, στὸν ὁποῖον εἶχε καταφύγει, τὸν γκρέμισε ἀπὸ κάποιο βράχο καὶ πνίγηκε στὴ θάλασσα. Ὅταν ὅμως ἀργότερα τὸ νησὶ ὑποτάχθηκε στοὺς Ἀθηναίους, ὁ Κίμων μετέφερε τὰ ὀστᾶ τοῦ Θησέα στὴν Ἀθήνα.

Τὸ νησάκι αὐτὸ εἶναι δασῶδες καὶ εὔφορο μὲ πλούσιες πηγές.

Εἶναι ἕνα κομμάτι τοῦ ἥλιου.

Εἶναι ὅ,τι καὶ νὰ πῆ κανείς. Ὡραῖο καὶ ἀπὸ κοντὰ καὶ ἀπὸ μακρυά.

Εἶναι τὸ χάδι μιᾶς πάναστρης νύχτας.

Εἶναι τ' ὁλόχρυσο παμφέγγητο φεγγάρι.

Εἶναι ἡ ἔκφραση τοῦ γέλιου τ' οὐρανοῦ.

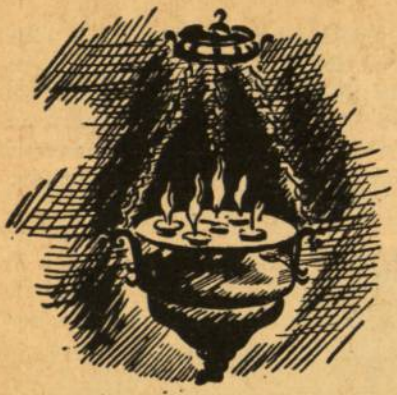
Εἶναι ἡ πνοὴ τοῦ Αἰγαίου καὶ τὰ μόσχα τοῦ γιασεμιοῦ.

Εἶναι ὀπτασία νεράϊδας, ὅαση τῶν Μουσῶν... γῆ τῶν ἐξιδανικευμένων ἐρώτων... ἀνάταση πρὸς τὸ Θεῖον... αὐτὸ τοῦτο τὸ Θεῖον.

Ὁ ἥλιος λάμπει πάνω ἀπὸ τὰ γαλανὰ νερά του. Χαμογελάει σὰν βασιλιάς, εὐχαριστημένος ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους του. Τὰ φρεσκοπλυμένα δένδρα δέχονται τὸ φῶς του μὲ πολὺ χαρά. Στὴν ἄκρη ἀπὸ κάθε φύλλο τους λάμπει καὶ ἀπὸ μιὰ δροσοσταλιά. Ἀγνάντια ἡ θάλασσα στέλνει τὴ μυρωμένη ἁρμύρα της, νὰ ἀνταμώση τὸ μύρο τοῦ θυμαριοῦ. Οἱ φυσικὲς καλλονές, οἱ θρῦλοι, οἱ τοπικὲς παραδόσεις καὶ οἱ ταπεινοὶ ἄνθρωποι ἔδωσαν σχεδὸν ἄφθονο ὑλικὸ στὴν πέννα τοῦ Σκυριανοῦ διηγηματογράφου. Τὸ πετράδι αὐτὸ τοῦ Αἰγαίου μας, ἀποτελεῖ ἕνα φυσικὸ φαινόμενο, ἕνα ἀσύλληπτης γοητείας θέαμα, καθὼς ὑψώνονται οἱ βράχοι του στὰ καταγάλανα νερὰ μὲ τὰ κατάλευκα σπιτάκια του καὶ τὰ γκριζογάλανα καλντερίμια του.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ὡραία Σκῦρος. Αὐτὸ εἶναι τὸ πετράδι τοῦ Αἰγαίου μας, ποὺ μὲ τὸ ἡλιοβασίλεμα ἀκτινοβολεῖ καὶ λάμπει σὰν νὰ θέλη νὰ δείξη ὅτι εἶναι τὸ πιὸ λαμπερὸ ἀπ' ὅλα τὰ πετράδια τοῦ κόσμου.

Κ. ΠΡΑΤΤΗΣ

ΤΙΜΩΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΙΩΑΝΝ. ΡΑΪΚΟΥ

Εὐλαβεῖς προσκυνηταί, συγκεντρωθήκαμε κι' ἐφέτος στὸ χῶρο τοῦ Συντάγματος Χωροφυλακῆς Μακρυγιάννη, γιὰ ν' ἀποτίσουμε φόρο τιμῆς καὶ αἰώνιας εὐγνωμοσύνης στοὺς μαχητὰς τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ τοῦ Πυροσβεστικοῦ Σώματος, οἱ ὁποῖοι, ἀγωνιζόμενοι ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἑστιῶν, τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1944, μὲ τὴν ἀπαράμιλλο σὲ ἡρωισμὸ θυσία των, ἔφραξαν τὸ δρόμο τοῦ κομμουνισμοῦ, ποὺ στυγνὰ καὶ ἀνάλγητα ζητοῦσε νὰ ξεριζώση κάθε τί τὸ ἑλληνικὸ καὶ νὰ ρίψη στὸν ἀφανισμὸ μιὰ φυλή, ποὺ τρεῖς χιλιάδες τώρα χρόνια πρωτοστατεῖ σὲ κάθε ἀγῶνα ἐλευθερίας.

Αὐτῶν τῶν νεκρῶν τὴ μνήμη, μὲ τὴν σεμνὴ καὶ κατανυκτικὴ κάθε χρόνο ἐπιμνημόσυνη τελετή, τιμοῦμε, τιμώντας συγχρόνως τοὺς ἀγῶνας ὅλων τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων, ἐναντίον τοῦ ἀδυσωπήτου ἐχθροῦ τῆς Δημοκρατίας, τοῦ κόκκινου φασισμοῦ. Αὐτὴ ἡ γιορτὴ δὲν ἔχει τὸ νόημα ὅτι θέλουμε νὰ φέρνουμε στὶς θύμησές μας τὶς θλιβερὲς ἐκεῖνες εἰκόνες ποὺ ζήσαμε καὶ οἱ ὁποῖες προσβάλλουν τὴν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια καὶ τὸ ἐλεύθερο πνεῦμα τῶν πολιτισμένων ἀνθρώπων. Ἔχει τὸ νόημα ὅτι ζητᾶμε νὰ εἴμαστε προσκυνηταὶ σὲ κείνους ποὺ μᾶς χάρισαν τὸ δικαίωμα νὰ ζοῦμε σήμερα ἐλεύθερα καὶ νὰ ἐργαζώμαστε ἐλεύθερα καὶ παράλληλα ἔχει τὸ νόημα ὅτι τὰ γεγονότα ἐκείνης τῆς ἐποχῆς θὰ πρέπει νὰ μᾶς ἔχουν πάντα ἐν ἐπιφυλακῇ, γιατὶ οἱ αἱμοδιψεῖς τυραννίσκοι δὲν ἔπαυσαν ποτὲ νὰ ἀπεργάζωνται τὸν ὄλεθρο.

Νά γιατὶ ἐμεῖς οἱ νεώτεροι θὰ πρέπει ν' ἀτενίζουμε μὲ κατάνυξη καὶ σεβασμὸ τὴ θυσία τῶν ἡρώων ἀγωνιστῶν μας τῆς ἐπαράτου ἐκείνης ἐποχῆς, καί, παίρνοντας δύναμη ἀπ' τὸ παράδειγμα ἐκείνων, ποτὲ νὰ μὴ μένουμε ἥσυχοι. Ἡ πεῖρα καὶ τά, κατὰ διάφορα χρονικὰ διαστήματα, γεγονότα, ποὺ ἔλαβαν χώρα στὴν πατρίδα μας ἀλλὰ καὶ σ' ἄλλες χῶρες, μᾶς δίδαξαν πόσο ὕπουλος, πόσο ἐπικίνδυνος καὶ πόσο ἀδίστακτος εἶναι ὁ κομμουνισμός, σὰν πρόκειται νὰ δημιουργήση γύρω του τὸ κλῖμα τῆς φοβίας, τῆς ἐξαθλιώσεως καὶ τῆς ἀπογνώσεως, στοιχεῖα ποὺ βοηθοῦν σημαντικὰ στὴν ἐπιτυχία τῶν ἀνόμων σκοπῶν του.

Ὅση καλὴ διάθεση κι' ἂν ἔχουμε, οἱ πράξεις τῶν ξενοκινήτων ὀργάνων τοῦ κομμουνισμοῦ δὲν μᾶς παρέχουν τὰ ἀπαραίτητα ἐχέγγυα γιὰ νὰ λησμονήσουμε τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1944. Γνωρίζουμε καλὰ ὅτι στὸν ἀρρωστημένο ἐγκέφαλο τῶν κομμουνιστῶν κάποιος ἄλλος ἢ παρόμοιος Δεκέμβριος ἑτοιμάζεται.

Τί ἔγινε ἀλήθεια τὸν Δεκέμβριο ; Ὁ ἑλληνικὸς λαός, πεινασμένος, δυστυχισμένος, ὁλοκληρωτικὰ κατεστραμμένος ἀπὸ τὴν ξενικὴ κατοχὴ καὶ τήν, κατὰ τὴν διάρκεια αὐτῆς, δράση τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν, περίμενε μὲ συγκίνηση καὶ ἀγωνία τὴν ὥρα πού, ἀπερίσπαστος, θὰ μποροῦσε νὰ ἐπιδοθῇ εἰρηνικὰ στὴν ἐπούλωση τῶν πληγῶν του, στὴν ἀνόρθωση τῶν χαμένων ὀνείρων του. Κι' ὅμως, τί τραγικὴ δοκιμασία!

Ἐνῶ ὁ λαὸς ἔτσι ἐσκέπτετο, κάποιοι ἄλλοι, ποὺ δούλευαν καὶ δουλεύουν γιὰ λογαριασμὸ τῶν «ἀφεντάδων», διαφορετικὰ ἔβλεπαν τὰ πράγματα. Γι' αὐτοὺς ἡ εὐκαιρία ἦταν μοναδική. Δὲν ἔσκυψαν πάνω στὸ πληγιασμένο σῶμα τῆς Ἑλλάδος νὰ γιάνουν τὶς πληγές. Τὶς ἄνοιξαν πιότερο, βύθισαν πιὸ βαθειὰ τὸ μαχαίρι τῆς ἀχαριστίας καὶ τῆς ἐγκληματικῆς των ψυχῆς, γκρέμισαν ὅ,τι οἱ ξένοι κατακτηταὶ σεβάσθηκαν ἢ δὲν εἶχαν προλάβει νὰ γκρεμίσουν, ξεκλήρισαν ὁλόκληρες οἰκογένειες, ρήμαξαν περιουσίες, σταύρωσαν καὶ ἀπηγχόνισαν κληρικοὺς καὶ ἁπλοῦς ἀνθρώπους, ποὺ πίστευαν στὴν Ἑλλάδα, γιατὶ μόνο ἔτσι ὑπελόγισαν ὅτι θὰ μποροῦσαν νὰ στήσουν τὸ θρόνο τῆς τυραννίας των. Πόσο ὅμως γελάσθηκαν καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ ἀφέντες των. Ξέχασαν πώς, σὲ τοῦτο τὸ κομμάτι τῆς γῆς, ἡ βία δὲν βρίσκει πρόσφορο γιὰ ἄνθηση ἔδαφος, πὼς ἡ τυραννία σπάζει τὰ πλευρά της στὴν μεγαλωμένη μὲ τὸ γάλα τῆς ἐλευθερίας ψυχὴ τοῦ Ἕλληνος. Λησμόνησαν πὼς ἐδῶ στέκει ἕνας Παρθενώνας, σύμβολο αἰώνιο τῶν ἀγώνων τῶν Ἑλλήνων γιὰ τὴν ἐλευθερία.

Οἱ Ἀρχηγοὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ Πυροσβεστικοῦ Σώματος κ.κ. Γ. Βαρδουλάκης, Θ. Ρακιντζῆς καὶ Ν. Μπουραντᾶς, ἱστάμενοι πρὸ τοῦ Διοικητηρίου τοῦ Συντάγματος Μακρυγιάννη, ὀλίγον πρὸ τῆς ἀφίξεως τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως.

Τὸ κακὸ ποὺ προξένησαν στὴ χώρα μας ἦταν μεγάλο. Μποροῦσε νὰ ἦταν καὶ χειρότερο. Ὅμως στὴν ἐπιβουλή τους βρῆκαν γενναίους μαχητάς, τοὺς ἄνδρες τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, τοῦ Πυροσβεστικοῦ Σώματος, τῶν Ἐνόπλων τότε Δυνάμεων τῆς Πατρίδος μας, τοὺς γνήσιους Ἕλληνας, οἱ ὁποῖοι δὲν λύγισαν, δὲν γονάτισαν, δὲν παρεδόθησαν. Ὤρθωσαν περήφανο τὸ ἀνάστημά τους, τέντωσαν διάπλατα τὰ στήθη των καί, ἀδιαφορώντας ἂν θὰ σκοτωθοῦν ἢ ὄχι, ρίχθηκαν στὴ μάχη, πολεμώντας παλληκαρίσια. Καὶ νίκησαν, γιατὶ πίστευαν στὴν νίκη. Καὶ νίκησαν, γιατὶ πολεμοῦσαν γιὰ τὰ ἰδανικὰ τῆς φυλῆς. Καὶ νίκησαν, γιατὶ πολεμοῦσαν γιὰ τὸ πανανθρώπινο ἰδανικό, τὴν ἐλευθερία. Καὶ νίκησαν, γιατὶ πάντα νικάει τὸ δίκιο καὶ ἡ ἐλευθερία.

Τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1944, οἱ ἄνδρες τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, μὲ τὶς γεμάτες αὐτοθυσία πράξεις των, ἔγραψαν καινούργιες σελίδες δόξας. Κατὰ κοινὴ λογική, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ νικήσουν, γιατὶ ἦσαν σαφῶς κατώτεροι στὸν ἀριθμὸ καὶ τὸν ἐξοπλισμὸ τῶν ἀντιπάλων. Κι' ὅμως νίκησαν, γιατὶ δὲ φοβήθηκαν τὸν θάνατο. Τὰ σώ-

ματά τους ἔγιναν τεῖχος ποὺ ἠμπόδισε νὰ κυλίση περισσότερο τὸ ποτάμι τοῦ αἵματος ποὺ ὠνειρεύοντο οἱ μητραλοῖες. Τὰ ἀκρωτηριασμένα σώματα τῶν ἀγωνιστῶν συναδέλφων μας καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων πατριωτῶν θὰ ὀρθώνωνται μπροστά μας, στὸ διάβα τῶν χρόνων, σὰν θλιβερὴ ἀνάμνηση μιᾶς ἐπαράτου ἐποχῆς, ποὺ γνώρισε ἡ Ἑλλάδα, καὶ θὰ θέτουν μπροστά στοὺς ἐλεύθερους ἀνθρώπους, ἐπιτακτικά, ὡμά, τὸ καθῆκον ποὺ ἔχουν νὰ ὑπερασπίζουν μὲ κάθε θυσία τὴν ἐλευθερία, τὴν ζωὴ καὶ τὴν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια. Ὅλοι οἱ ἐλεύθεροι ἄνθρωποι ἔχουν ἱερὴ ὑποχρέωση νὰ φωτίζωνται ἀπὸ τὰ διδάγματα τοῦ Δεκεμβρίου, γνωρίζοντας ἔτσι ποιὸς ἦταν καὶ ποιὸς εἶναι ὁ κομμουνισμός.

Θὰ περάσουν, ἴσως, πολλὰ χρόνια γιὰ νὰ παύση ὁ Δεκέμβριος νὰ εἶναι ὁ ἐφιάλτης τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Λένε πὼς τὸ αἷμα χωρίζει τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὅτι ἀκόμη,

Ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς Παῦλος, ἅμα τῇ προσελεύσει Του, ἀνταλλάσσει χειραψίαν μὲ τὸν Πρωθυπουργὸν κ. Κων. Καραμανλῆν.

ὅταν εἶναι ἀδελφικό, δὲν παγώνει εὔκολα, οὔτε ἐξαφανίζεται μὲ χημικὲς οὐσίες, ποὺ προετοιμάζει ἡ ὁποιαδήποτε σκοπιμότητα. Τὸ νὰ λησμονήσουμε τὸν Δεκέμβριο δὲν εἶναι δική μας ὑπόθεση. Εἶναι θέμα ποὺ κρίνεται ἀπὸ τὴν θέληση τῶν ἀρχόντων τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ. Αὐτοὶ θὰ πρέπει νὰ δώσουν ἐντολὴ στοὺς ὑποτελεῖς των νὰ παύσουν νὰ ἀπεργάζωνται τὴν καταστροφὴ τῆς πατρίδος μας. Ἂν αὐτὸ γίνη, ὁ Δεκέμβριος θὰ ξεχαστῇ καὶ τὸ αἷμα θὰ ξεραθῇ. Ὡς τότε ὅμως, τὰ ὅπλα παρὰ πόδα. Ἕτοιμοι γιὰ δράση, ἕτοιμοι γιὰ τὴν θυσία, ἕτοιμοι νὰ δώσουμε τὴν ζωή μας, ὑπερασπίζοντας τὰ ἰδανικὰ ποὺ πιστεύουμε. Ποτὲ δὲν πρόκειται νὰ ἡσυχάσουμε. Ἀγρυπνοῦμε, σὰν τοὺς ποιμένες τῆς Βηθλεέμ, περιμένοντας νὰ προσκυνήσουμε στὸ λίκνο τῆς ἐλευθερίας, προσφέροντας σὰν δῶρο τοὺς ἑαυτούς μας, ἂν ποτὲ βέβαια χρειασθῇ.

Σεμνά, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλητικά, ἔγινε καὶ ἐφέτος ἡ ἐπιμνημόσυνη δέηση. Οἱ ἴδιες προετοιμασίες, χωρὶς τίποτε τὸ ἐξεζητημένο. Ὅλα ἁπλᾶ καὶ ἀπέριττα. Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ τελετὴ αὐτὴ ἐφέτος ἔγινε σὲ ἐργάσιμη ἡμέρα ὑπῆρξεν ἡ αἰτία νὰ ἀπουσιάσουν ἀρκετοὶ προσκεκλημένοι. Παρὰ ταῦτα οἱ προσελθόντες ὑπερέβησαν κάθε προσδοκία. Τραυματίαι καὶ ἀγωνισταὶ τοῦ Δεκεμβρίου, μέλη οἰκογενειῶν τῶν πεσόντων μαχητῶν, ἐργατικὰ σωματεῖα, ὀργανώσεις, ἀντιπροσωπεῖες τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, τοῦ Πυροσβεστικοῦ Σώματος καὶ τῶν Στρατιωτικῶν Σχολῶν, εἶχαν ἀπὸ ἐνωρὶς καταλάβει τὶς θέσεις των. Ἐκτὸς τοῦ Πρωθυπουργοῦ κ. Καραμανλῆ Κωνσταντίνου, παρέστησαν ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς κ. Ροδόπουλος, ὁ τέως Πρωθυπουργὸς κ. Τσαλδάρης Κωνσταντῖνος, οἱ Ὑπουργοὶ κ.κ. Μακρῆς, Βρανόπουλος, Γεροκωστόπουλος, Δαβάκης καὶ Κούνδουρος, οἱ βουλευταὶ καὶ τέως Ὑπουργοὶ κ.κ. Ἀθανασιάδης - Νόβας καὶ Μανιαδάκης, οἱ βουλευταὶ κ. κ. Φαρμάκης, Παπαδάκης, Παπασπύρου, Τούμπας κ. ἄ., ὁ κ. Τουρκοβασίλης, ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων κ. Τσουκαλᾶς Ἄγγελος, οἱ Ἀρχηγοὶ Ἐπιτελείων τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ τοῦ Πυροσβεστικοῦ Σώματος, τέως Στρατηγοὶ καὶ Ἀρχηγοὶ τῆς Ἀστυνομίας, Ἀμερικανοὶ στρατιωτικοί, μέλη τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, τοῦ Ἀρείου Πάγου, τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου καὶ τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Πρυτάνεις καὶ καθηγηταὶ Ἀνωτάτων Σχολῶν, Δήμαρχοι, Κοινοτάρχαι καὶ Δημοτικοὶ Σύμβουλοι τῆς περιφερείας τῆς πρώην διοικήσεως Πρωτευούσης κ.ἄ.

Στὶς 10.30′ ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος, μετὰ τῆς ἀκολουθίας των εἰσήρχοντο στὸν χῶρο τῆς τελετῆς, ἐνῶ οἱ μουσικὲς τῆς Ἀστυνομίας καὶ τῆς Χωροφυλακῆς ἀνέκρουον τὸν Ἐθνικὸν Ὕμνον, καθὼς ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐχαιρέτα τὴν σημαία. Ἐν συνεχείᾳ οἱ ὑψηλοὶ προσκεκλημένοι, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Ὑφυπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Δαβάκη, τῶν Ἀρχηγῶν τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ τοῦ Πυροσβεστικοῦ Σώματος κ.κ. Βαρδουλάκη Γεωργίου, Ρακιντζῆ Θεοδώρου καὶ Μπουραντᾶ Νικολάου, τοῦ τελετάρχου, Ὑποστρατήγου τῆς Χωροφυλακῆς κ. Πέτροβα καὶ τῶν βοηθῶν αὐτοῦ Συνταγματάρχου κ. Ρωμανοῦ καὶ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α′ κ. Καθάρειου Ἀποστόλου, κατέλαβον, τὴν κάτωθι εἰδικοῦ στεγάστρου, θέση των. Ἡ τελετὴ ἀρχίζει.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν καὶ ἄλλων ἱερέων, χοροστατεῖ στὴν ἐπιμνημόσυνη δέηση. Κατὰ τὴν διάρκεια αὐτῆς ἀναπέμπει τὴν κάτωθι εὐχή :

«Δέσποτα Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ διὰ τοῦ Τιμίου Σου Σταυροῦ καὶ τῆς ἐνδόξου ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως θανατώσας τὸ θάνατον καὶ ζωὴν τῷ κόσμῳ Σου δωρήσαμενος, ὁ τὰς ὑπὲρ τῆς Ἁγίας Σου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἔθνους θυσίας τῶν τέκνων Σου εὐμενῶς προσδεχόμενος καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐν τῇ ἀγήρῳ Σου Μεγαλειότητι ἀναπαύων, Σοῦ δεόμεθα κατὰ τὴν εὔσημον ταύτην ἡμέραν, ἐν ᾗ ἐν δάκρυσι θαλεροῖς τῇ συμμετοχῇ εὐσεβῶν Βασιλέων, εὐλαβῶν Ἀρχῶν καὶ ἐξουσιῶν τῆς Πολιτείας ἡμῶν καὶ πλήθους τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος, ἐν κατανύξει ψυχῆς, μνήμην ἐπιτελοῦμεν καὶ μνημόσυνα ψάλλομεν τῶν ὑπὲρ πίστεως καὶ Πατρίδος εὐσεβῶς ἀγωνισαμένων καὶ ἐνδόξως πεσόντων ἐν τῷ αἱματοβρέκτῳ τούτῳ χώρῳ ἀξιωματικῶν, ὑπαξιωματικῶν καὶ ὁπλιτῶν τῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς, Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ Πυροσβεστικοῦ Σώματος, καὶ διὰ τοῦ τιμίου αὐτῶν αἵματος ἀνατρεψάντων τὰ ὀλέθρια κατασκευάσματα τῶν ἀνατροπῶν καὶ ὑποδουλώσεων εἰς τὰ ἄθεα αὐτῶν θέσμια, ἔπιδε, Κύριε, ἐπὶ τὰς δεήσεις ἡμῶν καὶ ἀνάπαυσον ἐν τῇ παρὰ Σοὶ ἀναπαύσει τὰς μακαρίας αὐτῶν ψυχάς.

Ὅτι, Κύριε, ἀπειλουμένης τότε τῆς ὑπερισχύσεως τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους ἐν τῇ Πατρίδι ἡμῶν, ἔταξαν τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν πρὸς ἀναχαίτισιν τοῦ ἀβυσσαλέου κύματος, ὅπερ ἠπείλει, νὰ καταποντίσῃ τὸ θεότευκτον πλοῖον, τὸ φέ-

ρον τὰς τύχας Ἐκκλησίας καὶ Ἔθνους ἡμῶν καὶ ἔστησαν εὐσεβείας τρόπαιον καὶ ἐντάφιον αἰώνιον, τὸ ὁποῖον οὔτε εὐρὼς οὔτε ὁ πανδαμάτωρ χρόνος ἰσχύσει νὰ καταλύσῃ καὶ τὸ ὑπέροχον αὐτῶν παράδειγμα κατέλιπον πρὸς μίμησιν εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς.

Δὸς δή, Κύριε, ἵνα ἀναθάλλωσιν ἑκάστοτε ἐν τῇ Πατρίδι ἡμῶν τοιοῦτοι ἀξιάγαστοι πρόμαχοι, ἵνα ἀφανίζωνται οἱ ἐπιβουλευόμενοι τὴν ἐν Σοὶ τῷ Χριστῷ καὶ Θεῷ ἐλευθερίαν ἡμῶν.

Ἡμεῖς δὲ οἱ ζῶντες καὶ εὐλογοῦντες ἤδη τὸ πανυπέρτιμον ὄνομά Σου, ἔτι καὶ ἔτι Σοῦ δεόμεθα, ἵνα ἵλεως γενόμενος ἐφ' ἡμᾶς, σώζῃς ἀεὶ τὴν ἁγίαν Σου Ἐκκλησίαν καὶ τὸν περιούσιον λαόν Σου ἀπὸ τοιούτων λαοφθόρων κινημάτων καὶ ἐπανα-

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος, χοροστατεῖ εἰς τὴν ἐπιμνημόσυνον δέησιν, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 18ετίας ἀπὸ τῆς καταστολῆς τοῦ κομμουνιστικοῦ κινήματος τοῦ Δεκεμβρίου 1944.

στάσεων, ἵνα ἤρεμον καὶ ἡσύχιον βίον διάγοντες, ὑμνολογοῦμεν τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομά Σου τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν».

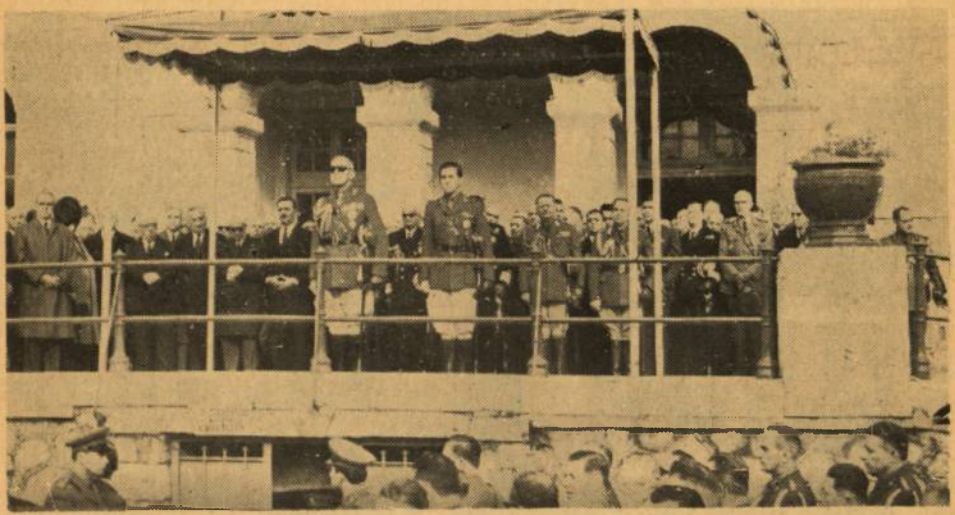
Ρίγη συγκινήσεως γεμίζουν τὸ εἶναι μας. Μικρὰ συννεφάκια λιβανωτοῦ χάνονται στὴν ἀτμόσφαιρα, ἐνῶ μιὰ γαλήνη βασιλεύει γύρω. Καθὼς ὁ Μακαριώτατος καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ χορωδία ψάλλει τὸ «αἰωνία ἡ μνήμη», τὰ χείλη μας ψιθυρίζουν κι' αὐτὰ λυπημένα τὸ «αἰωνία ἡ μνήμη». Στιγμὲς ἱερές, γεμᾶτες κατάνυξη. Στιγμές, ποὺ ταιριάζουν στὸ σκοπὸ τῆς γιορτῆς.

Τελειώνοντας ἡ ἐπιμνημόσυνη δέηση ὁ Ὑφυπουργὸς Ἐσωτερικῶν κ. Δαβάκης, παίρνοντας θέση μπροστὰ στὸ μικρόφωνο, εἶπε τὰ ἑξῆς :

«Μεγαλειότατε,

Ἡ διὰ Β.Δ. καθιερωθεῖσα σημερινὴ τελετὴ καὶ ἡ ὑποχρεωτικὴ προσέλευσις ὅλων ἡμῶν εἰς τὸν χῶρον τοῦ Συντάγματος Χωροφυλακῆς ἑκάστην 3ην Δεκεμβρίου, δὲν ἀποτελεῖ μόνον ἐπιτέλεσιν θρησκευτικοῦ καθήκοντος, πρὸς τοὺς ἡρωικοὺς νεκροὺς τῶν Δεκεμβριανῶν τοῦ 1944, ἀλλὰ καὶ ἀπότισιν φόρου τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς ὑπερασπισθέντας τὴν ἐλευθερίαν μας καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν μας ἄνδρας τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας.

Διὰ τοῦ σημερινοῦ, κατὰ συνέπειαν, μνημοσύνου δὲν ἐπιτελοῦμεν μόνον ἁπλῶς ἱερὸν θρησκευτικὸν καθῆκον, ἀλλὰ καὶ ὕψιστον ἐθνικὸν πρὸς τοὺς νεκροὺς ἑνὸς ἱεροῦ ἀγῶνος, ὑπὲρ διατηρήσεως τοῦ φιλελευθέρου δημοκρατικοῦ μας πολιτεύματος, τοῦ

Ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς Παῦλος, ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος, ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Κων. Καραμανλῆς καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι παρακολουθοῦν μὲ κατάνυξιν τὴν ἐπιμνημόσυνον δέησιν.

κοινωνικοῦ μας καθεστῶτος καὶ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας τῆς πατρίδος μας.

Διὰ τὴν ἑλληνικὴν δὲ ἰδιαιτέρως φυλὴν δὲν πρέπει νὰ μᾶς διαφεύγῃ ὅτι, τυχὸν ἐπικράτησις τοῦ κομμουνισμοῦ, δὲν σημαίνει ἁπλῶς τὴν ἐπιβολὴν ἑνὸς τυραννικοῦ καθεστῶτος, τῆς πλέον εἰδεχθοῦς μορφῆς, ἀλλὰ ἀποτελεῖ αὐτόχρημα θανάσιμον κίνδυνον ἐπιβιώσεως τῆς φυλῆς μας.

Μᾶς ὑπενθυμίζει ἀκόμη ἡ σημερινὴ ἐπιμνημόσυνος τελετουργία καὶ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπαράτου ἐχθρικῆς κατοχῆς, καθ' ἣν ἡ πατρίς μας, μετὰ σκληρὸν καὶ ἄνισον ἀγῶνα, ὅστις προεκάλεσε τὸν θαυμασμὸν ὅλου τοῦ κόσμου, ἐναντίον δύο πανισχύρων τότε ἐχθρικῶν δυνάμεων, αἱμάσσουσα, ἐξουθενωμένη, ἀνοργάνωτος, ἀνίσχυρος καὶ ἀνυπεράσπιστος, ἔδωσε τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὸν ἑλλοχεύοντα κομμουνισμὸν καὶ τοῦ παρέσχε τὴν δυνατότητα προσκαίρου ἐπικρατήσεως, διὰ τῆς ἐκμεταλλεύσεως παντὸς ἱεροῦ καὶ ὁσίου καὶ ἰδιαιτέρως καπηλευόμενος τὸν πατριωτισμὸν τῶν Ἑλλήνων, διὰ τρομοκρατίας καὶ ἐξαπατήσεως, νὰ μεταβάλῃ τὴν χώραν μας εἰς ἀπέραντον κόλασιν καὶ ἔρημον.

Ὅσον, ὅμως, καὶ ἂν ἦτο μεγάλη ἡ ἐθνικὴ αὕτη συμφορὰ εἶχε καὶ τὴν ὠφέλιμόν της πλευράν, διότι ἐγκαίρως ἔγιναν σαφέστατα γνωσταὶ αἱ προδοτικαὶ προθέσεις καὶ

οἱ ἀντεθνικοὶ σκοποὶ τοῦ Κ.Κ.Ε., ὥστε νὰ μὴ μᾶς ἐπιτρέπεται πλέον νὰ ἐθελοτυφλῶμεν καὶ ἐφησυχάζωμεν.

Ἐντεῦθεν ἀνακύπτει ἡ ὑποχρέωσις παντὸς Ἕλληνος, ὅστις ἐπιθυμεῖ τὴν ὕπαρξιν ἐλευθέρου, ἀνεξαρτήτου, δημοκρατικοῦ καὶ ὑπερηφάνου ἑλληνικοῦ κράτους, ὄχι μόνον νὰ ἀγωνίζεται πεισμόνως ἐναντίον τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ κομμουνισμοῦ, ἀλλὰ καὶ νὰ παραδώσῃ καὶ εἰς τοὺς ἐπερχομένους τὴν φρίκην τῶν ἔργων τῆς προσκαίρου ἐπικρατήσεώς του, διὰ νὰ κρατήσωσι καὶ οὗτοι ὑψηλὰ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀγῶνος καὶ νὰ καταστῶσι πρόθυμοι διὰ τὴν ὑπερτάτην θυσίαν, ἐὰν ποτὲ παραστῇ ἀνάγκη, ὑπὲρ τῶν εὐγενῶν ἐθνικῶν ἰδεωδῶν.

Ὡς ἁρμόδιος Ὑπουργὸς ἀποτίω φόρον τιμῆς ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐκφράζω τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ Ἔθνους πρὸς τοὺς ἡρωικοὺς νεκροὺς τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας».

Ἡ διὰ Βασιλικοῦ Διατάγματος καθορισθεῖσα ἐτησία ἐπιμνημόσυνη δέηση, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν πεσόντων ἀγωνιστῶν τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, ἐτελείωσε. Ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς μετὰ τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου καὶ τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς ἀκολουθίας Του ἀποχωροῦν. Τὸν ἀκολουθοῦν ὁ κ. Πρωθυπουργός, οἱ λοιποὶ ἐπίσημοι καὶ οἱ προσκεκλημένοι. Οἱ δρόμοι, ποὺ πρὶν δέκα ὀκτὼ χρόνια βάφτηκαν μὲ τὸ αἷμα τῶν συναδέλφων μας, κατακλύζονται ἀπὸ τοὺς εὐλαβεῖς τῆς μνήμης των προσκυνητάς. Τὰ μεγάφωνα ξανάρχισαν τὴν μετάδοση ἐμβατηρίων καὶ συνθημάτων, ποὺ εἶχε διακοπῆ μὲ τὴν ἔναρξη τῆς τελετῆς.

Γονατίζοντας μὲ σεβασμὸ καὶ εὐλάβεια, μπροστὰ στὶς ἡρωικὲς μορφὲς τῶν πεσόντων, ἀποτίουμε φόρο τιμῆς καὶ αἰώνιας εὐγνωμοσύνης καὶ ὁρκιζόμαστε πώς, σὰν κάποτε ἡ μοῖρα καὶ τὰ πράγματα τὸ θελήσουν, θὰ φανοῦμε γνήσιοι καὶ ἀντάξιοι συνεχισταί των.

Αἰωνία ἡ μνήμη σας ἀλησμόνητοι συνάδελφοι!

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

«...Τί νὰ γράψω;;;...»

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. ΣΠ. ΠΗΛΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ι. ΤΟ ΚΥΡΙΩΣ ΘΕΜΑ

...Ξημερώνει καθὼς γράφω... Κι' εἶμαι μονάχος μέσα στὸ τετράγωνο γραφειάκι μου, ποὺ τόσο ἀγαπῶ καὶ ποὺ μέσα στὸ ὁποῖο περνῶ τὶς περισσότερες ὧρες τῆς ἡμέρας.

...Πάει κι' αὐτὴ ἡ νύχτα... Πέρασε... Κι' ἦταν μιὰ παγωμένη νύχτα ποὺ μὲ ἀνάγκασε μερικὲς φορὲς νὰ σταματήσω τὸ γράψιμο καὶ νὰ τρίψω τὰ χέρια γιὰ νὰ ζεσταθῶ.

...Γύρω σιωπή... Ὅμως τὰ σκοτάδια σιγὰ-σιγὰ ἀρχίζουν νὰ ξεφτίζουν, καθὼς τὰ τρυποῦν τὰ πρῶτα χλωμὰ φῶτα τῆς αὐγῆς...

Ὁ πρόλογος τῆς μέρας...

Εἶπα πρόλογο καὶ θυμήθηκα αὐτὴ τὴν ἐργασία μου...

Ναί ! Ναί ! Νὰ ἕνα παράδειγμα ἐκ τοῦ φυσικοῦ. Ἕνας πρόλογος... Γραμμένος ἀπὸ τὴ φύση... Καὶ μιλᾶ γιὰ τὴ μέρα ποὺ ὅπου νἆναι φθάνει...

Τ' ἀστέρια χάθηκαν ἀπ' τὸν οὐρανό... Κι' οἱ ὄγκοι τῶν σπιτιῶν ἀρχίζουν σιγὰ-σιγὰ νὰ ξεχωρίζουν...

Πέρα ἐκεῖ, κάτω ἀπ' τὴν ἀνατολή, κάποιο φῶς... Εἶναι οἱ προπομποὶ τοῦ ἥλιου... Ὅλα μ' ἕνα ἀργό ρυθμὸ ἀλλάζουν... Τινάζουν ἀπὸ πάνω τους τὴ νάρκη τῆς νύχτας κι' ἑτοιμάζονται νὰ τεθοῦν σὲ κίνηση...

Δειλὰ-δειλὰ ἀνοίγει κάπου-κάπου ἕνα παράθυρο... ἕνας στρατιώτης τρέχει κατὰ τὸ δρόμο, κουμπώνοντας τὸ χιτώνιό του βιαστικά...ἕνα ὑπηρεσιακὸ λεωφορεῖο περνᾶ ἀπὸ τὸ δρόμο κορνάροντας...

Τὰ πρῶτα μπουλούκια ξεχύνονται στοὺς δρόμους...

Ὁ ἥλιος βγαίνει... Ὁ ἥλιος βγῆκε...

Καλὴ μέρα, Ζωή...

Καλή σου μέρα, Ἄνθρωπε...

Καὶ τὸ κυρίως θέμα ἀρχίζει...

Ἡ μέρα ! ! ! Ἀρχίζει μὲ τὶς πρῶτες ἡλιαχτῖδες καὶ ξεσηκώνει ἕναν ὁλάκαιρο κόσμο, ποὺ μέχρι πρὶν λίγη ὥρα φαινότατε νεκρός...

Λὲς καὶ κάποιος κούρδισε τοὺς ἀνθρώπους.. καὶ τρέχουν σὰν κωμικοὶ πρωταγωνιστὲς παλαιῶν ἔργων ἐδῶ κι' ἐκεῖ, κρατώντας δέματα καὶ χαρτοφύλακες, ἀνοίγοντας ἐφημερίδες ἢ τρώγοντας κουλούρια... ἐνῶ ἀπὸ μακριὰ σημαίνει ἥσυχα-ἥσυχα ἡ καμπάνα ἑνὸς μοναστηριοῦ...

Σηκώνουμαι καὶ πλησιάζω στὸ ἀνοικτὸ παράθυρο. Βλέπω τὸν ἥλιο, ἀκούω τὴ βοὴ ἑτούτης τῆς καταιγίδας, μυρίζω τὴν ὑγρὴ γῆ ποὺ μοσχοβολάει κι' ὕστερα στέκω νὰ κάνω μιὰ παρομοίωση.

Ἐτοῦτο τὸ ξημέρωμα εἶναι σὰν τὸ πρόλογο μιᾶς ἐκθέσεως. Κι' αὐτὴ ἡ ὁλοφώτεινη μέρα τὸ κυρίως θέμα της.

Ὁ πρόλογος ἐφώτισε μερικὲς πτυχές, τὶς πιὸ σημαντικές. Τώρα τὸ κυρίως θέμα θὰ ρίξη πλούσιο φῶς ἐπάνω στὸ θέμα μου. Θὰ τὰ ἰδῶ ὅλα καθαρά, ὅπως εἶναι, θὰ τὰ ἀκούσω, θὰ τὰ ὀσφρανθῶ, θὰ τὰ ψηλαφίσω, θὰ ἀγωνισθῶ νὰ τ' ἀποδείξω, θὰ ὑπερασπίσω τὴν παρουσία τους.

Κάπως ἔτσι πρέπει νὰ κάνω σὲ κάθε κυρίως θέμα.

Τί εἶναι, λοιπόν, τὸ «κυρίως θέμα ;»

Κανείς, δυστυχῶς, δὲν στάθηκε νὰ τοῦ δώσῃ ὁρισμό. Ὅμως εἶναι ἀνάγκη ἐμεῖς νὰ τὸ καθορίσουμε, ἂν θέλουμε νὰ ἔχῃ ἀπαιτήσεις αὐτὴ ἡ μελέτη μας.

Τί νἄναι τάχα ;

Ξέρετε ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία τῆς ἐκθέσεως πῶς τὴν βλέπω ;

Μὲ σκοποβολή.

Παίρνω τὸ ὅπλο, ὁπλίζω, γεμίζω, ἀσφαλίζω, τὸ φέρνω στὸν ὦμο μου καὶ ἀπασφαλίζω.

Ὁ πρόλογος τελείωσε.

Ὕστερα σκοπεύω, στέκω ἀκίνητος γιὰ λίγο, κρατῶ καὶ τὴν ἀναπνοή μου παρατηρώντας τὸν στόχο καὶ πυροβολῶ. Ἡ σφαῖρα φεύγει. Κατευθύνεται στὸ στόχο. Μόλις τὸν ἀκουμπήσει, κλείνει καὶ τὸ κυρίως θέμα.

Τ' ἀποτελέσματα ὅλων αὐτῶν τῶν ἐνεργειῶν μου εἶναι ὁ ἐπίλογος.

Ὥστε γιὰ νὰ φτειάξω τὸ κυρίως θέμα μου πρέπει νὰ τὸ ἰδῶ, νὰ τὸ γνωρίσω, νὰ τὸ σημαδεύσω, νὰ τὸ καθορίσω, κι' ὕστερα νὰ τρυπώσουν οἱ ἰδέες μου στὸ κέντρο του.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐργασία ποὺ πρέπει νὰ κάνω.

Ἔτσι, κυρίως θέμα εἶναι ὁ ἄγνωστος «Χ», ποὺ πρέπει μὲ μαθηματικοὺς ὑπολογισμοὺς ν' ἀποδείξω μὲ τί ἰσοῦται.

Εἶναι ἡ ἐξερεύνηση ἑνὸς πνευματικοῦ χώρου, ὁ καθορισμὸς τῶν ὁρίων, του, ὁ φωτισμὸς καὶ ἡ ὕδρευσή του.

Κυρίως θέμα εἶναι τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἐκθέσεως ποὺ ἀναλύει, ἐπεξηγεῖ, καθορίζει ἐπακριβῶς καὶ δίδει σαφῆ εἰκόνα, μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες, μιᾶς ἰδέας, ἡ ὁποία ἔχει τεθῆ ὡς θέμα ἐκθέσεως.

Ἂν εἶναι διήγηση, στὸ κυρίως θέμα θὰ καθορίσουμε πότε καὶ ὑπὸ ποιὲς συνθῆκες συνέβη ἕνα γεγονός, ποιὰ εἶναι τὰ πρωταγωνιστοῦντα πρόσωπα, τί ἀκριβῶς ἔκαναν καὶ ποιὰ διδάγματα θ' ἀντλήσουμε ἀπὸ τὶς πράξεις τους.

Ἂν εἶναι περιγραφή, στὸ κυρίως θέμα θὰ μιλήσουμε γιὰ τὸν τόπο, γιὰ τὸν χρόνο, γιὰ τὴν ἱστορία ποὺ συνδέεται μὲ τὸ θέμα, γιὰ τὸ σκοπὸ ποὺ μᾶς ὡδήγησεν ἐκεῖ καὶ γιὰ τὶς σκέψεις ποὺ ἐκάναμε ζώντας κοντά του. Ἐπίσης θὰ παραθέσουμε τὶς ἐντυπώσεις μας καὶ θὰ βάλωμε κάποιο λυρισμό, ποὺ θὰ δώσῃ μιὰ χάρη στὴν περιγραφή μας.

Ἂν εἶναι χαρακτηρισμός, θὰ δώσουμε ἕνα ὁρισμό, θὰ παρακολουθήσουμε ἐνέργειες, ἐκδηλώσεις καὶ ἀντιδράσεις καὶ θὰ μποῦμε στὴν ψυχοσύνθεση τοῦ χαρακτηριστέου καὶ θὰ τὸ σκιαγραφήσουμε ὅσο μποροῦμε πιὸ πιστά.

Ἂν εἶναι διήγημα θὰ ἀπαντήσουμε στὶς ἐρωτήσεις : ποιός ; ποῦ ; πότε ; τί ; γιατί ; καὶ θὰ περιγράψουμε σκηνὲς καὶ εἰκόνες.

Ἂν πρόκειται γιὰ πραγματεία, θὰ δώσουμε ἕνα ὀνομαστικὸ καὶ πραγματικὸ ὁρισμό, θὰ διαιρέσουμε τὴν ἔννοια, θὰ τὴν παραλληλίσουμε μὲ τὶς ἄλλες, θὰ βροῦμε τὴν ἀξία καὶ τὴν σκοπιμότητά της, θὰ ἀναζητήσουμε τὰ ἀποτελέσματα καὶ τὴν εὐεργετικὴ ἐπίδραση στὰ ἄτομα καὶ τὰ ἔθνη.

Ἂν εἶναι παραλληλισμός, θὰ περιγράψουμε δυὸ εἰκόνες καὶ θὰ τὶς συγκρίνουμε, ἀναζητώντας τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης.

Ἂν τὸ θέμα μας εἶναι μιὰ παροιμία θὰ κάνουμε διασάφηση τῶν ἐννοιῶν, θὰ προτρέψουμε σὲ ἐφαρμογή, θὰ φέρουμε παραδείγματα ἀπὸ τὴν ἱστορία καὶ τὴν καθημερινὴ ζωὴ καὶ θὰ βγάλουμε τὰ συμπεράσματά μας.

Ἂν εἶναι γνωμικό, θὰ ἀναζητήσουμε τὴν προέλευσή του, θὰ ἐρευνήσουμε τὴ σημασία ποὺ ἔδιδε ἐκεῖνος ποὺ τὸ εἶπε σ' αὐτὸ καὶ τὴ σημασία ποὺ ἔδιδαν οἱ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι καὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς ἀνθρώπους, καθὼς καὶ τ' ἀποτελέσματά του. Θὰ ἐξετάσουμε πῶς μποροῦμε νὰ ἐπιτύχουμε τὴν ἠθικὴ διδαχὴ ποὺ μᾶς ὑποδεικνύει καὶ τί θὰ καταφέρουμε μ' αὐτήν.

Ἀνάλογη μὲ τὸ θέμα θὰ εἶναι καὶ ἡ ἔρευνα καὶ ἡ ἀπόδειξη καὶ ἡ ἀνάπτυξή του.

Ἔτσι, βλέπουμε ὅτι στὸ κύριον θέμα εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ δώσουμε ὅσες μποροῦμε περισσότερες καὶ πιὸ πειστικὲς ἐξηγήσεις, νὰ ἀνατρέξουμε στὴν ἱστορία, νὰ βροῦμε τὴν ἀνάγκη ποὺ ἐπέβαλε τὴ δημιουργία μιᾶς ἰδέας ἢ μιᾶς καταστάσεως, νὰ ὑπογραμμίσουμε ὅλα τὰ συστατικά της στοιχεῖα, νὰ φέρουμε παραδείγματα, νὰ παραθέσουμε ἐπιχειρήματα, νὰ πείσουμε, κατὰ ἀδιαφιλονίκητο τρόπο, τὸν κριτή μας ὅτι κατέχουμε καλὰ τὸ θέμα καὶ εἴμαστε σὲ θέση νὰ τ' ἀναπτύξουμε.

Τὸ κυρίως θέμα πρέπει νὰ καταλαμβάνη τουλάχιστον τριπλάσιο χῶρο ἀπὸ τὸν πρόλογο καὶ τὸν ἐπίλογο καὶ εἶναι τὸ πιὸ σημαντικὸ τμῆμα τῆς ἐκθέσεως, ποὺ ἀποκαλύπτει ἐξ ὁλοκλήρου τὶς γνώσεις μας, τὶς ἱκανότητές μας, τὴν κρίση καὶ τὴν ἀντίληψή μας, καθὼς καὶ τὶς ἀτέλειες καὶ τὶς ἀδυναμίες μας.

Γι' αὐτὸ χρειάζεται ξεχωριστὴ προσοχὴ καὶ ἐπίπονη ἐργασία.

Ἀλλά, ἀρκετὰ γιὰ σήμερα.

Θὰ συνεχίσουμε στὸ ἑπόμενο τεῦχος τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν».

Γειὰ καὶ χαρά σας.

Σ. ΠΗΛΟΣ

Σημείωσις.

Παρακαλῶ τοὺς φίλους ἐπιστολογράφους νὰ σημειώνουν στὰ γράμματά τους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἐπώνυμό τους καὶ τὴ διεύθυνσή τους. Ἔτσι μὲ διευκολύνουν ὥστε νὰ μπορῶ νὰ τοὺς ἀπαντῶ, ἂν παρίσταται ἀνάγκη, ταχυδρομικῶς.

ΛΥΣΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

«Ἔγκλημα ἢ Αὐτοκτονία;»

Πρόκειται περὶ ἐγκλήματος καὶ οὐχὶ αὐτοκτονίας, διότι :

1) Ἐὰν ἦταν αὐτοκτονία, θὰ εἶχον παραλύσει τὰ νεῦρα τοῦ θύματος, βληθέντος ἀπὸ τὴν σφαῖρα τοῦ περιστρόφου. Ἐπομένως τὸ ὅπλον, λόγῳ τοῦ βάρους του, ἔπρεπε νὰ πέση καὶ ὄχι νὰ μείνη «σφικτὰ» στὴν παλάμη τοῦ θύματος.

2) Ὁ νέος, εὑρίσκετο στὸ σπίτι τοῦ θύματος ἀπὸ ὥρας. Ἐπομένως, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς βροχῆς, τὸ ἔδαφος κάτω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο ἔμεινε στεγνό. Σύμφωνα, λοιπόν, μὲ τὰ ὅσα εἶπε, ὅτι δηλαδὴ ἦλθε τὴν ὥρα ποὺ ἐτηλεφώνησε, τὸ χῶμα ἔπρεπε νὰ ἦταν βρεγμένο καὶ ὄχι στεγνό, πρᾶγμα ποὺ παρετήρησεν ὁ ἀστυφύλαξ καὶ ἀνέφερεν εἰς τὸν ὑπαστυνόμον.

Ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας ἔλυσαν ἐπιτυχῶς τὸ ἀστυνομικὸν πρόβλημα οἱ : κ.κ. Χαλαζωνίτης Γεώργ., Θᾶνος Θωμᾶς, Λιάσκας Ἰωάννης, Κ. Χ., οἱ δ/δες Παρασκευᾶ Ἑλένη, Σώτηρα Χαρούλα καὶ Δανασῆ Εἰρήνη, ὁ δόκιμος ἀρχιφύλαξ κ. Παναγιωτόπουλος Λεωνίδας, οἱ ἀστυφύλακες κ.κ. Σταμόπουλος Ἄγγελος, Χατζημανώλης Ἐμμαν., Δεπούλιος Δημήτριος, Ψῖνας Κωνστ., Περιβολιώτης Γεώργ. καὶ Ἀγραπίδης Δημήτριος, καὶ οἱ δόκιμοι ἀστυφύλακες κ.κ. Καραντζίκης Γεώργιος καὶ Ἀλαμπάσης Ἀριστείδης.

Η "ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ„

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

Μία συνταρακτικὴ τραγωδία τῶν ἡμερῶν μας, ὀφειλομένη εἰς ἓν τῶν νέων φαρμάκων τῆς ἐποχῆς, ἐδημιούργησεν εἰς Λιέγην τοῦ Βελγίου, κατὰ τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον μηνὸς Νοεμβρίου ἐ.ἔ., μίαν τῶν μεγαλυτέρων δικῶν εἰς τὰ ἐγκληματολογικὰ χρονικά, τὴν πολὺ δικαίως ἀποκληθεῖσαν ἐν Ἑλλάδι καὶ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην «Δίκην τοῦ αἰῶνος».

Τὸ συνταρακτικὸν αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως, ὡς πάντες εἴδομεν εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἔχει, ἐν ὀλίγαις γραμμαῖς, ὡς ἑξῆς: Μία Βελγὶς μητέρα, ἡ κυρία Σουζὰν Βαντεπούτ, ἔλαβε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κυήσεώς της τὸ νέον φάρμακον «θαλιδομίδη», ὅπερ, κατὰ λίαν ἐσφαλμένην ἐπιστημονικὴν ἔγκρισιν, ἐνδείκνυτο ἰατρικῶς διὰ τὰς περιπτώσεις κυήσεως. Ἀποτέλεσμα τῆς λήψεως ταύτης τοῦ φαρμάκου ὑπῆρξεν ἡ γέννησις βρέφους παραμορφωμένου εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ἄλλα μέρη τοῦ σώματός του. Ἡ κυρία Βαντεπούτ, ἐν τῇ παρόδῳ ἐλαχίστου χρόνου, καθ' ὃν ἕνιοι τῶν ἐπιστημόνων ἐχαρακτήρισαν ὡς ἀνίατον τὴν πάθησιν τοῦ βρέφους, ἕνιοι δὲ τούτων δὲν ἀπεφάνθησαν ὁριστικῶς ἐπὶ τούτου, ἐπρομηθεύθη, παρὰ τοῦ συμπολίτου της ἰατροῦ κ. Ζὰκ Καστέρς, ναρκωτικά, διὰ τῶν ὁποίων ἐθανάτωσε τὸ παραμορφωμένον βρέφος. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη, ὡς ἦτο φυσικόν, ἀπετέλεσε μίαν ἄνευ προηγουμένου κρίσιν συνειδήσεων εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων, τὸ ὁποῖον, παρὰ τὰς ἐπανειλημμένας δραματικὰς ἐκκλήσεις τοῦ εἰσαγγελέως, ὅπως οἱ κατηγορούμενοι κηρυχθοῦν ἔνοχοι, μετὰ ἐλαφρυντικῶν ὁπωσδήποτε, ἵνα μὴ ὑπάρξῃ προηγούμενον ἀτιμωρησίας τῆς εὐθανασίας, ἐν τούτοις ἠθώωσεν σχεδὸν παμψηφεὶ τοὺς κατηγορουμένους.

Ἡ κρίσις ἡ ὁποία ἐξέσπασε εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐκ τῆς φοβερᾶς ἐπιδράσεως τῆς θαλιδομίδης εἰς τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμὸν καὶ ἐκ τοῦ δράματος τὸ ὁποῖον ἔζησαν οἱ κατηγορούμενοι, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, οὐδένα ἄφησε ἀσυγκίνητον. Ποταμοὶ ὁλόκληροι μελάνης ἐχύθησαν ἀπὸ ὅλας τὰς ἐφημερίδας ὑπὸ μορφὴν εἰδήσεων, σχολίων, κυρίων ἄρθρων, χρονογραφημάτων, φωτογραφιῶν κλπ., διὰ τὴν ἀνὰ τὸν κόσμον περιγραφὴν τῆς προσωπικότητος τῶν κατηγορουμένων καὶ τῶν ἐνόρκων, διὰ τὰ νομικὰ προβλήματα, ἅτινα ἠγέρθησαν κατὰ τὴν δίκην, διὰ τὰς ἀγορεύσεις τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τῶν συνηγόρων, διὰ τὰς ἀπολογίας τῶν κατηγορουμένων, διὰ τὸν ὁμαδικὸν—ἐν τῇ κυριολεξίᾳ ὀχλοκρατικὸν—πανηγυρισμὸν χιλιάδων λαοῦ τῆς Λιέγης, ἅμα τῇ ἐκδόσει τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου. Κρίνομεν, κατόπιν τούτων, σκόπιμον νὰ ἀσχοληθῶμεν ἐνταῦθα, ἐν ὀλίγοις, εἰς τὸ ὅλον θέμα τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς ὑποθέσεως, παραθέτοντες τὰ κατὰ τὴν συγκλονιστικὴν δίκην τῆς Λιέγης προκύψαντα καὶ τὰ παρ' ἡμῖν ἰσχύοντα, ἀπὸ ἀπόψεως ποινικῆς.

*

Ἐκ τοῦ φοβεροῦ φαρμάκου «θαλιδομίδη» ἐγεννήθησαν πλεῖστα παραμορφωμένα βρέφη ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ. Τὸ τελευταῖον τοιοῦτον βρέφος, ἕως τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν γράφονται αἱ γραμμαὶ αὐταί, ἐγεννήθη παραμορφωμένον εἰς τὰς χεῖρας τὴν 6ην Νοεμβρίου ἐ.ἔ., ὡς τοῦτο ἀνεκοινώθη κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δίκης τῆς Λιέγης ὑπὸ τοῦ κ. Ζὰκ Μοττάρ, συνηγόρου τῶν κατηγορουμένων, προσθέσαντος ὅτι τὸ βρέφος ἀνήκει εἰς τὴν γυναικαδέλφην ἑνὸς τῶν κατηγορουμένων. (1)

---

1. Κατὰ τηλεγράφημα τοῦ Γαλλικοῦ Πρακτορείου Εἰδήσεων τῆς 16/11/62, ἐκ Στοκχόλμης, ὁ καθηγητὴς Γιὰν Βινμπέργκ, ἀνέφερεν εἰς ἔκθεσίν του πρὸς τὴν σουηδικὴν ὑπηρεσίαν Ὑγείας, ὅτι ἑκατὸν περίπου βρέφη, παραμορφωθέντα ἐκ τῆς «θαλιδομίδης», ἐγεννήθησαν εἰς τὴν Σουηδίαν. Ὁ ἴδιος καθηγητὴς καθώρισεν ὅτι εἰς τὰς περισσοτέρας τῶν περιπτώσεων, αἱ παραμορφώσεις εἶναι τοιαύτης φύσεως, ὥστε τὰ βρέφη δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ζήσουν περισσό-

'Η νεαρὰ κυρία Σουζὰν Βαντεπούτ, ἡ προμηθευθεῖσα τὰ ναρκωτικὰ φάρμακα ἐκ τοῦ τριακοντατριετοῦς ἰατροῦ κ. Ζὰκ Καστὲρς καὶ θανατώσασα διὰ τούτων τὴν μικρὰν θυγατέρα της Κορίν, ἀπελάμβανε τῆς γενικῆς ἐκτιμήσεως τῶν συμπολιτῶν της καὶ δι' οὐδὲν ἐκατηγορήθη κατὰ τὸ παρελθόν. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τὸν σύζυγόν της καὶ γενικῶς δι' ὅλην τὴν συγκατηγορουμένην οἰκογένειάν της. 'Εκ παραλλήλου ὁ ἰατρὸς κ. Ζὰκ Καστὲρς ἔχαιρε μεγίστης ἐκτιμήσεως καὶ ἐμπιστοσύνης ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῆς Λιέγης, φημιζόμενος διὰ τὸ ἀποστολικόν του πνεῦμα καὶ τὴν προσήλωσίν του εἰς τὸν ὅρκον τοῦ 'Ιπποκράτους. 'Εν τούτοις, ἡ κυρία Βαντεπούτ ἀπεφάσισε «νὰ ἀπαλλάξῃ τῶν βασάνων τοῦ κόσμου», ὡς κατέθεσε, τὴν μικρὰν θυγατέρα της, γεννηθεῖσαν παραμορφωμένην ἐκ τῆς λήψεως παρ' αὐτῆς τοῦ φαρμάκου τῆς θαλιδομίδης, ὡς συνέβη καὶ δι' ἑκατοντάδας ἄλλας νηπίων. Καὶ ὁ ἰατρὸς κ. Καστὲρς, ἀπεφάσισε, κατόπιν πολλῆς σκέψεως, νὰ χορηγήσῃ τὰ ναρκωτικά, ἐν πλήρει ἐπιγνώσει τοῦ σκοποῦ δι' ὃν προωρίζοντο, καὶ νὰ συμβάλῃ οὕτω εἰς τὴν θανάτωσιν τοῦ βρέφους.

Τὸ πιστοποιητικὸν θανάτου τῆς μικρᾶς Κορὶν ὑπέγραψεν ὁ ἰατρὸς κ. 'Ερπέν, ὁ ὁποῖος, μετὰ ἀπὸ πολλοὺς δισταγμούς, ἔγραψεν, ὅτι ὁ θάνατος αὐτὸς προῆλθεν ἀπὸ δηλητηρίασιν ἐκ βαρβιτουρικοῦ. 'Ωμολόγησεν ὅτι ἐδίστασε πολὺ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν νομικήν του ὑποχρέωσιν καὶ ὅτι θὰ εἶχε πολὺ μεγάλην διάθεσιν νὰ συγκαλύψῃ τὰ πραγματικὰ αἴτια τοῦ θανάτου. Καὶ ἡ αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου συνεκλονίσθη ἀπὸ χειροκροτήματα καὶ ἐπευφημίας καὶ ὁ πρόεδρος διέταξε τὴν ἐκκένωσιν, ὅταν ὁ κ. 'Ερπὲν ἐδήλωνε τελευτῶν : «'Εὰν ἤμουν βέβαιος ὅτι κανεὶς δὲν θὰ τὸ ἐμάνθανε, θὰ ἔγραφα εἰς τὸ δελτίον «θάνατος φυσικός !»...

'Αξία ὅλως ἰδιαιτέρου ἐνδιαφέροντος εἶναι ἡ θέσις τοῦ εἰσαγγελέως κ. Καπουΐντς, ἡ στάσις τῶν κατηγορουμένων καὶ ἡ ἀντίδρασις τοῦ πλήθους. 'Ο εἰσαγγελεύς, διαβλέπων τὰ αἰσθήματα τῶν ἐνόρκων, ἐκ τοῦ δράματος συνειδήσεως τῶν κατηγορουμένων καὶ ἐκ τῶν συμπαθῶν, κατὰ τὸ μᾶλλον, πρὸς τοὺς κατηγορουμένους ἐκδηλώσεων τοῦ πλήθους, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ δικαστηρίου, κατέβαλε ὑπερτάτας προσπαθείας διὰ τὴν μὴ ἀθώωσιν τῶν κατηγορουμένων καὶ δημιουργίαν νομικοῦ προηγουμένου, ὡς πρὸς τὴν εὐθανασίαν. Διεκήρυξεν ὁ Βέλγος εἰσαγγελεὺς πολλὰ ἀξιώματα, ἀποτελοῦντα ἀληθινοὺς σαπφείρους ἐν τῇ ἀπονομῇ τῆς δικαιοσύνης, ὡς τὰ παρατιθέμενα :

α) «..Ζῶμεν εἰς ἕνα κόσμον ὅπου ὁ ἄνθρωπος εὑρίσκει εἰς τὴν ἐφημερίδα του ὁλόκληρον σελίδα ἀφιερωμένην εἰς τὴν πρᾶξιν τῆς Σουζὰν Βαντεπούτ, ἀλλ' οὔτε μίαν γραμμὴν ἀφιερωμένην εἰς τὸ θάρρος χιλιάδων μητέρων, τῶν ὁποίων ἡ μητρικὴ στοργὴ εἶναι ἐξ ἴσου μεγάλη μὲ τὴν ἀτυχίαν ποὺ ἔπληξε τὸ τέκνον των. Μεταξὺ τόσων γονέων, οἱ γονεῖς Βαντεπούτ εἶναι οἱ μόνοι ποὺ εὗρον τὸν δρόμον τῆς ἀπελπισίας καὶ τοῦ ἐγκλήματος...».

β) «... 'Η ἐντολὴ «ο ὐ φ ο ν ε ύ σ η ς» ἰσχύει πάντα καὶ δι' ὅλους...».

γ) «... Εὑρίσκομεν εἰς τὰς ἐφημερίδας μας ὁλοκλήρους σελίδας ἀφιερωμένας εἰς τὴν πρᾶξιν τῆς Σουζὰν Βαντεπούτ, οὔτε μίαν γραμμὴν ὅμως διὰ τὰς χιλιάδας γυναίκας ποὺ ἐδέχθησαν τὰ ἐλαττωματικὰ τέκνα των καὶ τὰ περιέβαλον μὲ τὴν στοργή των...».

'Εκ τῆς πλευρᾶς τῶν συνηγόρων τῶν κατηγορουμένων, ἐδόθη ἀληθὴς μάχη καὶ τὸ αἴτημα, διὰ στόματος τοῦ κ. Ζὰκ Μοττάρ, ἦτο στερεότυπον :

«Ζητῶ ἀπὸ τοὺς ἐνόρκους νὰ συμβουλευθοῦν τὴν καρδίαν των, μᾶλλον, παρὰ τὰ ἄρθρα τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος...».

τερον ἀπὸ μερικοὺς μῆνας. 'Η ἔκθεσις ἀποκαλύπτει ἐπίσης ὅτι ὑπεβλήθησαν εἴκοσι αἰτήσεις δι' ἄμβλωσιν, ἐκ μέρους γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἔκαμαν χρῆσιν «θαλιδομίδης» κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κυήσεως. Μόνον εἰς δύο περιπτώσεις δὲν ἐδόθη ἄδεια, διότι δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ ἀποδειχθῇ μετὰ βεβαιότητος ὅτι ἐγένετο πράγματι χρῆσις τοῦ φαρμάκου ('Εφημερὶς «Μεσημβρινή», τῆς 16/11/62).

Οἱ κατηγορούμενοι, τέλος, ὡμολόγησαν πάντες μὲ θάρρος τὴν πρᾶξιν των, ἐτόνισαν ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ πράξουν ἄλλως καὶ οὐδεμίαν μεταμέλειαν ἐπέδειξαν. Τὴν ψυχικὴν ἀγωνίαν ὅλων ἀνευρίσκομεν εἰς τὰ μεταδοθέντα διὰ τῶν ἐφημερίδων πρακτικὰ τῆς δίκης. Παρουσιάζει ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον ἡ κατάθεσις τῆς κυρίας Καστέρ, ἡ ὁποία ἐπροκάλεσεν λυγμοὺς εἰς ἐνόρκους καὶ ἀκροατήριον, ὅταν περιέγραψε τὴν ἀγωνίαν τὴν ὁποίαν ἔφερεν εἰς τὸν σύζυγόν της τὸ δίλημμα, πρὸ τοῦ ὁποίου εὑρέθη.

«...Πηγαινοήρχετο, εἶπεν ἡ κυρία Καστέρ, κατὰ μῆκος τῆς αἰθούσης, τῆς οἰκίας μας, μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς κυρίας Κοϊπέλ, τῆς μητέρας τῆς κυρίας Βαντεπούτ. Ἐκράτει τὸ κεφάλι του καὶ μὲ ἠρώτα: «Τί νὰ κάμω; Δὲν ξέρω». Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τοῦ εἶπα: «Ἔχεις ἕνα παιδί. Ἔχεις ἕνα γυιό. Σκέψου τὸ παιδί σου, προτοῦ νὰ λυπηθῇς τὸ παιδὶ τῶν ἄλλων...».

Ἡ παρέλασις πλείστων μαρτύρων, ἀναπήρων ἢ ἀσθενῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον εὐεργετηθῇ ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ κ. Καστέρ, ἡ προβολὴ φωτεινῶν εἰκόνων ἐντὸς τῆς αἰθούσης τοῦ δικαστηρίου ὑπὸ διαπρεποῦς ἐπιστήμονος ἰατροῦ, φωτεινῶν εἰκόνων διὰ τῶν ὁποίων ἀπεκαλύπτοντο εἰς τοὺς παράγοντας τῆς δίκης αἱ φοβεραὶ ἐπιδράσεις τῆς θαλιδομίδης ἐπὶ τῶν κυττάρων τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ, αἱ μάχαι τῶν συνηγόρων, ἡ ὑπερήφανος στάσις τῶν κατηγορουμένων, τονιζόντων τὴν «ἄδικον δίκην» ἡ ὁποία τοὺς ἔπληξεν ἔφεραν τὴν «νίκην τῆς καρδίας ἐπὶ τοῦ νόμου», ὡς ἐπανηγύρισαν ἔντυπα ἀνὰ τὸν κόσμον καὶ χιλιάδες λαοῦ εἰς τὴν Λιέγην, παρὰ τὴν ἀληθινὴν πραγματικότητα τὴν ὁποίαν ἐπέσυρεν κατ' ἐπανάληψιν ὁ εἰσαγγελεὺς κ. Καπουέντς, τονίζων πλὴν τῶν προαναφερθέντων:

α) Ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑπάρξῃ τὸ προηγούμενον τῆς ἀθωώσεως κατηγορουμένων διὰ φόνον, διὰ λόγους εὐθανασίας. Ἀνάγκη νὰ ὑπάρξῃ καταδίκη καὶ νὰ ἀναγνωρισθοῦν εἰς τοὺς κατηγορουμένους ἐλαφρυντικά. Δυνατὸν νὰ δοθῇ ἐκ τῶν ὑστέρων καὶ χάρις.

β) Ὅτι πρέπει νὰ εὕρουν ἱκανοποίησιν αἱ χιλιάδες γονεῖς τῶν θυμάτων τῆς θαλιδομίδης, οἱ ὁποῖοι ἐδέχθησαν τὰ ἐλαττωματικὰ τέκνα των καὶ τὰ περιέβαλαν μὲ τὴν στοργήν των.

γ) Ὅτι ἡ κοινωνικὴ ἀρχὴ τοῦ «οὐ φονεύσης» δὲν πρέπει ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ καταργηθῇ καὶ αἱ σκληραὶ ἡμέραι τῆς Σπάρτης δὲν πρέπει νὰ ἐπαναφερθοῦν. Ἡ ὑπὸ τοῦ Χίτλερ καθιερωθεῖσα εὐθανασία δὲν ἔχει λόγον εἰς τὰς πολιτισμένας κοινωνίας.

δ) Ὅτι χιλιάδες μητέρων, αἱ ὁποῖαι ζοῦν καθημερινῶς μὲ ὁπαραγμὸν τὸ δρᾶμα τῶν βεβαρημένων ἀπὸ τὴν φύσιν ἢ ἀναπήρων παιδιῶν τους, θὰ ἐκλάβωσι τὴν δικαίωσιν τῆς νεαρᾶς κυρίας Βαντεπούτ ὡς καταδίκην τῆς ἰδικῆς των αὐτοθυσίας. Καὶ κάτι, ἴσως, τραγικώτερον. Ὡς περικλείουσαν τὴν ἔμμεσον ἐπιταγήν: «Ἀπαλλάξατε τὰ παιδιά σας ἀπὸ τὸ μαρτύριον τῆς ζωῆς των».

Τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν δώδεκα ἐνόρκων καὶ τὴν ἐκ τούτου ἀθώωσιν τῶν κατηγορουμένων, ἐδέχθη τὸ παγκόσμιον κοινὸν μὲ ἀνάμικτα αἰσθήματα, περισσότερον ὅμως μὲ ἀνησυχίαν. Ὁ ἑλληνικὸς τύπος, ἐν τῇ ὁλότητί του σχεδόν, εἶδεν εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ἠθικὴν μὲν δικαίωσιν τῆς πράξεως τῆς κ. Βαντεπούτ, πλὴν ὅμως ὁδὸν διανοίγουσαν σωρείαν προβλημάτων εἰς τὴν πλήρη συγχύσεων καὶ τεταραγμένην ἐποχήν μας. Οἱ πανηγυρισμοὶ τῆς ἀθωώσεως ἐχαρακτηρίσθησαν ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν καὶ τὴν διεθνῆ κοινὴν γνώμην, ἔστω καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων, «θορυβώδεις» καὶ «ἄσεμνοι» καὶ «ἐπικίνδυνοι». Οἱ πέντε ἀθῶοι ἐχαρακτηρίσθησαν ὡς «θύματα, ναί», ὄχι ὅμως καὶ «ἥρωες!...».

Χαρακτηριστικαὶ εἶναι αἱ κρίσεις τοῦ ξένου τύπου διὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς «δίκης τῆς θαλιδομίδης», τῆς «Δίκης τοῦ αἰῶνος», κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν.

Εἰς τὸ Βέλγιον, ἐν πρώτοις, ὁ τύπος παραμένει διχασμένος, ὡς καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δίκης. Ἡ Χριστιανοδημοκρατικὴ ἐφημερὶς «Λὰ Σιτὲτ» γρά-

φει : «Ὑπάρχουν Χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι ἀναρωτῶνται ἂν δὲν ἡμάρτησαν οἱ ἐναγόμενοι. Ἂς ἀφήσωμεν εἰς τὸν Θεὸν τὴν φροντίδα νὰ βυθομετρήσῃ τὰς συνειδήσεις». Ἑτέρα ἐφημερίς, ἡ καθολικὴ «Λ ί μ π ρ ο Μ π ε λ ζ ί κ,», καταλήγει : «... Εἶναι ἀστήρικτος ἡ ἀπόφασις, τόσον ἀπὸ νομικῆς ὅσον καὶ ἀπὸ ἠθικῆς ἀπόψεως». Καὶ ἡ σοσιαλιστικὴ ἐφημερὶς «Λ ὲ Π έ π λ», γράφει ὅτι ἡ ἀπόφασις τῶν ἐνόρκων ἀπήτει θάρρος, ὅπως θάρρος ἀπήτει καὶ ἡ πρᾶξις τῶν κατηγορουμένων. «Ἡ Δικαιοσύνη ἔκρινεν. Καὶ καλῶς ἔκρινεν», συμπεραίνει.

Ε ἰ ς τ ὴ ν Γ α λ λ ί α ν, ἡ ἐφημερὶς «Μ ό ν τ», σημειώνουσα ὅτι ἡ κατάστασις ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ χέρια τῆς ὑπερασπίσεως, τονίζει : «Θύματα ναί... ὄχι ὅμως καὶ ἥρωες οἱ πέντε κατηγορούμενοι... Μία νέα ἀθώωσις δὲν θὰ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ ἀναγάγῃ εἰς γενικὸν κανόνα μίαν ἐνέργειαν, ἡ ὁποία θὰ μᾶς ἐπανέφερεν εἰς τὰς σκληροτέρας ἡμέρας τῆς Σπάρτης ;... Ἡ ὑπεράσπισις δὲν ἐζήτει τόσα πολλά. Ἐπανειλημμένως ἐδήλωσε : «Δὲν ζητοῦμε νὰ μᾶς ἐγκρίνετε». Ἡ ἐτυμηγορία ὑπῆρξεν ὁ καθρέπτης τῆς δίκης : ἐνστικτώδης, δηλαδὴ ἄλογος, ὑποκειμενικὴ καὶ ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὸ πάθος...». Ἄλλη ἐφημερίς, ὁ «Φ ι γ κ α ρ ό», γράφει : «Κατεφέρθη πλῆγμα εἰς τὸν σεβασμὸν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Θὰ ἐπίστευε κανεὶς ὅτι ἐστέρευσαν αἱ πηγαὶ τοῦ οἴκτου καὶ τῆς ἀφοσιώσεως πρὸς ὅλους τοὺς ἀποκλήρους τῆς ζωῆς...». Ἐκ τῶν ὑπολοίπων ἐφημερίδων, ἡ «Φ ρ ὰ ν ς Σ ο υ ά ρ», σημειώνει : «Ὁ ἰατρὸς ὀφείλει νὰ ἀνακουφίζῃ καὶ νὰ παρατείνῃ τὴν ζωήν. Ἐὰν ἐνεργήσῃ διαφορετικά, δὲν εἶναι ἰατρός... Διὰ νὰ ἀνακουφίζουν τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς ἰατρούς, ποὺ δὲν ἔχουν ἀρκετὸ θάρρος, τὰ πολιτισμένα ἔθνη ἔχουν προβλέψει διὰ τὴν δημιουργίαν ἱδρυμάτων, ὅπου νοσοκόμοι καὶ ἰατροὶ ἔχουν αὐτὸ τὸ θάρρος». Καὶ ἡ κομμουνιστικὴ «Ο ὐ μ α ν ι τ έ», γράφει ὅτι καλῶς ἠθωώθησαν οἱ κατηγορούμενοι, πρέπει ὅμως νὰ εἶναι προσεκτικὴ ἡ κοινωνία ἐπὶ τῶν κινδύνων νὰ δημιουργηθῇ ἕνα κακὸν προηγούμενον φόνων εὐθανασίας.

Ε ἰ ς τ ὴ ν Ἀ γ γ λ ί α ν, οἱ «Τ ά ϊ μ ς», σημειώνουν : «Θὰ ἦτο σκληρὸν νὰ τιμωρηθοῦν οἱ κατηγορούμενοι μετὰ τὰ ὅσα ὑπέφεραν. Δὲν παύει ὅμως ἡ ἀπόφασις νὰ δημιουργῇ φοβερὸν προηγούμενον». Ὁ «Γ κ ά ρ ν τ ι α ν» ἐπίσης τονίζει : «Ἡ ἐτυμηγορία ἀποδεικνύει ὅτι ἡ κοινωνία δὲν ἔχει ἥσυχον τὴν συνείδησίν της, διότι δὲν ἐφρόντισε νὰ προστατεύσῃ τὰ θύματα τῆς θαλιδομίδης ἀπὸ τὸ δηλητηριασμένον δῶρον τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης... Ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὸν νόμον, ἀλλὰ ἀνθρωπιστική».

Ε ἰ ς τ ὴ ν Ἰ τ α λ ί α ν, ἡ χριστιανοδημοκρατικὴ ἐφημερὶς «Ἴ λ Π ό π ο λ ο», γράφει ὅτι ἡ ἐτυμηγορία «κατέφερεν βαρύτατον πλῆγμα εἰς τὰς πνευματικὰς ἀξίας, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶναι θεμελιωμένος ὁ σημερινὸς πολιτισμός». Καὶ ἡ καθολικὴ «Κ ο β υ κ ά ν ο», θεωρεῖ «ἀξιοσημείωτον» τὴν ἀπάρνησιν, ἔστω καὶ δι' ἀνθρωπιστικὰ αἴτια, τῆς ἀρχῆς ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ μόνος κύριος τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου...

Τ ὸ Β α τ ι κ α ν ό ν, κατεδίκασεν ἐντόνως τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου μὲ τὴν ἑξῆς ραδιοφωνικὴν ἐκπομπήν : «Μία ρωγμὴ ἐγένετο εἰς τὸν φραγμὸν ὁ ὁποῖος προστατεύει τοὺς ἀδυνάτους, τοὺς γέρους καὶ τοὺς ὑποφέροντας, τοὺς παραμορφωμένους. Μία ρωγμὴ εἰς τὸ ἱερώτερον καὶ πλέον ἀπαραβίαστον τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, εἰς τὸ δικαίωμα τῆς ζωῆς...». Καὶ εἰς ἄλλον του σχόλιον : «Οἱ κατηγορούμενοι ἀπηλλάγησαν, διότι ἐνήργησαν ἀπὸ ἀγάπην καὶ συμπόνοιαν ἐλαυνόμενοι. Ἀλλὰ τότε ἀπὸ μῖσος καὶ σκληρότητα κρατοῦν εἰς τὴν ζωὴν καὶ προστατεύουν ἄλλοι γονεῖς παρόμοια τέκνα ;».

(Συνεχίζεται)

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Καδμείας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Νευροκοπίου 25, κοντὰ στὴν Ἁγία Μαρκέλλα τοῦ Βοτανικοῦ.

Πρόκειται γιὰ τὴν περιώνυμη ἀκρόπολι τῶν Θηβῶν, ἡ ὁποία λέγεται ὅτι ἐκτίσθη ἀπὸ τὸν Κάδμο. Βρισκόταν πάνω σὲ λόφο, στὸ μέσον τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε τὸ ἀνάκτορο. Καδμεία ὠνομάζετο, κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, καὶ ἡ σημερινὴ πόλις τῶν Θηβῶν, ἀπὸ τὸν μυθολογικὸ ἱδρυτή της, τὸν Κάδμο.

Κάδμου.

Βρίσκεται στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Κηφισοῦ, κοντὰ στὸ Δημόσιο Καπνεργοστάσιο.

Ὁ Κάδμος, μυθολογικὸς ἱδρυτὴς καὶ βασιλιὰς τῶν Θηβῶν, ἦταν γυιὸς τοῦ βασιληᾶ τῆς Φοινίκης Ἀγήνορος καὶ ἀδελφός τῆς Εὐρώπης, ἐνῶ ἄλλοι τὸν θέλουν γυιὸ τοῦ Ὠγύγου. Περιπλανώμενος γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τῆς ἀδελφῆς του Εὐρώπης ἔφθασε στὴ Θήβα, ὅπου ἵδρυσε τὴν Καδμεία Ἀκρόπολι καὶ ἀνέλαβε τὴν ἀρχὴ τῆς πόλεως. Κατὰ τὴν παράδοσι ὁ Κάδμος εἶναι ὁ εἰσηγητὴς τῆς φοινικικῆς γραφῆς, τὰ γράμματα τῆς ὁποίας ὠνομάσθησαν «Καδμήια». Ἐξ αἰτίας τῶν πολλῶν ἀτυχημάτων ποὺ βρῆκαν τὴν οἰκογένειά του, ἀφήνοντας τὴ βασιλεία στὸ γυιό του Πολύδωρο, ἔφυγε μὲ τὴν γυναῖκα του Ἁρμονία στὴ χώρα τῶν Ἰλλυριῶν, ὅπου καὶ ἀπεβίωσαν.

Καζάζη Νεοκλέους (Νύσσης).

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λιοσίων 249, κοντὰ στὸν κινηματογράφο «Δώρα».

Ὁ Νεοκλῆς Καζάζης, καθηγητὴς τῆς Νομικῆς Σχολῆς στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν καὶ πολιτευόμενος, γεννήθηκε τὸ 1849 στὴ Πέτρα τῆς Λέσβου καὶ πέθανε τὸ 1936. Τὸ 1910 ἐξελέγη βουλευτὴς καὶ εἰργάσθη γιὰ τὴν ἀποκατάστασι τῶν ἀλυτρώτων Ἑλλήνων. Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἔργων του συμπεριλαμβάνονται : ἡ «Φιλοσοφία τοῦ δικαίου καὶ τῆς πολιτείας», ὁ «Κοινοβουλευτισμὸς ἐν Ἑλλάδι» καὶ ἡ «Ἐγκυκλοπαιδεία καὶ μεθοδολογία τοῦ δικαίου».

Καζάνη Δημητρίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μεσογείων 119, πίσω ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο τοῦ Ε.Ε.Σ.

Ὁ Δημήτριος Καζάνης, ἀπὸ τὰ Στύρα τῆς Εὐβοίας, ἀνεσκολοπίσθη στὸ χωριό του τὸ 1821, κατὰ διαταγὴ τοῦ Ὁμὲρ πασσᾶ τῆς Καρύστου. Τὸν ἴδιο θάνατο βρῆκαν καὶ οἱ τρεῖς γυιοί του. Ἀπὸ τὴν ἴδια οἰκογένεια καὶ ἄλλα μέλη προσέφεραν πολύτιμες ὑπηρεσίες τὸ καιρὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.

Καζαντζῆ Δημητρίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Θ. Βρεσθένους 78, κοντὰ στὴ πλατεῖα Γερμανοῦ, πίσω ἀπὸ τοῦ Φίξ.

Ὁ Δημήτριος Καζαντζῆς, Ἀθηναῖος ἀγωνιστὴς τοῦ 1821, μαζὶ μὲ τοὺς ἀδελφούς του Ἰωάννη καὶ Λάμπρο, ἐσκοτώθησαν στὴν πολιορκία τῆς Ἀκροπόλεως.

Καθημείας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Διστόμου 54, κοντὰ στὴν Ἁγία Ἐλεοῦσα τοῦ Κολωνοῦ.

Καθήμεια, παραφθορὰ τῆς λέξεως Ἀκαδήμεια, εἶναι παλαιὰ τοπωνυμία τοῦ παρὰ τὸν Κολωνὸν τμήματος τῶν Ἀθηνῶν.

Κάιζερμπεργ (Ἀριστοτέλους).

Πάροδος τῆς λεωφ. Συγγροῦ 154, πιὸ κάτω ἀπὸ τὴν Πάντειο Σχολή.

Ὁ Λουδοβῖκος Κάιζεμπεργκ, φιλέλλην Βαυαρὸς ὑπολοχαγὸς τῆς φάλαγγος τῶν Φιλελλήνων, ἐσκοτώθη στὴ μάχη τοῦ Πέτα, τὴν 4 Ἰουλίου 1822.

Καΐρη Θεοφίλου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς 22, πιὸ πάνω ἀπὸ τὴν πλατεῖα Καραμάνου.

Ὁ Θεόφιλος Καΐρης, θεολόγος, φιλόσοφος καὶ μεγάλος διδάσκαλος τοῦ Γένους, γεννήθηκε στὴν Ἄνδρο τὸ 1784 καὶ πέθανε στὶς φυλακὲς τῆς Σύρου τὸ 1853. Τὸν Μάϊο τοῦ 1821 ἐκήρυξε τὴν ἐπανάστασι στὴν Ἄνδρο καὶ ἀντεπροσώπευσε αὐτὴν σ' ὅλες τὶς συνελεύσεις τοῦ Ἀγῶνος. Τὸ 1836 ἵδρυσε τὴν περίφημη σχολὴ Ἄνδρου, τὴν ὁποίαν ὠνόμασεν «Ὀρφανοτροφεῖον» καὶ στὴν ὁποίαν ἐδίδασκε μόνος ὅλα τὰ μαθήματα τῶν θεωρητικῶν καὶ θετικῶν ἐπιστημῶν, ἀφοῦ τὸ 1835 εἶχεν ἀρνηθῆ τὴν ἕδρα τῆς φιλοσοφίας στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν. Γιὰ τὴ διδασκαλία του καὶ τὸ κήρυγμά του περὶ θεοσεβείας ἐκατηγορήθη ὡς αἱρετικὸς καὶ τὸ 1839 συνελήφθη, καθηρέθη καὶ ἐξωρίσθη στὴν Σκίαθο καὶ Θήρα. Τελικὰ ἀπηλάθη ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τὸ 1842.

Ὕστερα ἀπὸ τὸ Σύνταγμα τοῦ 1844, μὲ τὸ ὁποῖο καθιεροῦτο ἡ ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως, ὁ Καΐρης ἐπέτρεψε στὴν Ἄνδρο. Τὸ 1852 κατεδικάσθη, ἐπὶ προσηλυτισμῷ, σὲ φυλάκισι 2 ἐτῶν καὶ 10 ἡμερῶν. Ἡ καταδίκη του αὐτή, ποὺ τοῦ ἐστοίχισε καὶ τὸν θάνατο στὴ φυλακή, ἀνηρέθη ἀπὸ τὸν Ἄρειο Πάγο, ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατό του. Συνέγραψε πολλὰ καὶ διάφορα ἔργα. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴ Ν. Σμύρνη, κοντὰ στὸ γήπεδο Πανιωνίου).

Καισαρείας.

Πάροδος τῆς λεωφ. Βασ. Σοφίας 110, κοντὰ στὸ Ἱπποκράτειο νοσοκομεῖο.

Ἡ Καισάρεια, πατρὶς τοῦ Μ. Βασιλείου, ἦταν ἕδρα τῶν βασιλέων τῆς Καππαδοκίας καὶ ὠνομάζετο Εὐσέβεια, ἐνῶ παλαιότερα Μάζακα. Ὅταν ἔγινε πρωτεύουσα τῆς ρωμαϊκῆς ἐπαρχίας τῆς Καππαδοκίας, μετωνομάσθη, ἀπὸ τὸν Τιβέριο, σὲ Καισάρεια. Τὸ 1064 περιῆλθε στοὺς Σελτζουκίδας Τούρκους, τὸ 1243 στοὺς Μογγόλους καὶ τέλος στοὺς Τούρκους. Οἱ ἱεράρχες τῆς Καισαρείας διεκρίθησαν γιὰ τὴν φιλοπατρία των καὶ τὶς πολύτιμες ὑπηρεσίες ποὺ προσέφερον στὴν Ἐκκλησία καὶ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα. Βρίσκεται στὴν κεντρικὴ Τουρκία καὶ ἔχει σήμερα 65 χιλιάδες κατοίκους. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ πολλὲς συνοικίες).

(Συνεχίζεται)

Ἀριστοτέλης Σαμαρᾶς

Στὸ προσκλητήριο τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων τῆς 27-11-62 ἀπουσίαζε, δικαιολογημένα, ὁ Ὑπαστυνόμος Α΄ Σαμαρᾶς Ἀριστοτέλης. Ὕστερα ἀπὸ μακροχρόνια ἀνίατη ἀρρώστεια πέθανε στὸ Νοσοκομεῖο «Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρός». Τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἔχασε ἀκόμη ἕνα στέλεχός του. Ἡ κηδεία του ἔγινε τὴν ἑπομένη στὸ Α΄ Νεκροταφεῖο Ἀθηνῶν. Ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι, φίλοι καὶ συνάδελφοι, παλαιοὶ καὶ τωρινοὶ συνεργάτες, παρηκολούθησαν μὲ βαθειὰ λύπη τὴν ἐκφορὰ τοῦ ἀλησμόνητου Ἀριστοτέλη. Ἐκ μέρους τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ἀπεχαιρέτησε τὸν νεκρὸν καὶ κατέθεσε στέφανον ὁ Ἀστυνόμος Β΄ κ. Γιαννακάκης Μύρων, ὁ ὁποῖος μὲ λόγια γεμάτα συγκίνησι ἐξῆρε τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀποθανόντος καὶ τὴν ὑπηρεσιακή του σταδιοδρομία στὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας.

Ὁ Σαμαρᾶς Ἀριστοτέλης γεννήθηκε στὴν Ἐλασσόνα τὸ 1914. Τὸ 1935 κατετάγη ὡς κληρωτὸς στὸ Ἱππικὸ Λαρίσης. Μὲ τὴν κήρυξι τοῦ ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου βρέθηκε στὶς πρῶτες γραμμὲς τοῦ πυρός. Πῆρε μέρος σὲ πολλὲς μάχες καὶ ἐπέδειξε ἡρωισμὸ καὶ αὐταπάρνησι, τιμηθεὶς μὲ τὸ μετάλλιο ἐξαιρέτων πράξεων καὶ ἄλλων παρασήμων. Τὸ 1943 κατετάγη εἰς τὴν Ἀστυνομίαν καὶ τὸ 1944 εἰσῆλθε στὴν Σχολὴν Ὑπαστυνόμων ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξῆλθεν, ἐξ αἰτίας τῶν γεγονότων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὸν Ἰούνιο τοῦ 1946. Ἔκτοτε ὑπηρέτησε, κατὰ διάφορα χρονικὰ διαστήματα, σὲ πολλὲς καὶ διάφορες ὑπηρεσίες. Συνετός, πειθαρχικός, ἐπαγγελματικὰ καταρτισμένος, ἀγαπητὸς σὲ ἀνωτέρους καὶ κατωτέρους, ἠθικός, τίμιος καί, σὲ γενικὲς γραμμές, ἀκέραιος χαρακτήρας, συγκέντρωνε τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐκτίμησι ὅλων. Ὅσοι ἔτυχαν νὰ συνεργασθοῦν μαζί του, ἀσφαλῶς θὰ θυμοῦνται τὸν ἄνθρωπο Σαμαρᾶ, ποὺ μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν εὐγένειαν αἰσθημάτων ποτέ του δὲν ἔδωσε ἀφορμὴ σὲ σχόλια. Θὰ θυμοῦνται τὸν Ὑπαστυνόμο Σαμαρᾶ πού, ἔχοντας ἐπίγνωσι τῶν δυνατοτήτων του, ἐξετέλει μὲ προθυμία τὸ καθῆκον του, χωρὶς μεμψιμοιρίες.

Ὅμως ἐδῶ καὶ ἀρκετὰ χρόνια ἀνίατη ἀσθένεια ἄρχισε νὰ ὀργώνῃ τὸ κορμί του. Ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται τὶς δυνάμεις του νὰ τὸν ἐγκαταλείπουν. Παρὰ ταῦτα, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὸ διάστημα ἀναρρωτικῆς ἀδείας, γύρισε ξανὰ στὴν ὑπηρεσία, ἐλπίζοντας πὼς τὸ κακὸ θὰ τὸν ἄφηνε γιὰ ἀρκετὸ διάστημα ἥσυχο. Συνέχισε νὰ προσφέρῃ τὶς τελευταῖες του δυνάμεις, ἐνῷ ὅμως μέσα του, ὁ κακὸς τῆς ἀνθρωπότητος δαίμονας, συνέχιζε ὕπουλα καὶ χωρὶς ἀνάπαυλα τὸ φθοροποιό του ἔργο. Ἔτσι τὴν 27-11-62 ὁ Ἀριστοτέλης Σαμαρᾶς, πάνω στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου, ἄφησε τὴν τελευταία του πνοή. Ὁ πρόωρος χαμός του μᾶς γέμισε θλῖψι.

Εὐχόμαστε ὅπως ὁ Πανάγαθος Θεὸς χαρίσῃ στοὺς οἰκείους του τὴν ἐξ ὕψους παρηγορία καὶ τάξῃ τὴν ψυχὴ τοῦ ἀλησμόνητου συναδέλφου ἐν σκηναῖς δικαίων.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη φίλε Ἀριστοτέλη.

Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων προήχθησαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Υπαρχιφύλακος, ἐκ τοῦ καταρτισθέντος οἰκείου πίνακος καὶ πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένων ἰσαρίθμων ὀργανικῶν θέσεων, οἱ 'Αστυφύλακες κ.κ. Δελημάρκου Σταῦρος, Πετρόπουλος 'Αθανάσιος καὶ Μηλιώνης Βασίλειος.

***

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

'Η Φιλαρμονικὴ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, κατόπιν διαταγῆς τοῦ 'Αρχηγείου, ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ ἀρχιμουσικοῦ κ. Σωζοπούλου Βασιλείου, τοῦ διοικητοῦ αὐτῆς 'Αστυνόμου Β' κ. Ζυγοκώστα 'Ιωάννου, τοῦ 'Υπαστυνόμου Α' κ. Μπουκουβάλα Δημητρίου καὶ 50 κατωτέρων ἀστυνομικῶν, ἀπὸ 29/11-1/12/62 μετέβη εἰς Πάτρας, δι' ὑπηρεσιακῶν αὐτοκινήτων, προκειμένου νὰ λάβη μέρος εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ πολιούχου τῆς πόλεως, τοῦ πρωτοκλήτου τῶν 'Αποστόλων, 'Αγίου 'Ανδρέου.

Εἰς τὴν ὡς ἄνω ἑορτὴν συμμετέσχε καὶ ἡ Σχολὴ 'Υπαστυνόμων, διὰ τοῦ κοσμήτορος αὐτῆς 'Αστυνόμου Β' κ. Παπαθανασίου Λεωνίδου, 2 'Υπαστυνόμων Α' καὶ 43 δοκίμων 'Υπαστυνόμων.

Τὴν ἑσπέραν τῆς 29-11-62 ἡ Φιλαρμονικὴ παρήλασε διὰ τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν τῆς πόλεως, παιανίζουσα διάφορα θούρια καὶ πατριωτικὰ ἐμβατήρια. Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς, ἔλαβε μέρος εἰς τὴν λιτάνευσιν τῆς ἱερᾶς εἰκόνος τοῦ 'Αγίου, εἰς ἣν παρέστησαν αἱ Α.Α.Μ.Μ. οἱ Βασιλεῖς, πρὸς οὓς κατὰ τὴν ἄφιξιν καὶ ἀναχώρησίν Των ἀπεδόθησαν ὑπὸ τῆς Φιλαρμονικῆς τῆς 'Αστυνομίας αἱ κεκανονισμέναι τιμαί.

Τὴν 17ην ὥραν τῆς αὐτῆς, 30/12/62, ἡ Φιλαρμονική, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀρχιμουσικοῦ κ. Σωζοπούλου, βοηθουμένου ὑπὸ τοῦ 'Υπαστυνόμου Α' κ. Μπουκουβάλα, ἔδωσεν εἰς τὴν πλατεῖαν Βασιλέως Γεωργίου συναυλίαν μὲ πανηγυρικὸν μουσικὸν πρόγραμμα.

Καθ' ὅλας τὰς ἐμφανίσεις της, ἡ Φιλαρμονικὴ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων παρουσίασεν ἓν ἄρτιον μουσικὸν συγκρότημα καὶ προεκάλεσε τὰ ἐνθουσιώδη σχόλια τοῦ πολυπληθοῦς κοινοῦ. Γενικὰ ἡ συμμετοχή, τόσον τῆς Φιλαρμονικῆς, ὅσον καὶ τῆς Σχολῆς 'Υπαστυνόμων, προσέδωσαν μεγαλοπρέπειαν καὶ λαμπρότητα εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς πόλεως τῶν Πατρῶν.

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «'Αστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται χρόνια πολλά, ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ των ἑορτῇ, εἰς τοὺς 'Αστυνομικοὺς Διευθυντὰς Α' κ.κ. 'Αρχοντουλάκην 'Εμμανουήλ, Νικητάκην Νικόλαον, Βερελῆν Νικόλαον καὶ Ζερβόπουλον Σπυρίδωνα, εἰς τοὺς 'Αστυνομικοὺς Διευθυντὰς Β' κ.κ. Τσακρῆν Νικόλαον, Τσαλτάκην Νικόλαον, Τσάλταν Σπυρίδωνα καὶ Μπιτούνην Νικόλαον, εἰς τοὺς 'Υγειονομικοὺς Διευθυντὰς Β' κ.κ. Κιούπην Νικόλαον καὶ Πάγκον Νικόλαον, ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς κ.κ. ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους.

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ Ι' ΤΟΜΟΥ 1962

Α' ΓΕΝΙΚΟΝ

Ι. ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

Σελίς

Ἡ κοινωνικὴ ἀγωγὴ ὡς παράγων πολιτισμοῦ, ὑπὸ τοῦ τέως Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' κ. Νικ. Ἀρχιμανδρίτου 3, 193

Γενικὲς ἀρχὲς διοικήσεως (ἡγεσίας)καὶ ἐφαρμογὴ τούτων, ὑπὸ τοῦ τέως Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' κ. Νικ. Ἀρχιμανδρίτου 97, 154, 241

Ἕνα παράδειγμα κοινωνικῆς ἀγωγῆς, ὑπὸ τοῦ τέως Ἀστυν. Δ/ντοῦ κ. Δημοσθ. Κορέσση 129

Ἡ ψυχολογία τοῦ ὄχλου, ὑπὸ τοῦ τέως Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' κ. Νικ. Ἀρχιμανδρίτου 529

Συμπεριφορὰ ἀστυνομικῶν κατὰ τὴν ἐκτέλεση τῆς ὑπηρεσίας των, ὡς ἀτόμων καὶ στὴν κοινωνία, ὑπὸ τοῦ τέως Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' κ. Νικ. Ἀρχιμανδρίτου 625, 673, 726

Ἡ ἀγωγὴ στὴν Πειθαρχία, ὑπὸ τοῦ τέως Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' κ. Νικολ. Ἀρχιμανδρίτου 771, 817

ΙΙ. ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ—ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ πραγματικὴ ζωὴ τοῦ Σέρλοκ Χόλμς, ἀπὸ τὸ ἀμερικανικὸν περιοδικὸν «Reader's Digest», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Γεωρ. Γεωργακοπούλου 15

Τὸ χασίσιον ὡς παράγων ἐγκλημάτων, ὑπὸ τοῦ τακτικοῦ Καθηγητοῦ Ἐγκληματολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, Διευθυντοῦ τῶν Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν κ. Κωνστ. Γαρδίκα 55

Τὸ Δ' Διεθνὲς Συνέδριον Ἐγκληματολογίας, ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ Ποινικῶν καὶ Σωφρονιστικῶν Ὑποθέσεων Ὑπουργείου Δικαιοσύνης κ. Ι. Βεργοπούλου 157

Ἡ ἐργασία τῶν καταδίκων καὶ ὁ εὐεργετικὸς αὐτῆς ὑπολογισμὸς πρὸς μείωσιν τῆς ποινῆς, ὑπὸ τοῦ πρώην ἐφέτου, κυβερνητικοῦ πράκτορος εἰς τὰ μικτὰ διοικητικὰ δικαστήρια, δικηγόρου, γεν. γραμματέως τῆς «Ἑλληνικῆς Ἑταιρίας Ποινικοῦ Δικαίου», μέλους τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς «Διεθνοῦς Ἑταιρίας Ποινικοῦ Δικαίου» κ. Χρήστου Γιώτη 203

Ὁ ἀγὼν κατὰ τοῦ ἐγκλήματος, ὑπὸ τοῦ τέως Ἀστυν. Δ/ντοῦ κ. Δημοσθένους Κορέσση 356

Ψυχικὴ ὑγιεινὴ καὶ σκοπὸς αὐτῆς, ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ψυχιατρικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν κ. Κωνστ. Κωνσταντινίδου .. 435, 481

Τὰ μυστικὰ ὅπλα τοῦ νόμου, ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ «Master Detective», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀν. Βογιατζῆ 690, 739, 786

Ἡ ροπὴ ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων, ὑπὸ τοῦ δημοσιογράφου κ. Δ. Μυλωνᾶ 737

Σελὶς

Ἴχνη τοῦ ἐγκλήματος, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, ὑπὸ τοῦ Ἀρχιφύλακος κ. Κωνστ. Λαψάνη 869

Ἐξακρίβωσις ταυτότητος πτώματος τελείως ἀποσκελετωμένου, ἀπὸ τὸ γερμανικὸν περιοδικὸν «Kriminalistik», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστ. Βογιατζῆ 875

Τὸ 31ον συνέδριον τῆς Ἰντερπόλ. Νέαι μέθοδοι ἐξιχνιάσεως καὶ καταπολεμήσεως τοῦ ἐγκλήματος, ὑπὸ τοῦ δημοσιογράφου κ. Δημ. Μυλωνᾶ 923

Ἡ ἐργασία βασικὸν μέσον σωφρονισμοῦ τῶν καταδίκων, ὑπὸ τοῦ δημοσιογράφου κ. Δημ. Μυλωνᾶ 1015

Ἡ συμβολὴ τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν καταπολέμησιν τῆς ἐγκληματικότητος, ὑπὸ κ. Ι. Κίννα 1118

Ἡ «δίκη τοῦ αἰῶνος», ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη 1144

ΙΙΙ. ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Α' ΓΕΝΙΚΑ

Περίεργα καθήκοντα τῆς Ἀστυνομίας, ἀναμνήσεις τοῦ τέως Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' κ. Νικ. Ἀρχιμανδρίτου 37

Ἡ Ἀστυνομία τῆς ἀρχαίας Σπάρτης, ὑπὸ τοῦ Ἀστυφύλακος κ. Σ. Ἀντωνάκου 62

Σχέσεις Ἀστυνομίας καὶ κοινοῦ, ὑπὸ τοῦ Ἀστυν. Δ/ντοῦ Β' κ. Κωνστ. Τουζένη 205, 250, 303, 343, 394, 440

Τὰ πετρελαιοφάναρα τῶν πρώτων ἀστυφυλάκων, ἀναμνήσεις τοῦ τέως Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' κ. Νικ. Ἀρχιμανδρίτου 230

Ἡ φλεγματικότης εἰς τὴν ἀστυνομικὴν ὑπηρεσίαν, ὑπὸ τοῦ τ. Ἀστυν. Δ/ντοῦ κ. Δημοσθ. Κορέσση 231

Γυναῖκες ἀστυνομικοί, ἀπὸ τὸ ἀμερικανικὸν περιοδικὸν «Reader's Digest», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Γ. Γεωργακοπούλου 513

Ἀστυνομία Πόλεων, (ἔρευνα ἀπὸ τὴν κίνησιν καὶ δραστηριότητα τῶν Ἀστυνομικῶν Τμημάτων καὶ Ὑπηρεσιῶν) ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάν. Ράϊκου 517, 590, 646,703, 797, 847, 893

Ἀστυνομία καὶ Πολιτισμός, ὑπὸ τοῦ δικηγόρου κ. Κωνστ. Παπαρρηγοπούλου 542

Ἡ Ἀμερικανικὴ Ἀστυνομικὴ Ἀποστολὴ καὶ τὸ ἔργο της στὴν Ἑλλάδα, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάν. Ράϊκου 562

Ἡ τηλεόρασις εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἀστυνομίας, ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Β' κ. Γεωργ. Κανελλοπούλου 695

Ἀστυνομία καὶ Πολιτισμός. (Αἰτήματα τῶν ὀργάνων τάξεως—δικαίωμα προνομιακῆς μεταχειρίσεως), ὑπὸ τοῦ δικηγόρου κ. Κωνστ. Παπαρρηγοπούλου 733

Τεθωρακισμένα παρὰ τῇ Ἀστυνομίᾳ, ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Β' κ. Βασιλ. Κρύου 841

Μέσα διαβιβάσεων—Τηλεπικοινωνίαι ἐν τῇ Ἀστυν. Πόλεων, ὑπὸ τοῦ Ἀστυν. Β' κ. Βασιλ. Κρύου 1077

Ἡ ἀεροπορία εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἀστυνομίας, ὑπὸ τοῦ Ἀστυν. Β' κ. Γεωργ. Κανελλοπούλου 1079

Σελὶς

Β' ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΣ

Ἡ συμβολὴ τῶν ἀστυνομικῶν συντακτῶν εἰς τὴν ἵδρυσιν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ὑπὸ τοῦ δημοσιογράφου κ. Σπυρ. Λεωτσάκου 300, 357, 397, 445, 494, 539, 583, 637, 687

Γ' ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Ποῖος ἔκλεψε τὸ περιδέραιον; ὑπὸ τοῦ κ. «Μ» 953

Ἔγκλημα ἢ αὐτοκτονία; ὑπὸ τοῦ δοκ. Ἀστυφύλακος κ. Γ. Παπακανέλλου 1049

Μία ἐνδιαφέρουσα περίπτωσις δολοφονίας καὶ οὐχὶ αὐτοκτονίας, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ καὶ διασκευὴν τοῦ Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστ. Βογιατζῆ 1095

Λύσεις ἀστυνομικῶν προβλημάτων 1050, 1096, 1142

Δ' ΤΡΟΧΑΙΑ

Ἕνας νέος καναδικὸς νόμος διὰ τὴν προστασίαν τῶν ἀθώων θυμάτων τῶν αὐτοκινήτων, ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Β' κ. Γεωργ. Κανελλοπούλου 19

Βαδίζετε δεξιά, ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Β' κ. Γεωργ. Κανελλοπούλου 111

Ἡ κατάστασις τῶν μηχανῶν συγκοινωνίας καὶ τὰ τροχαῖα ἀτυχήματα, ὑπὸ τοῦ πρώην ἐφέτου κ. Χρήστου Γιώτη 259

Τὸ ραντὰρ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Τροχαίας, ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Β' κ. Γεωργ. Κανελλοπούλου 309, 353

Προτεραιότης κινήσεως διασταυρουμένων ὀχημάτων, ὑπὸ τοῦ τέως Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' κ. Νικ. Ἀρχιμανδρίτου 499

Τὰ τροχαῖα ἀτυχήματα καὶ αἱ αἰτίαι ποὺ τὰ προκαλοῦν, ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Β' κ. Γεωργ. Κανελλοπούλου 544

Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὴν Τροχαίαν, ὑπὸ τοῦ Ἀστυν. Β' κ. Γεωργ. Κανελλοπούλου 655

Ἡ Τροχαία Ἀθηνῶν (1914—1918), ὑπὸ τοῦ τέως Ἀστυν. Δ/ντοῦ κ. Δημοσθ. Κορέσση 1047

Εἰκονογραφημέναι ὁδηγίαι διὰ πεζοὺς καὶ τροχοφόρα, 64, 128, 170, 444
..... 450, 654, 854

Ε' ΑΜΕΣΟΣ ΔΡΑΣΙΣ

Ἀπολογισμὸς τοῦ Τμήματος Ἀσυρματοφόρων Ὀχημάτων Ἀστυνομίας Πόλεων κατὰ τὸ ἔτος 1962 190

14η Αὐγούστου 1959—14η Αὐγούστου 1962: Τρία χρόνια λαμπρᾶς ἀποδόσεως τῆς Ὑπηρεσίας Ἀμέσου Δράσεως Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαραλάμπους Σταμάτη 843

ΣΤ' ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Δράσις τῆς Διεθνοῦς Ἀστυνομίας (Ἰντερπόλ), ὑπὸ τοῦ δημοσιογράφου κ. Δημ. Μυλωνᾶ 7

IV. ΔΙΚΑΙΟΝ

Τὸ ἀνώτατον δικαστήριον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἐπιλαμβάνεται πταισματικῆς παραβάσεως, ἀπὸ τὸ ἀμερικανικὸν περιοδικὸν «Reader's Digest», κατὰ μετάφρασιν Ἀρχιφύλακος κ. Κων. Λαψάνη 9

Σελὶς

Τινὰ περὶ τῆς συμμετοχῆς εἰς τὸ ἔγκλημα. (ἄρθρα 45—49 Π.Κ.), ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δημ. Ντζιώρα 102, 164

Πολιτικοὶ θεσμοὶ τῶν ἀρχαίων Σπαρτιατῶν, ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Χρήστου Σγουρίτσα 145

Περὶ τῆς ἱεραρχικῆς προσταγῆς ὡς λόγου ἄρσεως τοῦ ἀδίκου τῆς πράξεως (ἄρθρον 21 Π.Κ.), ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δημ. Ντζιώρα 337

Αἱ ἀνθρωποκτονίαι ἐκ προθέσεως, ἐξ ἀμελείας καὶ δι' αὐτοκινήτων, ὑπὸ τοῦ δημοσιογράφου κ. Δημ. Μυλωνᾶ 389

Τινὰ περὶ τῆς κωφαλαλίας καὶ τῆς διαταράξεως ἢ συγχύσεως τῆς συνειδήσεως, ὡς καταστάσεων ἀνικανότητος πρὸς καταλογισμὸν τῆς πράξεως. (Ἄρθρα 33—36 Π.Κ.), ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δημ. Ντζιώρα 486, 535

Τινὰ περὶ τοῦ ἐγκλήματος τῆς κλοπῆς κατὰ τὸν Ποινικὸν Κώδικα, (ἄρθρα 372—379 καὶ 394 Π.Κ.), ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δημ. Ντζιώρα 678, 730, 774, 822, 865, 966

V. ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ (ΞΕΝΑ ΚΑΙ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ)

Ἡ ἀπαγωγὴ τοῦ βρέφους τῶν Λίντμπεργκ, ἀπὸ τὸ ἀμερικανικὸν περιοδικὸν «Reader's Digest», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστ. Βογιατζῆ 21, 65

Δολοφονία γυναικός, ἀπὸ τὸ ὡς ἄνω περιοδικὸν κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστ. Βογιατζῆ 29

Στραγγαλισμὸς Ἕλληνος στὴν Ἀλεξάνδρεια, ὑπὸ τοῦ τέως Ἀνθ/μου κ. Γ. Δουκάκη 113, 175, 215

Τὸ μεγάλο ἔγκλημα ἐξαπλοῦται καὶ εἰς τὸν Καναδᾶν, ἀπὸ τὸ ἀμερικανικὸν περιοδικὸν «Reader's Digest», κατὰ μετάφρασιν Ἀρχιφύλακος κ. Κων. Λαψάνη 117

Ἀπατεὼν—δολοφόνος—Ἀνακάλυψις καὶ σύλληψις αὐτοῦ, ἀπὸ τὸ ὡς ἄνω περιοδικόν, κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Α. Βογιατζῆ 121

Δολοφονία καὶ τεμαχισμὸς γυναικός, ἀπὸ τὸ αὐτὸ περιοδικὸν καὶ κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ 179, 227

Ἡ μυστηριώδης δολοφονία τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν Βαγδάτην, ὑπὸ τοῦ ἀρχιφύλακος κ. Κ. Λαψάνη, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ 221

Μεγάλη κατάχρησις στὸ δημόσιο Ταμεῖο Πατρῶν, ὑπὸ τοῦ τέως Ἀνθυπαστυνόμου κ. Γεωργίου Δουκάκη 260, 311

Δολοφονία καὶ λῃστεία γραίας, ἀπὸ τὸ ἀμερικανικὸν περιοδικὸν «Front Page Detective», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστ. Βογιατζῆ 263, 317

Παιδοκτονία (Ἀνακάλυψις—σύλληψις καὶ καταδίκη δράστου), τοῦ γερμανικοῦ περιοδικοῦ «Kriminalistik» κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστ. Βογιατζῆ 360, 409

Κυκλοφορία πλαστῶν λιρῶν Ἀγγλίας στὴν Ἑλλάδα, ὑπὸ τοῦ τέως Ἀνθ/μου κ. Γ. Δουκάκη, ... 401, 451

Ἡ διάρρηξις τῆς Τραπέζης τοῦ Σίηττλ δι' ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, ἐκ τοῦ ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ «Reader's Digest», κατὰ μετάφρασιν Ἀρχιφύλακος κ. Κων. Λαψάνη 405

Σελὶς

Δολοφονία νέας, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ ὑπὸ τοῦ 'Αρχιφύλακος κ. Κ. Λαψάνη 457

Πλαστογραφία τραπεζιτικῶν τσέκς, ὑπὸ τοῦ τέως 'Ανθ/μου κ. Γ. Δουκάκη 504, 546, 587, 639

Διαρρήκτης καὶ δολοφόνος, ἐκ τοῦ ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ «Master Detective», κατὰ μετάφρασιν 'Αστυφύλακος κ. 'Αναστ. Βογιατζῆ ... 509

Δηλητηρίασις, ἐκ τοῦ γερμανικοῦ περιοδικοῦ «Kriminalistik» κατὰ μετάβρασιν 'Αστυφύλακος κ. 'Αναστ. Βογιατζῆ 642

Μεγάλη κατάχρησις εἰς τὴν Λαϊκὴν τράπεζαν τοῦ Σὰν Ρέμο τῆς 'Ιταλίας, ὑπὸ τοῦ τέως 'Ανθ/μου κ. Γ. Δουκάκη 697, 750, 795, 837, 877, ... 926, 981, 1021, 1070

'Η σφαγὴ τοῦ διοικητοῦ καταδιώξεως καὶ ἡ σύλληψις τοῦ δολοφόνου ἀπὸ τὸ μπουλντὼγκ τοῦ θύματος, ἀναμνήσεις τοῦ δημοσιογράφου κ. Σπυρ. Λεωτσάκου 746

Πῶς νομισθεῖσα αὐτοκτονία ἀπεδείχθη στυγερὸν ἔγκλημα, ('Αναμνήσεις ἑνὸς ἀστυνομικοῦ) 853

Βιασμὸς καὶ δολοφονία νέας, ἐκ τοῦ ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ «Iron Detective», κατὰ μετάφρασιν 'Αστυφύλακος κ. 'Αναστ. Βογιατζῆ..... 975

'Ο ἄνθρωπος ποὺ πλήρωσε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν, ὑπὸ τοῦ 'Αστυν. Δ/ντοῦ Β' κ. Δημητρ. Μόρου 1075

Διπλῆ δολοφονία, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, ὑπὸ 'Αρχιφύλακος κ. Κωνστ. Λαψάνη 1123

Κατάχρησις 1.500.000 λιρεττῶν εἰς Κατάνην 'Ιταλίας, ὑπὸ τοῦ τέως 'Ανθ)μου κ. Γ. Δουκάκη 1128

VI. ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

'Η σκληραγωγία τῶν νέων ὡς μέσον σωφρονισμοῦ, ὑπὸ τοῦ δημοσιογράφου κ. Δημ. Μυλωνᾶ 109

'Απεργιακαὶ ἐκδηλώσεις καὶ συνέπειαι τούτων, ὑπὸ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Δ/ντοῦ Β' κ. 'Αθαν. Στρατῆ..... 171, 211, 255, 306, 349

'Ανατομικὴ ἐπισκόπησις τῶν ἐγκλημάτων κατὰ τῶν ἠθῶν, ὑπὸ τοῦ δημοσιογράφου κ. Δημ. Μυλωνᾶ 197

Τὰ ἐγκλήματα κατὰ τῶν ἠθῶν καὶ οἱ κίνδυνοι ἐκ τῆς ὑποτροπῆς, ὑπὸ τοῦ δημοσιογράφου κ. Δημ. Μυλωνᾶ 245

'Η σύγκρουσις τῶν δύο κόσμων ἢ ἡ σύγχρονος πνευματικὴ κρίσις, ὑπὸ τοῦ τέως 'Αστυν. Δ/ντοῦ Α' κ. Νικ. 'Αρχιμανδρίτου 387

'Επαιτεία. (Μία κοινωνικὴ πληγή), ὑπὸ τοῦ 'Υπαστυνόμου Β' κ. 'Ιωάν. Γιαννοπούλου..... 491

'Επαιτεία. ('Ενα πανάρχαιον προσοδοφόρον ἐπάγγελμα), ὑπὸ τοῦ δημοσιογράφου κ. Δημ. Μυλωνᾶ 780

'Η διαφθορὰ καὶ τὰ πορνεῖα ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι τῆς ἐποχῆς μας, ὑπὸ τοῦ δημοσιογράφου κ. Σπυρ. Λεωτσάκου 827, 880 920, 970, ... 1018, 1067, 1115

Κουτσαβάκηδες καὶ νταῆδες στὴν ἀρχαία ἐποχή, ὑπὸ τοῦ 'Αστυνόμου Β' κ. Παν. Παπαρρηγοπούλου 973

Σελὶς

VII. ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Α' ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Γυμνὸ Μοντέλο, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια ἐκ τοῦ Θ' τόμου) 43, 89, 137, 186, 236, 281, 331, 377, 430, 472, 522
569, 613, 661, 708, 763, 808, 857, 907, 957, 999, 1053 1096

Β' ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Στὴν ὑπηρεσία τῆς ἀγάπης, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Σπυρ. Πηλοῦ 271
Ἔτος προόδου, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Σπυρ. Πηλοῦ 365

Γ' ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ἡρωικὸ Τρίπτυχο, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη 324, 369
Μία ἀληθινὴ ἱστορία, ὑπὸ τῆς δημοσιογράφου κ. Ἰωάννας Θεμιστοκλέους 414

Δ' ΚΡΙΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ὁ «Δωδεκάλογος τοῦ Γύφτου» καὶ ἡ κομματικὴ (κομμουνιστικὴ) ἐπιστράτευση τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαραλ. Σταμάτη 577, 632, 683, 742, 783, 830, 887 935
Ὁ Ἥρως τοῦ Δρίσκου. (Προσφορὰ στὰ πενηντάχρονα τοῦ μεγάλου πατριώτη καὶ ποιητῆ Λορέντζου Μαβίλη), ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαραλ. Σταμάτη 1060

Ε' ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΙΔΕΩΝ — ΣΚΙΤΣΑ — ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Τί νὰ γράψω; ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Σπυρ. Πηλοῦ 600, 651, 706
..... 753, 985, 1042, 1089, 1140
Ἐγκωμιαζέτω σε ὁ πέλας καὶ οὐχὶ τὸ σὸν στόμα, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάν. Ράϊκου 800
Δειλινὸ κοντὰ στὴ θάλασσα, ὑπὸ τῆς μαθητρίας Γυμνασίου Ἀνθούλας Οἰκονόμου 807

ΣΤ' ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ὁ κ. Ἑλληνικοῦρος, ἀναμνήσεις τοῦ τέως Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' κ. Νικ. Ἀρχιμανδρίτου 363
Ὁ Μαχαραγιὰς ποὺ δὲν ἦλθε καὶ ἡ δεξίωσις ποὺ δὲν ἔγινε πρὸς τιμήν του, ἀναμνήσεις τοῦ δημοσιογράφου κ. Σπυρ. Λεωτσάκου..... 790

Ζ' ΠΟΙΗΣΙΣ

Στὴν βασιλοπούλα μας Σοφία, ὑπὸ τῆς κυρίας Ζαναντρὶς 493

Η' ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΚΑ

Ἐκδρομὴ τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων εἰς τὴν Ἐπίδαυρον, ὑπὸ τοῦ δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Βλασίου Τσουραπᾶ 756
Καλπάζοντας στὰ βόρεια. (Ἀθήνα—Θεσσαλονίκη—Βελιγράδι—Μόναχον—Κοπεγχάγη—Ὅσλο—Στοκχόλμη—Βιέννη—Ἀθήνα) ὑπὸ τοῦ τέως Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' κ. Νικ. Ἀρχιμανδρίτου 777, 833, 883 929
Ἐκδρομὴ στὸ ἐξωτερικό. (Γιουγκοσλαβία—Αὐστρία—Γερμανία—Γαλλία—Ἑλβετία—Ἰταλία), ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Ἰωάν. Γιαννοπούλου..... 803, 850, 896, 990, 1037
Ναύπακτος, ἡ νύμφη τοῦ Κορινθιακοῦ, ὑπὸ τοῦ Ἀστυφ. κ. Κων. Πράττη 806
Ἐκδρομὴ Σχολῆς Ὑπαστυνόμων, ὑπὸ τοῦ δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Πέτρου Γιολδασέα 949
Σκῦρος, ὑπὸ τοῦ Ἀστυφύλακος κ. Κωνστ. Πράττη 1132

Σελὶς

VIII. ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ—ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἑορταστικαὶ ἐκδηλώσεις πρὸς τιμὴν τῶν ἀποχωρησάντων ἀστυνομικῶν, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάν. Ράϊκου 71
Στὴ γιορτὴ τῆς Τροχαίας γιὰ τὴ βασιλόπιττα καὶ τὴ διανομὴ τῶν δώρων, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάν. Ράϊκου 81
Ἡ κοπὴ τῆς βασιλόπιττας στὴν Παιδικὴ Στέγη Ἑκάλης τοῦ Ο.Φ.Α., στὴν Ἀστυνομικὴ Σχολὴ καὶ στὴν αἴθουσα τοῦ Ο.Κ.Φ.Α. Πειραιῶς, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Σπυρ. Πηλοῦ 130
Πασχαλινὲς κουβέντες—Ὁ ἐκπαιδευτικὸς κόσμος ἐκφράζει τὸν ἐνθουσιασμό του—Καὶ οἱ μικροὶ μαθηταὶ συμπληρώνουν, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Σπύρου Πηλοῦ 417
Πάσχα στὴν Ἀστυνομικὴ Σχολή, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Παναγ. Ραφτοπούλου 423
Ἡ τελετὴ τῶν πριγκηπικῶν γάμων κατὰ τὴν 14ην Μαΐου 1962, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάν. Ράϊκου 461
Ἑορταὶ γιὰ τὰ 40 χρόνια τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων στὴν Πάτρα, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἀναστασίου Συφάντου 604
Ἡ Ὑποδιεύθυνσις Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν τιμᾷ φονευθέντα ὑπάλληλόν της, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάν. Ράϊκου 609
Ὁρκωμοσία νέων Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀρχιφυλάκων, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάν. Ράϊκου 657
Παιδικαὶ κατασκηνώσεις Ἀστυνομίας Πόλεων εἰς Ἅγιον Ἀνδρέαν Ἀττικῆς, ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Β' κ. Ν.Ἀθανασοπούλου 899
Τὸ ἀστυνομικὸ κινηματογραφικὸ συνεργεῖο παρουσιάζει..., ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Σπυρ. Πηλοῦ 939
Ἡ Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Ἀθηνῶν δεξιοῦται Ἑλβετοὺς ἀστυνομικούς—Ὁ Ροταριανὸς Ὅμιλος Ἀθηνῶν τιμᾷ ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάν. Ράϊκου 995, 1024
Μιὰ σεμνὴ τελετὴ στὸ Δερβένι, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Σπ. Πηλοῦ 1029
Οἱ Α' ἐτήσιοι σκοπευτικοὶ ἀγῶνες τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυν. Α' κ. Ἰωάν. Ράϊκου 1081
Ἡ συμμετοχὴ τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων εἰς τὰς ἑορτὰς ἀπελευθερώσεως τῆς Θεσσαλονίκης, ὑπὸ τοῦ δοκίμου Ὑπαστυν. κ. Π. Γιολδασέα 1093

IX. ΕΠΕΤΕΙΟΙ—ΕΟΡΤΑΙ—ΤΕΛΕΤΑΙ

25η Μαρτίου 1821, ὑπὸ τοῦ τέως Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' κ. Νικ. Ἀρχιμανδρίτου 289
Γολγοθᾶς καὶ Ἀνάστασις, ὑπὸ τοῦ τέως Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' κ. Νικ. Ἀρχιμανδρίτου 385
Μητέρα, ὑπὸ τοῦ τέως Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' κ. Νικ. Ἀρχιμανδρίτου, ... 433
Ἡ μάχη τῆς Κρήτης, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάν. Ράϊκου 553
Ἡ Παναγία τῆς Τήνου, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη... 721
Γράμμος—Βίτσι—Μουργκάνα, ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Β' κ. Βασ. Κρύου.... 769
Ἔνδοξος ἐπέτειος, ὑπὸ τοῦ δικηγόρου κ. Ξεν. Χατζησαράντου 913

Σελὶς

Οἱ ἀπελευθερωτικοὶ πόλεμοι τοῦ 1912—1913, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ι. Ράϊκου 915

Τὸ «ΟΧΙ» τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάν. Ράϊκου 961

Τὸ Ὁλοκαύτωμα τοῦ Ἀρκαδίου, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη 1009

Δεκέμβριος 1944, ὑπὸ τοῦ τέως Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου. 1057

Ἡ Γέννησις, ὑπὸ τοῦ δικηγόρου κ. Ξεν. Χατζησαράντου 1105

Τιμώντας τοὺς νεκρούς, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάν. Ράϊκου 1133

Χ. ΙΣΤΟΡΙΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, (συνέχεια ἐκ τοῦ Θ' τόμου), Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάν. Ράϊκου σ. 39, 85, 133, 183, 233, 277, 329, 374, 427, 469, 519, 572, 616, 665, 711, 760, 811, 855, 903, 955, 1003, 1051, 1100, ... 1147

ΧΙ. ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Ἀθλητικὴ κίνησις 192

Ἄθλησις καὶ διεθνεῖς σχέσεις, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἀν. Συφάντου 557, 595

ΧΙΙ. ΔΙΑΓΓΕΛΜΑΤΑ—ΜΗΝΥΜΑΤΑ—ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ

Διάγγελμα τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως Παύλου ἐπὶ τῷ Νέῳ Ἔτει 1962 .. 49

Μήνυμα τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Κωνστ. Καραμανλῆ ἐπὶ τῷ Νέῳ Ἔτει 1962 52

Ἐγκύκλιος τοῦ Ὑφυπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Δ. Δαβάκη πρὸς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας ἐπὶ τῷ Νέῳ Ἔτει 1962 53

Διάγγελμα τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως Παύλου ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς 25ης Μαρτίου 1821 297

Μήνυμα τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Κωνστ. Καραμανλῆ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς 25ης Μαρτίου 1821 298

Ἐγκύκλιος τοῦ Ὑφυπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Δ. Δαβάκη πρὸς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς 25ης Μαρτίου 1821 299

Μήνυμα τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Κωνστ. Καραμανλῆ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940 964

Ἐγκύκλιος τοῦ Ὑφυπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Δ. Δαβάκη ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940 965

ΧΙΙΙ. ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

Παραιτήσεις—Ἀπολύσεις—Διαγραφαὶ .... 47, 95, 335, 478, 528, 576, 623 ..... 670, 717, 814, 862, 959, 1007, 1056, 1104

Μονιμοποιήσεις ἀστυφυλάκων 47

Ὁρκωμοσίαι νέων ἀστυφυλάκων 47

Προαγωγαὶ ἀστυνομικῶν 95, 142, 191, 478, 576, 623, 814, 1104, 1150

Σελὶς
Μεταβολαὶ ἀστυνομικῶν 143, 192, 239, 288, 383
Ἀμοιβαὶ ἀστυνομικῶν 143
.... 192, 239, 288, 335, 383, 478, 528, 576, 623, 670, 814, 911, 1007, 1104
Συμβούλια Ἀστυνομίας 143
Δωρεαὶ 192, 480, 528, 624, 720, 960
Ἀπονομὴ μεταλλίων εἰς ἀστυνομικοὺς 335
Χοροεσπερίδες 336
Στελέχη τῆς Σχολῆς Ἐθν. Ἀμύνης εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Σχολήν.. 384
Εὐχαὶ 480, 768, 1007, 1104, 1150
Διορισμοὶ 623, 766, 1007
Τοποθετήσεις 671, 766
Κινηματογραφικαὶ προβολαὶ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων 671, 767
Ραδιοφωνικαὶ ἐκπομπαὶ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων..... 767
Ἀλληλογραφία 672, 816, 912, 1008
Ἐξετάσεις ὑποψηφίων Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀρχιφυλάκων 717
Ἐπιτυχόντες ἀστυνομικοὶ εἰς τὰς Σχολὰς 815, 816
Ἐκδρομαὶ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων (ἐξωτερικοῦ) 862, 912, 959
Ἐξαιρετικαὶ πράξεις ἀστυνομικῶν..... 911
Προσφοραὶ 960

XIV. ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ—ΚΡΙΣΕΙΣ

Ἐπιστολὴ ἰατροῦ κ. Γεωργ. Σπανοπούλου 114
Ἐπιστολὴ Δημάρχου Κηφισίας κ. Γ. Τριανταφύλλη 288
Ἐπιστολὴ δημοδιδασκάλου Δημοτικοῦ Σχολείου Μεταμορφώσεως Βύρωνος κ. Ο. Καλελὲ 715
Ἐπιστολὴ τέως Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' κ. Ἡρακλ. Πετούνη 719
Ἐπιστολὴ Ροταριανοῦ Ὁμίλου Ἀθηνῶν..... 911
Ἐπιστολὴ τοῦ ἐν Πάτραις Ὀρφανοτροφείου Ἐπαγγελματικοῦ Προσανατολισμοῦ «Ἑλληνικὴ Ἀναγέννησις» 1056

XV. ΚΛΑΔΟΣ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἀπολογισμὸς Ταμείου Ὑγείας, μηνὸς Δεκεμβρίου 1961 93
Ἀνακοίνωσις Ταμείου Ὑγείας 94
Ἀπολογισμὸς Ταμείου Ὑγείας, μηνὸς Ἰανουαρίου 1962 καὶ κινήσεως ἀσθενῶν ἔτους 1961 118
Ἀπολογισμὸς Ταμείου Ὑγείας, μηνὸς Μαρτίου 1962 381
Ἀπολογισμὸς Ταμείου Ὑγείας, μηνὸς Ἀπριλίου 1962 475
Ἀπολογισμὸς Ταμείου Ὑγείας, μηνὸς Μαΐου 1962 621
Ἀπολογισμὸς Ταμείου Ὑγείας, μηνὸς Ἰουνίου 1962 669
Ἀπολογισμὸς Ταμείου Ὑγείας, μηνὸς Αὐγούστου 1962 860
Ἀπολογισμὸς Ταμείου Ὑγείας, μηνὸς Ὀκτωβρίου 1962 1055

Σελὶς

XVI. ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

12ος Γενικὸς Ἰσολογισμὸς ἔτους 1961 284

XVII. ΠΕΝΘΗ

Ἰωάννης Βαβούρης ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάν. Ράϊκου 141
Εὐθύμιος Εὐθυμιόπουλος » » » » » 526
Νικόλαος Τσαγκλῆς » » » » » 575
Ἀντώνιος Ἀλεξανδρῆς » » » » » 575
Κωνσταντῖνος Πετούνης » » » » » 619
Ἀπόστολος Πολίτης » » » » » 620
Δέσποινα Σώκου ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Β' κ. Γεωργ. Κανελλοπούλου 1008
Ἀριστοτέλης Σαμαρᾶς, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυν. Α' κ. Ἰωάν. Ράϊκου 1149

Β΄ ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΝ

Α

Ἀγάπη: «Στὴν ὑπηρεσία τῆς ἀγάπης» (Ἡμερολόγ. Ἀστυν.), σ. 271.
Ἀγγλία: Κυκλοφορία πλαστῶν λιρῶν Ἀγγλίας στὴν Ἑλλάδα σ. 401, 451.
Ἀγωγή: Βλ. Κεφ. Ι «**Ἐπαγγελματικὴ καὶ κοινωνικὴ ἀγωγὴ**» Γενικοῦ Εὑρετηρίου.
Ἀεροπορία: Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἀστυνομίας, σ. 1079.
Ἀγῶνες: Σκοπευτικοὶ Ἀστυν. Πόλεων, σ. 1081.
Ἀθήνα: Βλ. Κεφ. Χ. «**Ἱστορία**» Γεν. Εὑρετηρίου.
Ἀθλητισμός: Ἀθλητικὴ κίνησις, σ. 192. Ἄθλησις καὶ διεθνεῖς σχέσεις, σ. 557, 595.
Ἀλεξανδρῆς: Ἀντώνιος (πένθη) σ. 575.
Ἀλληλογραφία: σ. 672, 816, 912.
Ἀμβοῦργον: (ταξιδ.) σ. 833.
Ἀμέλεια: Ἀνθρωποκτονίαι ἐξ ἀμελείας, σ. 389.
Ἀμερική: Ἀμερικανικὴ Ἀστυνομικὴ Ἀποστολή, σ. 562.
Ἄμεσος Δρᾶσις: Βλ. Κεφ. ΙΙΙ «**Ἀστυνομία**», στοιχ. Ε΄ Γεν. Εὑρετηρίου.
Ἀμοιβαί: Ἀστυνομικῶν, βλ. Κεφ. ΧΙΙΙ «**Εἰδήσεις καὶ Πληροφορίαι**» Γενικοῦ Εὑρετηρίου.
Ἀναμνήσεις: Βλ. Κεφ. VII «**Λογοτεχνία**» στοιχ. ΣΤ΄ Γεν. Εὑρετηρίου.
Ἀνάστασις: σ. 385.
Ἀνέκδοτα: σ. 1017, 1046.
Ἀνήλικοι: Ροπὴ ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων σ. 737.
Ἀνθρωποκτονία: σ. 389.
Ἀννόβερον: (ταξιδ.) σ. 931.
Ἀπαγωγή: Βρέφους τῶν Λίντμπέργκ, σ. 21, 65.
Ἀπεργία: Ἀπεργιακαὶ ἐκδηλώσεις καὶ συνέπειαι τούτων, σ. 171, 211, 255, 306, 349.
Ἀπολογισμός: Τμήματος Ἀσυρματοφόρων Ὀχημάτων Ἀστυν. Πόλεων κατὰ τὸ ἔτος 1961, σ. 190, Ταμείου Ὑγείας Ἀστυν. Ὑπαλλήλων, σ. 93, 94, 188, 381, 475, 621, 669, 860, 1055.
Ἀπολύσεις: Ἀστυνομικῶν, βλ. Κεφ. ΧΙΙΙ΄ «**Εἰδήσεις καὶ Πληροφορίαι**» Γενικοῦ Εὑρετηρίου.
Ἀπονομή: Μεταλλίων εἰς Ἀστυνομικούς, σ. 335.
Ἀποστολή: Ἀμερικανικὴ Ἀστυνομικὴ Ἀποστολὴ καὶ τὸ ἔργον αὐτῆς στὴν Ἑλλάδα, σ. 562.
Ἀρκάδι: Ὁλοκαύτωμα τοῦ Ἀρκαδίου, σ. 1009.
Ἀρχιφυλάκων: Ὁρκωμοσία, σ. 657.
Ἀστυνομία: Βλ. Κεφ. ΙΙΙ «**Ἀστυνομία**» εἰς Γενικὸν Εὑρετήριον.
Ἀτυχήματα: Τροχαῖα ἀτυχήματα καὶ αἰτίαι, σ. 544.
Αὐστρία: (ταξιδ.) σ. 803, 850, 896, 1036.
Αὐτοκτονία: Νομιρθεῖσα αὐτοκτονία ἀποδεικνύεται στυγερὸν ἔγκλημα, σ. 853.

Β

Βαβούρης: Ἰωάννης (πένθη) σ. 141.
Βαγδάτη: Μυστηριώδης δολοφονία τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν Βαγδάτη, σ. 221.

Βελιγράδι: (ταξιδ.) σ. 778, 933.
Βιέννη: (ταξιδ.) σ. 932.
Βίρτσμπουργκ: (ταξιδ.) σ. 931.
Βίτσι: σ. 769.

Γ

Γαλλία: (ταξιδ.) σ. 803, 850, 896, 1037.
Γάμοι: Πριγκηπικοὶ γάμοι Σοφίας καὶ Δὸν Χουὰν Κάρλος, σ. 461.
Γερμανία: (ταξιδ.) σ. 803, 850, 896, 1037.
Γιουγκοσλαβία: (ταξιδ.) σ. 803, 850, 896, 1037.
Γκότεμποργκ: (ταξιδ.) σ. 883.
Γκράτς: (ταξιδ.) σ. 778.
Γολγοθᾶς: σ. 385.
Γράμμος: σ. 769.
Γυναῖκες: Γυναῖκες ἀστυνομικοί, σ. 513.

Δ

Δεκέμβριος: Τοῦ 1944, σ. 1057.
Δεξίωσις: Ἑλβετῶν ἀστυνομικῶν ὑπὸ τῆς Ἀστυν. Δ/νσεως Ἀθηνῶν, σ. 1024.
Δερβένι: Τελετή, σ. 1029.
Δηλητηρίασις: σ. 642.
Διαβιβάσεις: Μέσα διαβιβάσεων, σελ. 1077.
Διάγγελμα: Βλ. Κεφ. XII **«Διαγγέλματα - Μηνύματα - Ἐγκύκλιοι»** Γενικοῦ Εὐρετηρίου.
Διαγραφαί: Ἀστυνομικῶν, Βλ. κεφ. XIII **«Εἰδήσεις καὶ Πληροφορίαι»** Γενικοῦ Εὐρετηρίου.
Διαρρήκτης: Διαρρήκτης καὶ δολοφόνος, σ. 509.
Διάρρηξις: Τραπέζης τοῦ Σίηττλ δι' ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, σ. 405.
Διαφθορά: : σ. 827, 880, 920, 970, 1018, 1067.
Διεθνὴς Ἀστυνομία: (Ἰντερπὸλ) σ. 7.
Διηγήματα: Βλ. Κεφ. VII **«Λογοτεχνία»** στοιχ. Γ' Γενικοῦ Εὐρετηρίου.
Δίκαιον: Βλ. Κεφ. IV **«Δίκαιον»** Γενικοῦ Εὐρετηρίου.
Δικαστήριον: Τὸ ἀνώτατον δικαστήριον τῶν Η.Π.Α. ἐπιλαμβάνεται πταισματικῆς παραβάσεως, σ. 9.
Δίκη: Ἡ δίκη τοῦ αἰῶνος, σ. 1143.
Διοίκησις: Γενικὲς ἀρχὲς διοικήσεως καὶ ἐφαρμογὴ τούτων, σ. 37, 154, 241.
Διορισμοί: Ἀστυνομικῶν, βλ. κεφ. XIII **«Εἰδήσεις καὶ Πληροφορίαι»** Γενικοῦ Εὐρετηρίου.
Δολοφονία: Δολοφονία γυναικός, σ. 29. Δολοφονία καὶ τεμαχισμὸς γυναικός, σ. 179, 227. Ἀπατεὼν δολοφόνος, σ. 121. Ἡ μυστηριώδης δολοφονία τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν Βαγδάτη, σ. 221. Δολοφονία καὶ λῃστεία γραίας, σ. 263, 317. Δολοφονία νέας, σ. 457. Διαρρήκτης καὶ δολοφόνος, σ. 509. Βιασμὸς καὶ δολοφονία νέας, σ. 957. Διπλῆ δολοφονία, σ. 1123.
Δρῖσκος: Ἥρως τοῦ Δρίσκου Λορ. Μαβίλης, σ. 1060.
Δωδεκάλογος: Ὁ «Δωδεκάλογος τοῦ Γύφτου» καὶ ἡ κομματικὴ (κομμουνιστικὴ) τοποθέτηση τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ (Λογοτεχνία), σ. 577, 632, 683, 742, 783, 830, 887, 935.
Δωρεαί: Βλ. Κεφ. XIII **«Εἰδήσεις καὶ Πληροφορίαι»** Γενικοῦ Εὐρετηρίου.

Ε

Ἐγκλήματα: Βλ. Κεφ. Υ «**Ἐγκλήματα (ξένα καὶ ἐν Ἑλλάδι)**» εἰς Γενικὸν Εὑρετήριον.
Ἐγκληματολογία: Βλ. Κεφ. ΙΙ «**Ἐγκληματολογικά—Ἰατροδικαστικὰ καὶ Ψυχιατρικὰ θέματα**» Γενικοῦ Εὑρετηρίου.
Ἐγκύκλιοι: Βλ. Κεχ. ΧΙΙ «**Διαγγέλματα—Μηνύματα—Ἐγκύκλιοι**» Γενικοῦ Εὑρετηρίου.
Ἐγκώμιον: (Ἔκθ. Ἰδεῶν) σ. 800.
Εἰδήσεις: Βλ. Κεφ. ΧΙΙ «**Εἰδήσεις καὶ Πληροφορίαι**» Γενικοῦ Εὑρετηρίου.
Ἐκδηλώσεις: Ἑορταστικαὶ πρὸς τιμὴν ἀποχωρησάντων ἀστυνομικῶν, σ. 71. Στὴν Τροχαία κατὰ τὸ κόψιμο τῆς Βασιλόπιττας καὶ διανομὴν δώρων, σ. 81. Στὴν Παιδικὴ στέγη Ἑκάλης τοῦ ΟΦΑ, στὴν Ἀστυν. Σχολὴ καὶ στὴν αἴθουσα ΟΚΦΑ Πειραιῶς, σ. 130. Στὴν Πάτρα γιὰ τὰ 40 χρόνια τῆς Ἀστυνομίας, σ. 604.
Ἐκδρομαί: Σχολῆς Ὑπαστυνόμων εἰς τὴν Ἐπίδαυρον, σ. 756. Ἐκδρομὴ στὸ ἐξωτερικό, σ. 803, 850, 896, 1037. Ἐκδρομὴ Σχολῆς Ὑπαστυνόμων, σ. 949. Ἐκδρομαὶ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων, σ. 862, 912, 959.
Ἐκθέσεις: (Ἰδεῶν) Βλ. Κεφ. VII «**Λογοτεχνία**» στοιχ. Ε΄ Γενικοῦ Εὑρετηρίου.
Ἑλβετία: (ταξιδ.) σ. 803, 850, 896, 1037.
Ἐξαιρετικαί: Πράξεις ἀστυνομικῶν, σ. 911.
Ἐξακρίβωσις: Ταυτότητος πτώματος, σ. 875.
Ἐξετάσεις: Ὑποψηφίων ἀστυνομικῶν διὰ Σχολάς, σ. 717.
Ἑορταί: Βλ. Κεφ. VIII καὶ IX Γενικοῦ Εὑρετηρίου.
Ἐπαιτεία: σ. 491, 780.
Ἐπανάστασις: 25ης Μαρτίου 1821, σ. 289, 324, 369.
Ἐπέτειος: 25ης Μαρτίου 1821 σ. 289. Μάχης τῆς Κρήτης, σ. 553. Συντριβῆς κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ εἰς Γράμμον—Βίτσι—Μουργκάνα, σ. 769. Ὁλοκαυτώματος Ἀρκαδίου, σ. 1009. Δεκεμβρίου 1944, σ. 1057. Θανάτου Λορ. Μαβίλη, σ. 1060. Πολέμων 1912–1913, σ. 913, 915. Σαράντα χρόνων Ἀστυνομίας Πόλεων εἰς Πάτρας, σ. 604. Τριετίας ἀπὸ δημιουργίας Ἀμέσου Δράσεως Ἀθηνῶν, σ. 843. Ἡ Γέννησις, σ. 1105. Τιμῶντας τοὺς νεκρούς, σ. 1133.
Ἐπικουρικόν: Ταμεῖον Ἀστυν. Πόλεων (Γενικὸς Ἰσολογισμός), σ. 284.
Ἐπιστολαί: Βλ. Κεφ. XIV «**Ἐπιστολαὶ-κρίσεις**» Γενικοῦ Εὑρετηρίου.
Ἐπιτυχίαι: Ὑποψηφίων εἰς Ἀστυνομικὰς Σχολάς, σ. 815, 816.
Ἐργασία: Καταδίκων, σ. 203, 1015.
Ἔτος: Νέον Ἔτος 1962, σ. 1.
Εὐθυμιόπουλος: Εὐθύμιος (πένθη) σ. 526.
Εὐθυμογραφήματα: Βλ. Κεφ. VII «**Λογοτεχνία**» στοιχ. Στ΄ Γενικοῦ Εὑρετηρίου.
Εὐχαί: Βλ. Κεφ. XIII «**Εἰδήσεις καὶ Πληροφορίαι**» Γενικοῦ Εὑρετηρίου.

Η

Ἦθη: Ἀνατομικὴ ἐπισκόπησις ἐγκλημάτων κατὰ τῶν ἠθῶν, σ. 197. Ἐγκλήματα κατὰ τῶν ἠθῶν καὶ κίνδυνοι ἐκ τῆς ὑποτροπῆς, σ. 245.
Ἡμερολόγιον: (Ἀστυνομίας) Βλ. Κεφ. VII «**Λογοτεχνία**», στοιχ. Β΄ Γενικοῦ Εὑρετηρίου.

Θ

Θαλιδομίδη: Ἡ δίκη τοῦ αἰῶνος, σ. 1143.
Θεσμός: Πολιτικοὶ θεσμοὶ ἀρχαίων Σπαρτιατῶν, σ. 145.

Θεσσαλονίκη: (ταξιδ.) σ. 778. Συμμετοχὴ Σχολῆς Ὑπαστυνόμων εἰς τὰς ἑορτὰς ἀπελευθερώσεώς της, σ. 1093.

Ι

Ἰατροδικαστική: Ἡ πραγματικὴ ζωὴ τοῦ Σέρλοκ Χόλμς, σ. 15.
Ἰντερπόλ: (Διεθνὴς Ἀστυνομία) σ. 7.
Ἱστορία: Μιὰ ἀληθινὴ ἱστορία (διήγημα) σ. 414. Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, σ. 39, 85, 133, 183, 233, 277, 329, 374, 427, 469, 519, 572, 616, 665, 711, 760, 811, 855, 903, 955, 1002, 1051, 1100, 1147.
Ἰταλία: (ταξιδ.) σ. 803, 850, 896, 1037.
Ἴχνη: Ἐγκλήματος, σ. 869.

Κ

Καθῆκον: Περίεργα καθήκοντα τῆς Ἀστυνομίας, σ. 37.
Καναδᾶς: Τὸ μεγάλο ἔγκλημα ἐξαπλοῦται εἰς τὸν Καναδᾶν, σ. 117.
Κάσσελ: (ταξιδ.) σελ. 833.
Κατάδικοι: Ἐργασία τῶν καταδίκων, σ. 203, 1015.
Καταλογισμός: Ἀνικανότης καταλογισμοῦ τῆς πράξεως εἰς τὰς περιπτώσεις κωφαλαλίας καὶ διαταράξεως ἢ συγχύσεως τῆς συνειδήσεως, σ. 486, 535.
Κατάνη: Κατάχρησις 1.500.000 λιρεττῶν, σ. 1128.
Κατασκηνώσεις: Παιδικαὶ κατασκηνώσεις Ἀστυνομίας Πόλεων εἰς Ἅγιον Ἀνδρέαν Ἀττικῆς, σ. 899.
Κατάχρησις: Εἰς τὴν Λαϊκὴν Τράπεζαν τοῦ Σὰν Ρέμο τῆς Ἰταλίας, σ. 697, 750, 795, 837, 877, 926, 981, 1021, 1070. Εἰς Κατάνην Ἰταλίας, σ. 1128.
Κινηματογράφος: Κινηματογραφικὸν συνεργεῖον Ἀστυν. Πόλεων, σ. 939. Κινηματογραφικαὶ προβολαί, σ. 671, 767.
Κλάδος: Ὑγείας Ἀστυνομίας Πόλεων, σ. 93, 94, 188, 381, 475, 621, 669, 860, 1055.
Κλοπή: (Π. Κ.) σ. 678, 730, 774, 822, 865, 966.
Κοινόν: Σχέσεις Ἀστυνομίας καὶ κοινοῦ, σ. 205, 250, 303, 343, 394, 440.
Κοινωνικὴ Ἀγωγή: Βλ. λέξιν «Ἀγωγή».
Κομμουνισμός: Κομμουνιστικὴ ἐπιστράτευση τοῦ «Δωδεκαλόγου τοῦ Γύφτου». Κ. Παλαμᾶ, σ. 577, 632, 683, 742, 783, 830, 887, 935. Συντριβὴ τοῦ Κομμουνισμοῦ εἰς Γράμμον—Βίτσι—Μουργκάνα, σ. 769. Θανάτωσις ἀστυνομικῶν εἰς Δερβένι Κορινθίας, σελ. 1029. Θύματα Σωμάτων Ἀσφαλείας κατὰ Δεκεμβριανὸν κομμουνιστικὸν κίνημα 1944, σ. 1057. Τιμώντας τοὺς νεκρούς, σ. 1133.
Κοπεγχάγη: (ταξιδ.) σ. 833, 930.
Κόσμος: Σύγκρουσις τῶν δύο κόσμων ἢ ἡ σύγχρονος πνευματικὴ κρίσις, σ. 387.
Κρήτη: Μάχη τῆς Κρήτης, σ. 553. Ὁλοκαύτωμα Ἀρκαδίου, σ. 1009. Ἐνίσχυσις Κρητικοῦ Ἀγῶνος ὑπὸ τοῦ Λ. Μαβίλη, σ. 1060.
Κρίσεις: Βλ. Κεφ. XIII «**Ἐπιστολαὶ—Κρίσεις**» Γενικοῦ Εὑρετηρίου.
Κριτική: Βλ. κεφ. VII «**Λογοτεχνία**», στοιχ. Δ' Γενικοῦ Εὑρετηρίου.
Κωφαλαλία: σ. 486.

Λ

Ληστεία: Γραίας, σ. 263, 317.
Λίντμπεργκ: Ἀπαγωγὴ τοῦ Βρέφους τῶν Λίντμπεργκ, σ. 21. 65.
Λογοτεχνία: Βλ. Κεφ. VII «**Λογοτεχνία**» Γενικοῦ Εὑρετηρίου.

Μ

Μαβίλης: Προσφορὰ στὰ πενηντάχρονα ἀπὸ τοῦ θανάτου του, σ. 1060.
Μάρτιος: 25η Μαρτίου 1821, σ. 289, 324, 369.
Μεταβολαί: 'Αστυνομικῶν, Βλ. Κεφ. XIII «**Εἰδήσεις καὶ Πληροφορίαι**» Γενικοῦ Εὑρετηρίου.
Μήνυμα: Βλ. Κεφ. XII «**Διαγγέλματα — Μηνύματα—'Εγκύκλιοι**» Γενικοῦ Εὑρετηρίου.
Μητέρα: σ. 433.
Μηχαναί: Συγκοινωνίας καὶ τροχαῖα ἀτυχήματα, σ. 259.
Μόναχον: (ταξιδ.) σ. 779, 931.
Μονιμοποίησις: 'Αστυνομικῶν, σ. 47, 1150.
Μοντέλο: «Γυμνὸ Μοντέλο» (ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα) σ. 43, 89, 137, 186, 236, 281, 331, 377, 430, 472, 522, 569, 613, 661, 708, 763, 808, 857, 907, 957, 999, 1051, 1096.
Μουργκάνα: σ. 769.
Μυθιστόρημα: Βλ. Κεφ. VII «**Λογοτεχνία**», στοιχ. Α' Γενικοῦ Εὑρετηρίου.

Ν

Ναύπακτος: (Ταξιδ.) σ. 806.
Νόμος: Καναδικὸς νόμος διὰ τὴν προστασίαν ἀθώων θυμάτων τῶν αὐτοκινήτων σ. 19.
Νυρεμβέργη: (ταξιδ.) σ. 833.

Ο

Ὁλοκαύτωμα: 'Αρκαδίου, σ. 1009.
Ὅπλα: Τὰ μυστικὰ ὅπλα τοῦ νόμου, σ. 690, 739.
Ὀρέμπρο: (ταξιδ.) σ. 887.
Ὁρκωμοσία: 'Αστυφυλάκων, σ. 47. Νέων Ὑπαστυνόμων καὶ 'Αρχιφυλάκων, σ. 657.
Ὄσλο: (ταξιδ.) σ. 883.
Ὄχλος: Ψυχολογία τοῦ ὄχλου, σ. 529.

Π

Παιδοκτονία: σ. 360, 409.
Παλαμᾶς Κ.: Βλ. λέξιν «Δωδεκάλογος».
Παναγία: Τῆς Τήνου, σ. 721.
Παραιτήσεις: 'Αστυνομικῶν, βλ. Κεφ. XIII «**Εἰδήσεις καὶ Πληροφορίαι**» Γενικοῦ Εὑρετηρίου.
Πάσχα: σ. 417, 423.
Πάτραι: Μεγάλη κατάχρησις στὸ Δημόσιο Ταμεῖο Πατρῶν, σ. 260, 311.
Πειθαρχία: 'Αγωγὴ στὴν πειθαρχία, σ. 771, 817.
Πένθη: Βλ. Κεφ. XVI «**Πένθη**» Γενικοῦ Εὑρετηρίου.
Περιήγησις: Βλ. Κεφ. VII «**Λογοτεχνία**», στοιχ. Η' Γενικοῦ Εὑρετηρίου.
Πετούνης: Κωνσταντῖνος (πένθη), σ. 619.
Πετρελαιοφάναρα: Τῶν πρώτων ἀστυφυλάκων, σ. 230.
Πλαστογραφία: Τραπεζιτικῶν τσέκς, σ. 504, 546, 587, 639. Λιρῶν 'Αγγλίας, σ. 401, 451.
Πληροφορίαι: Βλ. Κεφ. XII «**Εἰδήσεις καὶ πληροφορίαι**» Γενικοῦ Εὑρετηρίου.
Ποίησις: Βλ. Κεφ. VII «**Λογοτεχνία**» στοιχ. Δ' καὶ Ζ' Γενικοῦ Εὑρετηρίου.
Πολίτης: 'Απόστολος (πένθη), σ. 620.

Πολιτισμός: Ἀστυνομία καὶ Πολιτισμός, σ. 542, 733. Παράγων πολιτισμοῦ ἡ κοινωνικὴ ἀγωγή, σ. 3, 193.
Πορνεῖα: σ. 827, 880, 920, 970, 1018, 1067, 1115.
Προαγωγαί: Ἀστυνομικῶν, Βλ. Κεφ. XIII «**Εἰδήσεις καὶ Πληροφορίαι**» Γενικοῦ Εὑρετηρίου.
Προβλήματα: Ἀστυνομικὰ προβλήματα, σελ. 953, 1048, 1095.
Προπαγάνδα: Ἰμπεριαλιστικὴ καὶ ἀντιιμπεριαλιστική, σ. 1107.
Προσταγή: Ἱεραρχικὴ προσταγὴ ὡς λόγος ἄρσεως τοῦ ἀδίκου τῆς πράξεως σ. 337.
Προσφοραί: σ. 920.
Προτεραιότης: Κινήσεως διασταυρουμένων ὀχημάτων, σ. 499.

Ρ

Ραδιόφωνον: Ραδιοφωνικαὶ ἐκπομπαὶ Ἀρχηγείου Ἀστυν. Πόλεων, σ. 767.
Ραντάρ: Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Τροχαίας. σ. 309, 353.
Ροταριανός: Ὅμιλος Ἀθηνῶν, σ. 911, 1024.

Σ

Σάλτσμπουργκ (ταξιδ.) σ. 932.
Σαμαρᾶς: Ἀριστοτέλης (πένθη), σ. 1115.
Σὰν Ρέμο: (Ἰταλίας) Μεγάλη κατάχρησις εἰς τὴν Λαϊκὴν Τράπεζαν, σ. 697, 750, 795, 837, 877, 926, 980, 1021, 1070.
Σέρλοκ Χόλμς: (Ἡ πραγματική του ζωή), σ. 15.
Σίηττλ: Διάρρηξις τραπέζης Σίηττλ δι' ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, σ. 305.
Σκληραγωγία: Τῶν νέων ὡς μέσον σωφρονισμοῦ, σ. 109.
Σκοπευτικοί: Ἀγῶνες Ἀστυν. Πόλεων, σ. 1081.
Σκῦρος: Νησιώτικες ὁμορφιές, σ. 1132.
Σπάρτη: Ἡ Ἀστυνομία τῆς ἀρχαίας Σπάρτης, σ. 62. Πολιτικοὶ θεσμοὶ τῶν ἀρχαίων Σπαρτιατῶν, σ. 145.
Στατιστική: Ἀποδόσεως Ἀμέσου Δράσεως Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν κατὰ τὴν 3ετίαν 14ης Αὐγούστου 1959—14ης Αὐγούστου 1962, σ. 843, 845.
Στελέχη: Σχολῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης, σ. 384.
Στοκχόλμη: (ταξίδ.), σ. 886.
Στραγγαλισμός: Ἕλληνος στὴν Ἀλεξάνδρεια, σελ. 113, 175, 215.
Συγγραφή: Ὑποδείξεις τρόπων συγγραφῆς ἐκθέσεων ἰδεῶν σ. 600, 651, 706, 753, 985, 1042, 1089, 1140.
Συμβούλια: Ἀστυνομικῶν, σ. 143. Εὐρώπης διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς ἐγκληματικότητος, σ. 1118.
Συμμετοχή: Εἰς τὸ ἔγκλημα, σ. 102, 164.
Συμπεριφορά: Ἀστυνομικῶν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας των, σ. 625, 673, 726.
Συνέδριον: Δ' Διεθνὲς συνέδριον ἐγκληματολογίας, σ. 157. 31ον συνέδριον τῆς Ἰντερπόλ, σ. 923.
Συνείδησις: Διατάραξις ἢ σύγχυσις τῆς συνειδήσεως (Π. Κ.) σ. 486, 535.
Συντάκται: Συμβολὴ ἀστυνομικῶν συντακτῶν εἰς τὴν ἵδρυσιν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, σ. 300, 357, 397, 445, 494, 593, 583, 637, 687.
Σφαγή: Ἡ σφαγὴ τοῦ διοικητοῦ καταδιώξεως καὶ ἡ σύλληψις τοῦ δολοφόνου ἀπὸ τὸ μπουλντὼγκ τοῦ θύματος, σ. 746.
Σχέσεις: Ἀστυνομίας καὶ κοινοῦ, σ. 205, 250, 303, 343, 394, 440.

Σχολαί: (Ἀστυνομίας). Ἐκδρομαὶ Σχολῆς Ὑπαστυνόμων, σ. 756, 803, 850, 896, 949. Ὁρκωμοσίαι νέων Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀρχιφυλάκων, σ. 657. Πάσχα στὴν Ἀστυν. Σχολή, σ. 423.

Τ

Ταμεῖον: Ὑγείας (Κλάδος Ὑγείας), σ. 93, 94, 188, 381, 475, 621, 669, 860 1055. Ἐπικουρικόν, σ. 284.
Ταξίδια: Βλ. Κεφ. VII **«Λογοτεχνία»**, στοιχ. Η΄ Γενικοῦ Εὑρετηρίου.
Τεθωρακισμένα : σελ. 841.
Τελεταί: Πριγκηπικῶν γάμων κατὰ τὴν 14ην Μαΐου 1962, σ. 461. Πρὸς τιμὴν φονευθέντος ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου Τροχαίας Κινήσεως, σ. 609. Πρὸς τιμὴν Ὑπαρχιφύλακος διασώσαντος ἀλλοδαπόν, σ. 996, 1024. Ἀποκαλυπτηρίων μνημείου σφαγιασθέντων ἀστυνομικῶν εἰς Δερβένι Κορινθίας, σ. 1029. Πρὸς τιμὴν θυμάτων Σωμάτων Ἀσφαλείας ὑπὸ κομμουνιστῶν, σ. 1057, 1133.
Τέχνη: Ἐξωεκκλησιαστικὴ τέχνη, σ. 266.
Τηλεόρασις: σ. 695.
Τηλεπικοινωνίαι: Ἐν τῇ Ἀστυν. Πόλεων, σ. 1077.
Τῆνος: Μονὴ τῆς Παναγίας τῆς Τήνου, σ. 721.
Τοποθετήσεις: Ἀστυνομικῶν, σ. 671, 766.
Τοπωνυμικά: Ὁδῶν Ἀθηνῶν, βλ. Κεφ. Χ΄ **«Ἱστορία»** Γενικοῦ Εὑρετηρίου.
Τρίπτυχον: «Ἡρωικὸ τρίπτυχο» (διήγημα), σ. 324, 369.
Τροχαία: Βλ. Κεφ. ΙΙΙ **«Ἀστυνομία»**, στοιχ. Δ΄ Γενικοῦ Εὑρετηρίου.
Τσαγκλῆς: Νικόλαος (Πένθη) σ. 575.
Τσέκς: Πλαστογραφία τραπεζιτικῶν τσέκς, σ. 504, 546, 587, 639.
Τύπος: Βλ. Κεφ. ΙΙΙ **«Ἀστυνομία»**, στοιχ. Β΄ Γενικοῦ Εὑρετηρίου.

Υ

Ὑγεία: Βλ. Κεφ. XIV **«Κλάδος Ὑγείας Ἀστυνομίας Πόλεων»** Γενικοῦ Εὑρετηρίου.
Ὑγιεινή: Ψυχικὴ ὑγιεινὴ καὶ σκοποὶ αὐτῆς, σ. 435, 481.
Ὑπαστυνόμων: Σχολαί, βλ. λέξιν **«Σχολαί»**, Ὁρκωμοσία, σ. 657.

Φ

Φλεγματικότης: Εἰς τὴν ἀστυνομικὴν ὑπηρεσίαν, σ. 231.

Χ

Χάλσινμπεργκ: (ταξίδ.) σ. 930.
Χασίς: Τὸ χασίσιον ὡς παράγων ἐγκλημάτων, σ. 55.
Χοροεσπερίς: σ. 336.
Χριστός: Μορφὴ τοῦ Χριστοῦ στὴν ἐξωεκκλησιαστικὴ τέχνη, σ. 266.

Ψ

Ψυχιατρική: Βλ. Κεφ. ΙΙ **«Ἐγκληματολογικὰ—Ἰατροδικαστικὰ καὶ Ψυχιατρικὰ θέματα** Γεν. Εὑρετηρίου.
Ψυχολογία : Τοῦ ὄχλου, σ. 529.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὸ ἀνὰ χεῖρας τεῦχος, κλείουν τὸ 1962, ἤτοι τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἐκδόσεώς των. Τὰ 24 ἐκθοθέντα τεύχη τοῦ λήξαντος ἔτους μετὰ τοῦ ἀποστελλομένου εὐρετηρίου δέον νὰ βιβλιοδετηθοῦν εἰς ἕνα τόμον, ὅστις θὰ φέρῃ τὸ τίτλον :

«ΤΟΜΟΣ Ι΄ ἔτος 1962»

Τὴν βιβλιοδεσίαν ἀναλαμβάνει νὰ ἐκτελέσῃ, μὲ σχετικὴν ἔκπτωσιν, ἤτοι : δερματόδετον ἀντὶ 27 καὶ πανόδετον ἀντὶ 17 δραχμῶν, ὁ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Θεμιστοκλέους 64β βιβλιοδέτης κ. Παναγιώτης Γιατρᾶς, τηλ. 615-191.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Ἡ Γέννησις, ὑπὸ δικηγόρου κ. Ξεν. Χατζησαράντου 1105

ΘΕΜΑΤΑ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Ἰμπεριαλιστικὴ καὶ ἀντιιμπεριαλιστικὴ προπαγάνδα, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου. 1017

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ διαφθορὰ καὶ τὰ πορνεῖα ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι τῆς ἐποχῆς μας, ὑπὸ Δημοσιογράφου κ. Σπύρου Λεωτσάκου (συνέχεια)..... 1115

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ συμβολὴ τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν καταπολέμησιν τῆς ἐγκληματικότητος, ὑπὸ κ. Ἰωάννου Κίννα 1118

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Μία διπλῆ δολοφονία, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ ὑπὸ Ἀρχιφύλακος κ. Κωνστ. Λαψάνη 1123

Κατάχρησις 1.500.000 λιρεττῶν εἰς Κατάνην τῆς Ἰταλίας—Ἀνακάλυψις καὶ σύλληψις τοῦ δράστου εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὑπὸ τ. Ἀνθ/μου κ. Γ. Δουκάκη.. 1128

ΝΗΣΙΩΤΙΚΕΣ ΟΜΟΡΦΙΕΣ

Σκῦρος, ὑπὸ Ἀστυφύλακος κ. Κων. Πράττη 1132

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Τιμώντας τοὺς νεκρούς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου 1133

ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΙΔΕΩΝ

Τί νὰ γράψω; ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Σπύρου Πηλοῦ (συνέχεια) 1140

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

«Ἡ δίκη τοῦ αἰῶνος», ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη 1143

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 1147

ΠΕΝΘΗ

Ἀριστοτέλης Σαμαρᾶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου..... 1149

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 1150

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522.512)

Τ17 ΧΡ.

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.